ALFRED HITCHCOCK

CEI TREI DETECTIVI

ENIGMA din CASTELUL GROAZEI

Editura Atlas t & t

ALFRED HITCHCOCK

şi

CEI TREI DETECTIVI

în

ENIGMA DIN CASTELUL GROAZEI

Relatare de

ROBERT ARTHUR

Editura Atlas t & t Bucureşti

Versiunea în limba română: WALTHER T. CERWES

Titlul în original: *Alfred Hitchcock and The Three Investigators in The Secret of Terror Castle*

Editor: Marieta Nicolau Plămădeală

ISBN 973 - 95646 - 1 - 5

Următoarele cuvinte introductive nu îl obligă pe cititor în nici un fel să le acorde vreo atenţie.

Cu cele mai adecvate recomandări...

În permanenţă trebuie să propun sau să prezint câte ceva: emisiuni de televiziune, filme sau cărţi saturate de enigme, suspense şi emoţii, pentru ca prietenii mei să aibă ocazia să se înfioare.

De data aceasta vă prezint trei tineri ce-şi spun „Cei trei detectivi” sau „Cele trei ???”, care pot fi văzuţi circulând într-un Rolls Royce cu ornamente aurite şi care urmăresc tot felul de enigme, mistere şi legături tenebroase. Destul de bizar, nu-i aşa? Ca să fiu cinstit, la început nu am vrut deloc să am de a face cu ei, dar mă voi ţine de promisiune, chiar dacă aceasta mi-a fost smulsă printr-un şantaj curat (dar despre acest lucru mai târziu).

Să revenim la subiect: Aceşti băieţi, cei trei detectivi, se numesc Bob Andrews, Peter Shaw şi Justus Jonas. Toţi trei locuiesc în Rocky Beach, un mic orăşel pe coasta Pacificului, nu departe de Hollywood.

Bob Andrews, nu prea înalt dar agil, este într-un fel creierul grupului dar nu i se poate nega nici înclinaţia spre aventură. Peter Shaw are aliură sportivă, fiind destul de înalt şi bine legat. Justus Jonas este...- ei bine, părerea mea personală aş vrea să o păstrez doar pentru mine. Sunteţi liberi să vă faceţi o imagine despre el în timp ce veţi citi această povestire; eu am doar datoria să vă relatez doar faptete. Din acest motiv îl caracterizez pe Just (chiar dacă sunt tentat să-l numesc grăsanul) cu acelaşi cuvânt ca şi prietenii săi: vânjos. Ca bebeluş i se spunea „buflea” şi, în general, stârnea ilaritate când se împiedica şi cădea lat. De atunci avea o aversiune profundă faţă de situaţiile comice. Ca să fie luat în serios, memorează tot felul de cunoştinţe. De cum a învăţat să citească, devoră pur şi simplu tot ce îi cade în mână: cărţi, broşuri, dicţionare despre ştiinţele naturii, tehnică, psihologie, criminologie, dar nu numai atât. Având o memorie foarte bună, reţine o mulţime de date din cărţile citite aşa că profesorii săi evitau, în timpul cursurilor, să intre în detalii, fiindcă de prea multe ori trebuia să i se dea cuvântul lui Justus.

Dacă Justus v-a devenit deja nesuferit, nu pot să fiu decât de acord cu voi. Totuşi se spune că are mulţi prieteni, numai că, în zilele noastre, sunt discutabile gusturile tinerilor.

Câte nu sunt de precizat despre Justus şi despre ceilalţi doi tineri. Aş putea să vă povestesc cum a câştigat Justus un concurs şi cum, de atunci, are permisiunea să circule într-un automobil

aurit sau cum a devenit renumit în Rocky Beach şi Hollywood pentru talentul său de a găsi ceea ce alţii pierd - mai ales animale domestice. Aş putea... Dar cred că mi-am îndeplinit promisiunea pe care le-am făcut-o.

Să înceapă deci relatarea! Spre plăcerea mea personală (mi-am rezervat acest drept faţă de autorul relatării) vă voi atrage atenţia asupra unor lucruri deosebite, ca să-i puţeţi urmări pe cei trei detectivi în acţiunile lor şi - de ce nu - chiar să-i depăşiţi în rezolvarea cazurilor. Dar veţi putea fi doar cu un pas înainte (acest lucru a fost cerut de autor împreună cu cei trei detectivi). În rest treaba voastră! M-aţi urmărit până aici? Atunci veţi răsufla şi mai uşuraţi ca mine pentru că acest cuvânt introductiv s-a încheiat.

CEI TREI DETECTIVI

Bob Andrews îşi parcă bicicleta în faţa casei părinteşti din Rocky Beach şi intră. Nici nu închise bine uşa, că mama îl strigă din bucătărie:

— Robert? Tu eşti?

— Da, mamă!

Bob se duse spre uşa bucătăriei. Mama, o brunetă suplă, tocmai era în plină activitate:

— Cum a fost la bibliotecă?

— Ca de obicei, răspunse Bob.

Niciodată Bob nu considerase treaba aceasta prea palpitantă. Ajuta cu ora la bibliotecă, contra cost; sorta cărţile returnate, le aşeza în rafturi, iar volumele noi le ordona pe domenii de specialitate.

— A sunat prietenul tău Justus. Mama întinse aluatul pe planşetă. Trebuie să-ţi comunic ceva din partea lui.

— Să-mi comunici ceva? făcu Bob ochii mari.

— Mi-am notat, iar biletul îl am în buzunar. Când termin cu prăjitura, ţi-l arăt.

— Nu-l ştii pe de rost? Poate are nevoie de mine?

— O comunicare curentă aş putea să o reţin, răspunse mama, dar înştiinţarea lui Justus nu este niciodată obişnuită. Suna ieşit din comun.

— Lui Justus îi face plăcere să se exprime straniu. Bob încerca să rămână calm. A citit imens şi câteodată nici nu poţi să-l urmăreşti.

— Nu numai câteodată, sublinie mama. În tot ce face e un băiat ciudat.

— Mai bine spus e faţă de toţi superior, explică Bob. Mamă, nu poţi să-mi dai acum biletul?

— Imediat, spuse doamna Andrews, în timp ce întindea aluatul şi mai subţire. De altfel, ieri, scria în ziar despre un automobil de lux pe care are voie să-l folosească Just timp de o lună?

— Era publicat rezultatul unui concurs al unei firme de închiriat automobile, explică Bob. Au pus într-o vitrină o oală mare cu fasole. Cine reuşea să ghicească cât mai exact câte boabe de fasole erau înăuntru urma să poată folosi Rolls-Royce-ul, cu şofer, timp de treizeci de zile. Justus a calculat trei zile până a aflat volumul oalei şi câte boabe de fasole ar putea încape în ea. Şi cu asta a câştigat. Mamă, te rog, nu-mi poţi da acum biletul?

— Bine, bine! mama lui Bob îşi şterse făina de pe mâini. Dar ce face Just cu Rolls-Royce cu şofer, chiar dacă e vorba doar de treizeci de zile?

— Noi ne-am gândit să... începu Bob.

Dar mama nu îl mai asculta:

— Acum câteva zile, am citit despre o femeie care a câştigat la un concurs al televiziunii un iaht cu motor. Ea trăieşte undeva în munţi şi probabil că a fost dezamăgită, fiindcă nu are ce face acolo cu iahtul. în timp ce vorbea, doamna Andrews scoase o bucată de hârtie din buzunar. Uite mesajul, citi ea: *Poarta verde, unu roman. Maşina funcţionează.*

— Trăznet! Mulţumesc, mamă! exclamă Bob şi brusc ieşi din casă, când mama îl chemă înapoi.

— Robert, pentru Dumnezeu, ce să însemne asta? Ştirea e cifrată?

— Nici gând! Textul e foarte clar şi precis. Acum, mă grăbesc.

Bob ţâşni pe uşă, sări pe bicicletă şi o luă în viteză spre firma *„Centrul de recuperare a materialelor“ - T. Jonas.*

Când mergea cu bicicleta, nu îl mai jena ghipsul de la picior. Căpătase această *distincţie de bună purtare*, cum o numea doctorul Altman, încercând a escalada solitar unul din munţii din apropiere. Orăşelul Rocky Beach e situat într-o câmpie, mărginită într-o parte de ocean, iar în cealaltă parte de un lanţ muntos. E mult spus că sunt munţi, ci mai corect dealuri de o înălţime respectabilă. Bob a alunecat şi s-a rostogolit pe un povârniş vreo două sute de metri, rupându-şi piciorul în mai multe locuri; un record cum i s-a certificat în spital. Doctorul Altman l-a liniştit că atunci când îi va scoate ghipsul, nici nu-şi va mai aduce aminte de fractură. Cu toate că ghipsul îl incomoda, când pedala pe bicicletă abia dacă-şi mai aducea aminte de el.

După ce treci de promenada oraşului Rocky Beach, *„Centrul de recuperare a materialelor” - T. Jonas* nu e situat prea departe. Înainte vreme, firma se numise „Fier vechi - Jonas“, dar Justus îşi convinsese unchiul să schimbe denumirea. Acum se comercializau acolo, în afară de fier vechi, şi alte materiale refolosibile şi diferite obiecte bizare, excentrice. Cumpărătorii veneau de departe, dacă aveau nevoie de ceva deosebit ce nu puteau găsi în alte magazine.

Pentru un tânăr cu imaginaţie depozitul era un adevărat paradis. Gardul de lemn care înconjura locul trăda deja caracterul deosebit. Titus Jonas vopsise gardul în toate nuanţele.

Câţiva artişti din localitate ajutaseră la această treabă, deoarece domnul Jonas le dăruia adeseori materiale pe care le puteau folosi la crearea unor obiecte de artă.

Pe toată latura din faţă erau pictaţi copaci, flori, iazuri verzi cu lebede, putând fi admirat chiar şi un peisaj marin.

Era desigur cel mai policrom depozit de vechituri din zonă.

Bob trecu de intrarea principală, o poartă masivă din fier forjat, singurul obiect recuperat în întregime, de la o fermă care arsese. Se opri la aproape două sute de metri, într-un colţ unde gardul reprezenta un ocean verde răscolit de furtună, pe a cărui suprafaţă se zbătea o corabie cu două catarge. Aici se aflau cele două scânduri culisoare pe care Justus le transformase într-o intrare secretă - *poarta verde I*. Bob apăsă pe ochiul unui peşte ieşit din valuri şi scândurile alunecară brusc în părţi. Bob împinse bicicleta înăuntru şi închise poarta. Acum era deja în curtea depozitului, în colţul în care îşi amenajase Justus atelierul.

Acesta era aproape sub cerul liber, acoperit numai cu un blat din lemn de vreo doi metri; sub acest acoperiş îşi depozita domnul Jonas vechiturile mai valoroase. Când apăru Bob în atelier, Justus Jonas şedea într-un vechi balansoar şi îşi frământa între degete buza inferioară, un semn sigur că mintea-i lucra la turaţie maximă. Peter Shaw stătea în faţa unei mici maşini de tipărit care nimerise în depozit ca fier vechi şi pe care Justus o reparase cu multă răbdare. Maşina bocănea ritmat. Peter, un băiat înalt şi brunet, împingea nişte cartonaşe albe înăuntru. Acesta fusese înţelesul din mesajul lui Just: maşina de tipărit funcţionează, iar el îl ruga pe Bob să vină prin *poarta verde I* la întâlnire.

Din partea depozitului, unde era situat biroul firmei, băieţii nu puteau fi văzuţi mai ales de către mătuşa Mathilda, o femeie corpolentă, de fapt, sufletul întregii firme. Avea inimă largă şi era imens de cumsecade, dar dacă se nimerea prin preajma ei vreunul din băieţi nu ştia decât un singur lucru: să-l pună la treabă.

Ca un fel de acţiune de autoapărare, Justus reorganizase stivele cu materiale refolosibile în aşa fel încât atelierul nu mai putea fi văzut. Astfel se întâlneau acolo nestânjeniţi.

După ce Bob îşi sprijinise bicicleta de o stivă de scânduri, Peter opri maşina şi îi întinse unul din cartonaşele tipărite.

— Ia uită-te! îl invită el.

Era o carte de vizită de format mare, pe care se putea citi:

Cei trei detectivi ? ? ?
Preluăm orice caz
Primul detectiv: Justus Jonas
Al doilea detectiv: Peter Shaw
Documentare şi arhivă: Bob Andrews

— Trăznet! explodă Bob admirativ. Arată a fi o întreprindere serioasă. Deci vrei să-i dai drumul, Just?

— Doar am mai vorbit că deschidem un birou de detectivi, spuse Just. Iar câştigul meu - o maşină confortabilă la dispoziţie timp de treizeci de zile - ne pune în situaţia fericită să cercetăm enigme oriunde dăm de ele. Cel puţin pe un timp limitat. De aceea putem avea îndrăzneala să pornim! Ne numim din această clipă *Cei trei detectivi*. În calitatea mea de Prim detectiv, preiau strategia. Peter, Al doilea detectiv, va interveni în acţiunile care cer forţă fizică şi agilitate. Deoarece tu Bob, în momentul de faţă, ai piciorul în ghips, nu poţi participa la urmărirea suspecţilor şi te vei ocupa de documentarea necesară pentru cazurile noastre. În afară de aceasta vei ţine o evidenţă exactă a tuturor investigaţiilor.

— E foarte bine! aprobă Bob. Având în vedere şi activitatea mea în bibliotecă, pot să ajung cu uşurinţă la orice material avem nevoie.

— Investigaţiile moderne presupun o documentare aprofundată, mai adăugă Justus. De ce te uiţi suspicios la cărţile noastre de vizită, Bob? Ce te deranjează?

— Semnele de întrebare, răspunse Bob. Ce sens au?

— Aşteptam această întrebare, recunoscu Peter. Justus susţinea că nu numai tu vei întreba, ci oricine altcineva.

— Semnul de întrebare, explică Just, este simbolul universal pentru tot ce este necunoscut. Noi suntem pregătiţi să rezolvăm orice fel de enigme, mistere sau ciudăţenii. De aceea semnul de întrebare va fi emblema noastră. Cele trei semne de întrebare vor semnifica *Cei trei detectivi*.

Bob căzu pe gânduri intuind că Justus îşi terminase expunerea. Dar se înşela. Justus de abia îşi dăduse drumul:

— Şi în afară de aceasta, cele trei semne de întrebare vor trezi curiozitatea. Oamenii se vor întreba ca şi tine ce semnificaţie au. Vom fi cunoscuţi sub acest semn, care va fi şi o reclamă. Fiecare întreprindere are nevoie de publicitate pentru a atrage clientela.

— Formidabil! izbucni Bob şi puse cartea de vizită înapoi în teancul tipărit. Şi dacă am avea şi un caz de rezolvat ar fi extraordinar!

Peter privi cu subânţeles:

— Bob, dar noi avem un caz!

— Obiectez, îl întrerupse Justus şi se reaşeză în balansoar. Expresia feţei îi trăda concentrarea. Faţa de obicei rotundă, părea mai matură. Trupul său vânjos arăta cu uşurinţă gras dacă nu stătea în picioare.

— Din păcate nu e de depăşit decât un mic obstacol. Am avea un caz, şi sunt convins că l-am putea rezolva cu uşurinţă, dar încă nu ni s-au solicitat serviciile.

— Cum vine asta? întrebă Bob.

— Alfred Hitchcock caută pentru următorul său film o casă cu fantome, spuse Peter. Tata a auzit asta la studiou.

Domnul Shaw lucra ca expert în probleme de cascadorie la una din societăţile cinematografice din Hollywood, nu departe de Rocky Beach, dincolo de munţi.

— O casă cu stafii! se încruntă Bob. Cum poate fi o astfel de casă un caz pentru noi?

— Am putea să cercetăm casa şi să constatăm dacă sunt sau nu fantome. Ar fi o publicitate extraordinară pentru firma noastră şi ne-ar ajuta să pornim cu dreptul în activitatea de investigaţie.

— Numai că domnul Hitchcock nu ne-a rugat să facem aceasta, adică să căutăm o casă cu stafii, ripostă Bob. Probabil că acesta este micul obstacol?

— Deci trebuie să-l convingem să ne solicite serviciile, spuse Just. Acesta ar fi primul pas.

— Evident, aprobă Bob sarcastic. În fond ce problemă dificilă este să baţi la uşa unui renumit regizor de filme şi să-i spui: „Vrem să stăm puţin de vorbă, domnule."

— În principiu ideea nu e rea, spuse Just. L-am sunat deja pe domnul Hitchcock ca să ne stabilească o întâlnire.

— Chiar aşa? Peter şi părea la fel de surprins ca şi Bob. Şi a spus când putem veni?

— Nu, recunoscu Just. Secretara lui nici nu mi-a permis să vorbesc cu el.

— Era şi normal, şopti Peter.

— Chiar mi-a atras atenţia că va chema poliţia, dacă venim prin apropiere, continuă Just. Secretara lui Alfred Hitchcock a urmat şcoala aici, în Rocky Beach. Era cu câţiva ani mai mare ca

noi, aşa că sigur vă mai amintiţi de ea. Se numeşte Henrietta Larson.

— Henrietta plutonierul! se amuză Peter. Cum să nu-mi amintesc de ea?

— Era mereu înconjurată de o gaşcă de bătăuşi şi îi chinuia pe cei mai firavi, completă Bob. Dacă Henrietta Larson este secretara domnului Hitchcock, mai bine abandonăm. Nici trei tigri nu pot trece de ea, dar noi!

— Obstacolele, replică Just, fac viaţa interesantă. Mâine de dimineaţă mergem toţi cu maşina noastră elegantă să-i facem o vizită domnului Hitchcock, la Hollywood.

— Şi Henrietta ne dă pe mâna poliţiei! completă Bob agitat. Mâine am toată ziua treabă la bibliotecă.

— Atunci voi merge împreună cu Peter. O să sun la firma de închirieri ca să-i anunţ că îmi trebuie maşina, mâine, de la orele zece. Iar tu, Bob, continuă Justus, dacă tot eşti la bibliotecă, caută nişte materiale în colecţia de reviste.

Şi scrise *castelul fantomei* pe spatele unei cărţi de vizită pe care i-o întinse lui Bob. Acesta citi şi înghiţi în sec.

— Ei bine, Just, dacă aşa crezi...

— Cei trei detectivi au intrat în acţiune, declară Justus solemn. E bine să aveţi mereu cărţi de vizită la voi, ca să vă prezentaţi. Iar, mâine, toată lumea la posturi!

O VIZITĂ CU GÂNDURI TAINICE

În dimineaţa următoare, Peter şi Justus aşteptau de o bună perioadă de timp în faţa porţii de fier a Centrului de recuperare a materialelor T. Jonas sosirea Rolls-Royce-ului. Amândoi purtau costume de duminică de stofă, cămăşi albe şi cravate; părul îl aveau pieptănat îngrijit iar feţele bronzate le accentuau ţinuta de duminică. Când sosi în cele din urmă maşina, strălucirea capotei acesteia puse în umbră efortul lor de a arăta impecabil. Era un Rolls-Royce, marcă mai veche, cu nişte faruri rotunde uriaşe şi o capotă de motor deosebit de lungă. Caroseria era colţuroasă, dar toate ornamentele şi chiar şi bara de protecţie fuseseră aurite şi străluceau asemeni unor bijuterii. Lacul negru era pur şi simplu ca oglinda.

— Ce chestie! exclamă Peter plin de respect, în timp ce maşina parca lângă ei. Pare că aparţine unui hodorog de multimilionar.

— Rolls-Royce-ul este cea mai scumpă maşină de serie a lumii, explică Justus. Modelul acesta a fost construit iniţial pentru un şeic bogat din Arabia, cu un apetit special pentru lux. Acum firma foloseşte maşina în scopuri publicitare.

Şoferul se extrase agil de după volan; era un bărbat muşchiulos, dar suplu, de aproape doi metri, însă cu o faţă prelungă şi cumsecade. Îşi scoase şapca de serviciu şi se adresă lui Justus:

— Domnul Jonas? Eu sunt şoferul Morton.

— Bună ziua, domnule Morton, răspunse Justus. Puteţi să-mi spuneţi doar Justus.

— Vă rog, tinere domn, Morton devenise trist. Trebuie să îmi spuneţi Morton, aşa se cade: Şi se mai cade ca eu să mă adresez clienţilor tot aşa cum se cuvine. Acum dumneavoastră sunteţi stăpânii mei şi eu aş vrea să menţin convenienţele.

— Bine, bine, Morton, cedă Justus. Dacă aşa se cade?

— Vă mulţumesc tinere domn. Automobilul şi cu mine vă stăm la dispoziţie timp de treizeci de zile.

— Treizeci de zile şi de nopţi, preciză Justus. Aşa era în condiţiile concursului.

— Desigur, tinere domn! Morton deschise portiera din spate. Poftiţi, vă rog!

— Mulţumesc, rosti Justus în timp ce urca cu Peter. Dar nu trebuie să ne deschideţi uşa. Nu suntem încă suficient de bătrâni pentru un astfel de gest.

— Dacă îmi permiteţi, replică Morton, aş prefera să-mi îndeplinesc îndatoririle în modul meu obişnuit. Altfel îmi ies din mână.

— Am înţeles! şopti Justus, cufundat în gânduri în timp ce Morton se urca la locul său în spatele volanului. Dar s-ar putea să fim nevoiţi câteodată să coborâm sau să urcăm foarte repede. Atunci n-avem cum să te aşteptăm, Morton. Nu s-ar putea ca pe parcursul unui drum să urcăm şi să coborâm singuri, iar dumneata să ne ajuţi doar la începutul şi la sfârşitul fiecărei călătorii?

— Desigur, tinere domn! O propunere excelentă.

Şi cei doi îl văzură pe şoferul mult prea stilat zâmbind.

— Şi evident noi nu suntem nici aşa de gomoşi ca domnii pe care-i conduceţi dumneavoastră de obicei, continuă Justus. Noi avem câteodată nişte obiective mai bizare... Poftiţi, asta poate vă explică mai bine.

Îi întinse şoferului una din cărţile de vizită, pe care acesta o studie cu atenţie.

— Înţeleg, tinere domn, spuse el apoi. Sunt încântat de această cursă. Este totuşi o schimbare să conduc o dată nişte oameni tineri, dornici de aventură. Pasagerii mei în ultimul timp, au fost destul de în vârstă şi foarte grijulii. Vă rog, care este primul obiectiv?

Peter şi Justus îl găseau deja pe şofer ca fiind foarte simpatic.

— Am dori să mergem la studioul Universum din Hollywood, la domnul Alfred Hitchcock, preciză Justus. L-am sunat ieri.

— Desigur, domnii mei.

În clipa următoare, automobilul luxos ţâşni spre şoseaua care ducea peste munţi spre Hollywood. Morton spuse peste umăr:

— Aş vrea să vă atrag atenţia că automobilul este dotat cu un telefon şi un compartiment de răcoritoare. Amândouă vă stau, evident, la dispoziţie.

— Mulţumesc! se auzi glasul politicos al lui Justus, care se purta deja aşa de plin de demnitate cum, de fapt, se cădea unor pasageri ai unui asemenea automobil.

Deschise un sertar şi scoase de acolo un telefon, bineînţeles aurit ca şi ornamentele maşinii. În loc de disc, trebuia să apeşi pe un buton.

— Radiotelefon, explică Justus prietenului său. Se apasă pe buton şi se spune oficiului poştal numărul dorit. Dar cred că nu avem nevoie de el în momentul de faţă.

Cu un uşor regret Justus puse aparatul la locul său şi se afundă în pernele de piele.

Drumul se scurse plăcut, dar fără evenimente. După scurt timp, trecură de străzile comerciale ale Hollywood-ului. Cu cât se apropiau mai mult de ţintă, cu atât Peter se foia mai mult pe partea sa de banchetă.

— Just, începu el, ai vreo idee cum putem intra în studiou. Doar ştii că toate studiourile au nişte ziduri teribil de înalte şi că intrările sunt păzite, pentru ca oamenii ca noi să rămână pe afară. Niciodată nu vom putea intra!

— Am un plan, spuse Justus. Să sperăm că va merge. Se pare că am ajuns.

Tocmai treceau pe lângă un zid înalt din beton care se întindea pe lungimea a două străzi. Pe o placă mare, aplicată pe zid era scris „Universum-Studio”. Zidul avea doar un singur rost, să-i ţină departe pe intruşi, cum de altfel spusese şi Peter.

În mijloc era o poartă înaltă din fier, în acel moment, deschisă. Un bărbat în uniformă şedea într-o cabină de sticlă lângă intrare. Morton conduse maşina spre poartă, dar gardianul sări în picioare.

— Hei, o clipă! strigă el. Unde daţi buznai?

— Dorim să mergem la domnul Alfred Hitchcock.

— Aveţi permis de liberă trecere? se interesă paznicul.

— Nu am considerat că este necesar să avem un asemenea permis, răspunse Morton. Tânărul domn l-a sunat pe domnul Hitchcock.

Şi aşa era, chiar dacă Justus nu reuşise să vorbească cu domnul Hitchcock.

— Aşa?

Paznicul se scărpină nehotărât sub şapcă.

Justus coborî geamul şi se aplecă în afară.

— Om bun, spuse el şi Peter înţepeni de mirare, deoarece Justus vorbea atât de blând, cum nu îl mai auzise vreodată, şi gândi că sigur exersase pe ascuns.

— Om bun, ce nu ne permite deplasarea?

— Doamne? şopti Peter.

El ştia că Justus jucase de mic copil în diferite piese de teatru şi că putea imita destul de bine, dar în acest rol Peter nu-şi văzuse niciodată prietenul.

Justus îşi umflase obrajii şi îşi răsfrânse buzele, devenind o copie a lui Alfred Hitchcock. E adevărat un Alfred Hitchcock destul de impertinent, dar semăna.

— Mda, dar trebuie să ştiu cine îl caută pe domnul Hitchcock, spuse portarul nervos.

— Lăsaţi-o baltă! schimbă brusc tonul Justus şi îi mai aruncă paznicului o privire dispreţuitoate. Probabil că este mai bine să-l sun pe unchiul meu.

Scoase telefonul auriu, apăsă pe buton şi spuse un număr în receptor. Era numărul *„Centrului de materiale refolosibile T. Jonas”*. Într-adevăr Justus îşi suna unchiul. Paznicul mai cercetă o dată cu privirea vehicolul ce impresiona pe oricine, îl fixă pe Justus Jonas, care vorbea în receptorul aparatului aurit şi cedă îndatoritor:

— Vă rog! Puteţi trece! O să anunţ că aţi sosit.

— Mulţumesc, spuse Justus. Liber, Morton.

Automobilul îşi continuă drumul. Justus se rezemă de speteaza banchetei confortabile, când cotiră într-o alee îngustă, mărginită în dreapta şi în stânga de palmieri şi de un gazon verde. În zonă se vedeau zeci de vile micuţe. În depărtare, se profilau cupolele marelui studiou, unde se realizau filmările. Actori machiaţi şi costumaţi se îndreptau spre una din clădiri.

Cu toate că maşina se afla acum în curtea studioului, Peter încă nu putea să-şi închipuie cum intenţiona prietenul său să pătrundă până la Alfred Hitchcock. Dar nu avea prea mult timp pentru gândit, deoarece Morton frână în faţa unei vile mari. Ca şi în alte studiouri şi aici fiecare producător sau regizor avea o casă proprie, unde putea lucra liniştit. Pe o firmă se distingeau litere frumos desenate: ALFRED HITCHCOCK.

— Aşteaptă-ne aici, Morton, ordonă Justus când şoferul le deschise portiera. Încă nu ştiu cât va dura.

Justus porni înainte, urcă câteva trepte şi pătrunse printr-o uşă de sticlă în sala de primire cu aer condiţionat. O tânără blondă, din spatele unei mese de scris, tocmai punea receptorul în furcă. Cu greu reuşi Peter să recunoască în acestă domnişoară pe fosta lor colegă, Henrietta Larson, dar când deschise gura, ştiu imediat cine e în faţa lor.

— Aha! Henrietta îşi puse mâinile în şolduri şi îl scurtă pe Justus Jonas. Îndrăzniţi totuşi să apăreţi aici! Să faceţi pe nepoţii domnului Hitchcock! Vom vedea de cât timp are nevoie paza studioului ca să vă dea afară!

Peter simţi cum îi piere tot curajul, când ea întinse din nou mâna spre telefon.

— Numai o clipă! se rugă Justus.

— O clipă? Dar de ce? întrebă Henrietta Larson furioasă. Te strecori până aici şi povesteşti paznicului că eşti nepotul domnului Hitchcock...

— Nu este adevărat, îşi apără Peter prietenul. Paznicul a ajuns singur la această concluzie.

— Tu să taci! îl avertiză Henrietta. Justus Jonas e un pericol public şi o să mă ocup eu ca să nu mai aibă nici un fel de tupeu!

Se aplecă din nou asupra telefonului. Justus începu din nou să vorbească:

— Graba strică treaba, domnişoară Larson.

Peter tresări. Justus folosea din nou acel limbaj elevat şi se transformase, într-o clipă, în acel personaj care îl impresionase aşa de mult pe portar - imaginea tânărului Alfred Hitchcock.

— Eu sunt convins că domnului Hitchcock îi va place această mică reprezentaţie a mea, încheie Justus.

Henrietta Larson îşi ridică privirea şi scăpă receptorul din mână de parcă fusese curentată.

— Cum? începu ea. Tu... O fracţiune de secundă nu-şi găsi cuvintele, dar după aceea se înfurie. Evident, Justus Jonas, aş putea să jur că domnul Hitchcock va dori să vadă această reprezentaţie!

— Hm... Domnişoară Larson?

Cei doi băieţi se întoarseră speriaţi când auziră o voce în spatele lor. Şi Henrietta părea jenată. În canatul uşii biroului, domnul Hitchcock îi privea.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Larson? întrebă renumitul regizor.

— Vă rog să decideţi dumneavoastră dacă s-a întâmplat ceva, domnule Hitchcock, spuse Henrietta. Acest tânăr vrea să vă arate ceva ce vă va interesa în mod deosebit.

— Regret, mormăi Alfred Hithcock. Astăzi nu pot primi pe nimeni. Poţi să-i concediezi.

— Sunt convisă că v-ar face plăcere să-i vedeţi, domnule Hitchcock, insistă Henrietta Larson.

Tonul ei nu-i plăcea lui Peter. Şi domnul Hitchcock sesizase ceva, deoarece se uită întrebător la cei doi şi ridică din umeri.

— Bine! Veniţi cu mine, flăcăi!

Se întoarse şi păşi spre masa de scris, care era cam de mărimea unui teren de tenis. Se aşeză într-un scaun rotativ, iar

Peter şi Justus rămaseră în picioare. Henrietta închise uşa de legătură între cele două încăperi.

— Ei, băieţi! începu domnul Hitchcock, la ce trebuia să mă uit? Vă acord numai cinci minute.

— Voiam să vă arăt aceasta, domnule, spuse Justus cu respect şi scoase o carte de vizită a celor trei detectivi.

Peter putea constata că Justus urma un plan strategic pe care probabil îl pusese mai devreme la punct. Părea că acest plan chiar funcţiona. Domnul Hitchcock luă cartea de vizită şi o citi cu atenţie.

— Hm, mormăi el. Deci sunteţi detectivi. Pot să vă întreb ce înseamnă semnele de întrebare? E un simbol al dubiilor referitoare la incapacitatea voastră?

— Nu, domnule! zâmbi Justus. Ele sunt emblema firmei. E şocantă şi va stârni curiozitatea. Şi prin ele oamenii îşi vor aminti cu uşurinţă de noi.

— Aha! îşi drese glasul Alfred Hitchcock! Deci vă faceţi şi publicitate.

— Nici o afacere nu se concretizează, dacă nu e cunoscută, replică Justus.

— Nu asta este problema, punctă domnul Hithcock. A propos de afaceri. Ce vă aduce la mine?

— Vrem să căutăm o casă cu fantome pentru dumneavoastră, domnule.

— O casă cu stafii? regizorul îi privi mirat. De ce credeţi că eu am nevoie de aşa ceva?

— Am aflat că dumneavoastră căutaţi o casă cu fantome sau, mă rog, cu stafii pentru viitorul dumneavoastră film, explică Justus. Cei trei detectivi vor să vă ajute în această încercare.

Alfred Hitchcock râse înfundat.

— Doi dintre agenţii mei sunt deja în căutarea unei case adecvate, preciză el. Au tatonat, dar nu prea există multe clădiri cu locuitori supranaturali. Dar sunt convins că oamenii mei vor găsi casa corespunzătoare.

— Dar dacă am găsi noi o casă potrivită pentru dumneavostră, prin apropiere, turnarea filmului ar fi mult mai simplă? licită Justus.

— Regret, tinere, dar nu văd de ce aş accepta.

— Nu vrem bani, domnule, spuse Justus. Dar toţi detectivii renumiţi îşi descriu cazurile în romane: Sherlock Holmes, Ellery Queen, Hercule Poirot. Am ajuns la concluzia că abia acest lucru i-a făcut renumiţi. Pentru a fi cunoscuţi de cei care vreodată vor

apela la serviciile noastre, Robert Arthur Andrews, tatăl lui Bob, va relata cazurile noastre în cărţi.

— Ei şi? Alfred Hitchcock privindu-şi ceasul nerăbdător.

— Noi ne-am gândit, domnule Hitchcock, că dumneavostră nu aţi fi dispus ca relatarea primului nostru caz să apară sub numele dumneavoastră...

— Exclus! Vă rog, când veţi pleca, să-i spuneţi domnişoarei Larson să vină până la mine.

— Desigur, domnule.

Justus părea dărâmat când se puse în mişcare spre uşă. Aproape că ajunseră când domnul Hitchcock îi opri.

— O clipă!

— Da, domnule.

Cei doi se întoarseră. Alfred Hitchcock îi privea încruntat.

— Cred că nu aţi fost foarte sinceri. Despre ce era de părere domnişoara Larson că ar trebui să văd neapărat? Doar nu se referea la cartea voastră de vizită?

— Ştiţi, e vorba... începu Justus ezitând, eu pot să imit foarte bine alţi oameni. Domnişoara Larson era de părere că v-ar putea interesa cum aţi arătat ca băiat.

— Eu... ca băiat? În vocea renumitului regizor se strecură o undă de nemulţumire, trăsăturile i se aspriră. Ce vrei să spui?

— Priviţi, domnule!

Faţa lui Justus se transformă iar. Tonul îi deveni mai grav; vorbea blazat.

— Mă gândeam, domnule, spuse el cu un accent complet străin, că s-ar putea ca în vreun film să vreţi să apăreţi tânăr, şi pentru această situaţie...

Domnul Hitchcock se încruntă. Faţa i se înroşise de supărare.

— Oribil! izbucni el. Termină imediat!

— Nu credeţi că v-am nimerit destul de bine? întrebă Justus. N-aţi arătat aşa la anii mei?

— Niciodată! Eram un băiat înalt, sclipind de isteţime, în nici un caz caricatura oribilă pe care mi-ai prezentat-o!

— Atunci va mai trebui să exersez, oftă Justus. Prietenii mei îmi spuseseră că este destul de bine.

— Îţi interzic cu desăvârşire! tună Alfred Hitchcock. Nu-ţi permit! Promite-mi că nu vei mai prezenta această caricatură niciodată. Iar eu... fir-ar să fie, eu voi scrie un cuvânt înainte pentru cartea despre care mi-aţi pomenit.

— Vă mulţumim, domnule! spuse Justus. Deci doriţi să vă căutăm o casă cu fantome?

— Bine, bine! Nu vă pot promite că o voi şi folosi, dar căutaţi. Şi vedeţi de ştergeţi-o cât mai repede, ca să nu-mi pierd şi ultima fărâmă de răbdare. Tinerii ca tine, Justus Jonas, nu ajung bine. Eşti prea şmecher şi asta nu se termină bine.

Justus şi Peter se grăbiră spre automobilul lor, iar Alfred Hitchcock se cufundă în nişte gânduri sumbre.

(Şi cum să nu te miri? Mă simţeam păcălit, înşelat, excrocat, dus de nas. Aceşti, trei detectivi îşi pregătiseră intrarea mult prea meticulos. (Ah, ce caricatură oribilă!) Ce mai îmi rămânea de făcut decât să mă ocup de ei?)

PALAVRE DESPRE CASTELUL FANTOMEI

Era după-amiaza târziu. Bob îşi împingea gâfâind bicicleta spre poarta verde I. Şi sigur nu avea nevoie în acel moment de o pană.

Sprijini bicicleta de o stivă de scânduri. Dinspre birou se auzea vocea doamnei Jonas; le dădea lui Kenneth şi Patrick,

celor două ajutoare ale soţului ei, diferite îndrumări. Numai că Justus şi Peter nu erau în atelier.

Bob prevăzuse asta, aşa că se strecură în spatele maşinii de tipărit şi împinse un vechi grilaj de fier într-o parte, sprijinit din întâmplare de bancul de lucru. În spatele grilajului era un tub de tablă. Bob se furişă în deschizătura tubului, trase grilajul înapoi şi se târî prin ţeavă, pe cât de repede îi permitea piciorul în gips. Acesta era tunelul II, una din intrările secrete care duceau spre Centrala băieţilor. Culoarul se termina în faţa unei plăci de lemn. Bob împinse placa, aceasta cedă şi el pătrunse în locul dorit.

Centrala era o rulotă veche de vreo zece metri, pe care Titus Jonas o cumpărase la mâna a doua, cu aproape un an în urmă. Cum caroseria fusese cam boţită într-un accident, unchiul Titus nu găsi nici un cumpărător pentru ea, fiind prea deteriorată. Aşa că Justus primise binecuvântarea să o folosească ca birou. În decursul a câteva luni, cei trei băieţi stivuiseră în jurul rulotei cu ajutorul lui Patrick şi al lui Kenneth munţi de vechituri.

Totul fusese gândit strategic. Din afară nu se vedea decât o grămadă de bare de fier, o scară de incendiu, o stivă de scânduri pentru construcţii şi alte lucruri asemănătoare ce o ascundeau complet.

Domnul Jonas probabil că uitase de ea. Şi în afară de băieţi nimeni nu mai ştia că rulota ascunsă era folosită ca birou, laborator şi cameră obscură, având mai multe căi secrete de acces.

Când ieşi la celălalt capăt al tubului, Bob îl văzu pe Justus ţintuit într-un scaun rotativ pe care îl reparase singur. Obiectul arsese parţial într-un incendiu. (Tot mobilierul din *Centrală* se compunea din astfel de vechituri pe care băieţii le recondiţionaseră.) Peter Shaw şedea în faţa lui Justus lângă masa de scris.

— Cam târziu, îl mustră Just.

De parcă Bob n-ar fi ştiut şi el acest lucru!

— Am avut o pană, respiră Bob precipitat. Am intrat într-un cui chiar în faţa bibliotecii.

— Ai descoperit ceva?

— Evident. Am găsit date despre castelul fantomei mai multe decât avem nevoie.

— Castelul fantomei? exclamă Peter. Nu-mi place numele. N-ar fi un titlu inspirat. Să-i spunem *Castelul groazei*.

— Aşteaptă, nu te repezi, am veşti bune, interveni Bob. O familie compusă din cinci membri a încercat să înnopteze acolo, dar...

— Ia-o de la început, îi ceru Justus hotărât. Povesteşte într-o ordine.

— Bine. Bob deschise un plic mare maro pe care îl adusese cu sine. Dar, mai întâi, vreau să vă spun că Skinny Norris m-a urmărit toată dimineaţa, băgându-şi nasul în toate.

— Sper că l-ai ameţit ca să nu priceapă nimic tâmpitul ăsta? sări Peter.

— Evident că nu i-am povestit! Dar pur şi simplu nu am reuşit să scap de el. Când am ajuns la bibliotecă, m-a oprit şi tot trăncănea despre automobilul pe care are voie Justus să-l folosească timp de treizeci de zile. Îl muncea să ştie la ce-i foloseşte lui Just.

— Skinny e pur şi simplu invidios, oftă Justus. Şi-a luat primul dintre cei de vârsta noastră carnetul de conducere şi acum apărem noi cu şofer la scară.

— O fi! La bibliotecă, continuă Bob încruntat, mă urmărea tot timpul cum căutam în reviste şi ziare vechi. M-am străduit să nu-i permit să vadă ce consultam, dar...

— Dar? întrebă Primul detectiv, în persoana lui Justus.

— Ştii? Cartea noastră de vizită pe care tu ai scris „castelul fantomei”, când m-ai rugat să caut tot ce găsesc despre el...

— Presupun că ai pus-o la îndemână, înainte de a căuta în cărţi, şi, după aceea, a dispărut?

Bob îl privi surprins.

— De unde ştii, Justus?

— Nu ai fi început să vorbeşti despre cartea de vizită, dacă nu ai fi constatat că îţi lipseşte, explică Justus. Şi locul unde se poate pierde cel mai uşor este masa cu cataloage.

— Ei da, chiar aşa a fost, spuse Bob. Cred că am lăsat cartea de vizită pe masă. Dacă a luat-o Skinny Norris nu pot să jur, dar, când a plecat, părea foarte mulţumit.

— Nu ne putem ocupa acum de Skinny Norris, hotărî Justus. Avem un caz interesant pe care trebuie să-l rezolvăm. Ia povesteşte ce ai găsit!

— Aşteptaţi! Bob scoase din plic câteva foi scrise şi începu: castelul fantomei este situat pe povârnişul unei râpe, undeva în munţii din apropierea Hollywood-ului, în locul numit „Canyonul Negru”. Clădirea s-a numit iniţial Castelul Terrill şi-a fost construit de un actor de cinema pe nume Stephan Terrill. Acest

domn Terrill a fost celebru pe vremea filmului mut. Juca mai ales în filme de groază roluri de vampiri, vârcolaci şi alte asemenea aiureli. Şi a conceput arhitectura clădirii după modelul unui castel cu stafii dintr-unul din filmele sale. A decorat încăperile cu tot felul de armuri, sarcofage egiptene cu mumii şi alte obiecte sinistre, asemănătoare recuzitei din filmele în care jucase el pe timpuri.

— E palpitant, comentă Justus.

— Poate pentru gustul tău! scutură din cap Peter îngrozit. Şi ce s-a întâmplat cu acest Stephan Terrill?

— Acest actor celebru era cunoscut, în toată lumea, ca *omul cu o mie de feţe*. Dar s-a inventat filmul sonor. Şi... s-a constatat că Terrill are o voce stridentă şi că mai e şi peltic.

— Excelent! se bucură Peter. Monstrul cu voce de femeie! Cred că îţi venea să-ţi iei câmpii de ce caraghios era un vampir cu voce piţigăiată?

— Aşa s-a şi întâmplat. Stephan Terrill a trebuit să renunţe la cariera cinematografică. Şi-a concediat servitorii, şi-a gonit din preajmă şi cel mai bun prieten, managerul său, un oarecare Jonathan Rex. Şi, în cele din urmă, nu mai răspunse nici la scrisori şi nici la telefon.

Se claustră în castelul său de pe stâncă şi deveni din strigoi călugăr. Cu timpul oamenii l-au uitat. Într-o zi se descoperi epava unei maşini, cam la patruzeci de kilometri la nord de Hollywood. Maşina părăsise şoseaua şi se prăbuşise de pe stânci direct în mare.

— Şi? Care este legătura cu Stephan Terrill? îl întrerupse Peter.

— Poliţia a constatat că e vorba de maşina lui Terrill, explică Bob. Cadavrul însă n-a fost descoperit, dar nimeni n-a sesizat acest lucru. Probabil că s-a dat o interpretare plauzibilă - fusese luat de flux.

— Probabil! Peter părea îngândurat. Crezi că intenţionat a ieşit de pe şosea şi s-a prăbuşit? Sau a fost un accident?

— Acest lucru nu se ştie cu siguranţă, răspunse Bob. Când poliţia se deplasă să cerceteze cu atenţie castelul, poarta era larg deschisă, iar prin apropiere nu era nimeni. În timpul percheziţiei găsiră în bibliotecă un bilet pe care era scris... Bob privi în notiţele sale... *Lumea nu mă va mai vedea niciodată viu, dar duhul meu nu va părăsi niciodată această casă. Blestemat să fie acest castel în veci*. Biletul era semnat de Stephan Terrill.

— Nu, dragul meu, exclamă Peter. Cu cât aflu mai multe lucruri despre acest castel cu atât îmi place mai puţin.

— Dimpotrivă, explică Justus. Devine tot mai palpitant! Continuă, Bob!

— Aşa! Poliţia a cotrobăit prin toate colţurile castelului dar în afară de bilet nu mai găsiră nici o urmă a lui Stephan Terrill. S-a aflat ulterior că avea o mulţime de datorii la o bancă, ipotecându-şi până şi castelul. Banca presupunând că se găsesc obiecte de valoare a trimis câţiva oameni ca să recupereze din datorii. Dar bărbaţii deveniră ciudat de nervoşi în castel - de ce nu putură explica - şi, în cele din urmă, refuzară să finalizeze inventarierea. Spuneau că au văzut lucruri bizare în castel, dar nu reuşiră să le descrie. În cele din urmă banca încercă să vândă castelul, aşa cum era. Dar fiecare posibil cumpărător care intra în casă simţea, după scurt timp, nişte fiori insuportabili. Un intermediar de vânzări de case încercă să petreacă o noapte întreagă în castel, ca să dovedească că totul nu este decât o închipuire. Pe la miezul nopţii, a fugit aşa de înspăimântat, încât a parcurs tot drumul până în vale numai într-o fugă.

Justus părea încântat.

Peter însă înghiţea în sec.

— Mai departe, ceru Justus. E mai grozav decât mi-am putut închipui!

— S-au mai încumetat şi alţii să înnopteze în casă, relată Bob. O mică stea din lumea actorilor a încercat acest lucru ca să-şi facă publicitate. Nu a rezistat nici măcar până la miezul nopţii; când au dat de ea, tremura aşa de tare că abia putea vorbi. Cei din preajmă au înţeles câte ceva despre o fantomă albastră şi despre o pâclă stranie.

— Fantoma albastră! Negura groazei... Peter îşi umezi buzele. Şi altceva? Vreun călăreţ fără cap, vreo fantomă zornăind din lanţuri?

— Lasă-l pe Bob să termine! îl apostrofă Justus. Am isprăvi mai repede!

— Dacă m-ai întreba pe mine, mormăi Peter, nici nu ar mai trebui să continue. Mie îmi ajunge.

Justus nu îl ascultă:

— Mai e ceva, Bob?

— Da, cum să nu! S-au întâmplat mai multe lucruri ciudate. O dată s-a mutat o familie din cinci membri. Banca le îngăduise să locuiască un an fără să plătească chirie, doar doar reuşesc să

rupă vraja. Dar nu au mai dat peste cei cinci. Au dispărut toţi, din prima noapte.

— Au intervenit şi alte indicii neobişnuite? îl interogă Justus în continuare. Şoapte stranii, suspine, urlete, apariţii de fantome sau ceva asemănător?

— Nu chiar de la început. Dar mai târziu au fost semnalate. Suspine îndepărtate, din când în când, câte o nălucă care urca scările, câteodată ecoul unui oftat sfâşietor; din încăperile subterane răzbăteau strigăte înnăbuşite.

Mulţi relatau că auziseră un fel de muzică sinistră de orgă dezacordată. Alţii au văzut chiar o fantomă care cânta la orgă, aşa ca un fel de fum sclipitor albastru. De aceea au şi numit-o fantoma albastră.

— S-au cercetat aceste apariţii stranii?

— Au venit câţiva oameni de ştiinţă în castel, spuse Bob. N-au văzut şi auzit prea multe lucruri. Dar s-au simţit, în permanenţă, stânjeniţi, nervoşi şi agitaţi. După ce au plecat şi aceştia, conducerea băncii şi-a dat seama că nu va găsi nici un cumpărător. Aşa că poarta a fost încuiată şi castelul a fost abandonat. Au trecut de atunci mai multe zeci de ani, fără ca cineva să fi petrecut acolo o noapte. Am citit într-un articol că, la un moment dat, au încercat nişte vagabonzi să-şi instaleze cartierul general în castelul fantomei, dar nici ei nu au rezistat. S-au răspândit atâtea zvonuri despre castel încât nici un cerşetor nu a mai îndrăznit să se apropie. În ultimii ani, nu s-a mai menţionat nimic despre acest castel al groazei prin ziare sau reviste. Am ajuns la concluzia încheie Bob, că această clădire e încă în picioare, dar abandonată. Banca nu a reuşit să o vândă şi niciodată nu a mai intrat cineva acolo... Şi în fond ce să caute?

— Asta mă întreb şi eu? ripostă Peter. Pe mine nu m-ar putea convinge cineva să mă duc acolo.

— Evident, că noi vom merge acolo, preciză Justus, şi încă în această seară. Vom face o vizită la *Castelul groazei*, cum l-a numit Peter, cu aparatul de fotografiat şi un magnetofon. Să vedem dacă sunt fantome pe acolo? Ce ne va atrage atenţia ne va folosi la cercetările ulterioare. Sper să existe fantome! Dacă se confirmă speranţa mea, atunci domnul Hitchcock are unde filma.

ÎN VIZITĂ LA CASTELUL GROAZEI

Bob îşi notase mult mai multe lucruri despre Castelul groazei şi Justus se apucă să citească notiţele cu atenţie.

Peter repeta în permanenţă că nici cu zece cai nu putea fi dus la castel dar când se apropie timpul era şi el gata de plecare. Îmbrăcat în haine adecvate pentru astfel de aventură, Peter nu uită magnetofonul portabil pe care îl achiziţionase de la un coleg în schimbul colecţiei sale de mărci poştale.

Bob se dotase cu un carnet de notiţe şi câteva creioane bine ascuţite. Justus îşi luase aparatul de fotografiat cu bliţ.

Peter şi Bob povestiseră acasă că toţi trei vor să facă o plimbare cu automobilul. Se părea că părinţii erau încredinţaţi că totul este în ordine atâta timp cât copiii lor erau în compania lui Justus. Şi evident ştiau că şoferul, Morton, e şi el prezent.

Nici nu se întunecase bine că limuzina uriaşă cu farurile gigantice opri în faţa firmei „Jonas”. Băieţii urcară repede. Justus îşi procurase o hartă a Canionului Negru şi a împrejurimilor. Morton aruncă o privire asupra ei şi spuse:

— Foarte bine, domnii mei, şi apoi porni maşina.

În timp că se deplasau pe străzile în serpentine, Justus le dădu ultimele instrucţiuni:

— Această vizită, trebuie să ne dea doar primele impresii. Dacă observăm însă ceva deosebit „pac” o poză cu bliţul şi dacă auzim nişte sunete atunci tu, Peter, le înregistrezi.

— Dacă voi fi nevoit să pornesc magnetofonul, preciză Peter, atunci nu veţi auzi înregistrat decât clănţănitul meu de dinţi.

— Iar tu Bob, continuă Justus, aştepţi în maşină, până ce ne întoarcem.

— Bine, remarcă Bob. Al naibii de întunecată e valea asta!

Maşina urca o stradă îngustă. Nicăieri nu se vedea vreo casă.

— Cine a botezat valea asta Canionul Negru a avut nişte motive întemeiate, sugeră Peter.

— Acolo în faţă trebuie să fie un obstacol, constată Just.

O grămadă de pietre şi de grohotiş bloca strada. În zonă povârnişurile erau pline de tufişuri răzleţe, dar iarba nu prea creştea. Adeseori se rostogoleau pietre în drum. De data aceasta se pare că avalanşa smulsese şi câteva scânduri din gardul de pe margine care trebuia să protejeze strada de pietre.

Morton încetini spre marginea drumului.

— Mă tem că nu putem trece, explică el. Dar după hartă am impresia că drumul nu duce mult mai departe. Mai e curba din faţă şi apoi câteva sute de metri.

— Îţi mulţumim, Morton. Hai, Peter! Ultima bucată o luăm la picior.

Amândoi coborâră din maşină.

— Într-o oră suntem înapoi, preciză Justus.

Morton era deja ocupat să întoarcă automobilul.

— Văleu, spuse Peter Shaw, totul aici îţi produce fiori.

Justus şedea pe vine alături de el dar nu spunea nimic.

Scruta încordat înainte. La capătul văii întunecate şi înguste se vedeau contururile unei clădiri ce se profila pe fundalul cerului înstelat, distingându-se turnul rotund cu acoperişul ascuţit. Mai mult decât acest turn însă nu se vedea nimic din Castelul Groazei. În vârful povârnişului, în capătul văii stâncoase, clădirea era înconjurată de umbre sinistre.

— Cred că ar fi mai bine să venim ziua, ca să nu ne rătăcim, justifică Peter.

Justus clătină din cap.

— Ziua nu se întâmplă nimic, spuse el. Numai noaptea i-a apucat pe toţi acea spaimă teribilă.

— Îi uiţi pe bărbaţii de la bancă, îl contrazise Peter. Şi afară de aceasta nu vreau să mă apuce o spaimă teribilă. Şi aşa nu mai am mult.

— Şi eu simt la fel, recunoscu Just, am senzaţia că am înghiţit nişte fluturi.

— Atunci să ne întoarcem! se rugă Peter. Am făcut destul în seara aceasta. Să ne întoarcem la *Centrală* şi să facem alte planuri.

— Am deja alte planuri, spuse Justus şi se ridică în picioare. Intenţionez să petrec astă-seară o oră la castel.

Merse mai departe şi îşi căută cu lanterna loc de trecere printre bolovanii căzuţi. În clipa următoare, îl ajunse şi Peter din urmă.

— Dar dacă ne întâlnim cu fantoma? Sau cu strigoiul albastru sau vreun alt duh care îşi face veacul pe aici?

— Tocmai asta îmi doresc, şi Justus lovi cu palma aparatul de fotografiat pe care şi-l agăţase de gât. Dacă reuşesc să fotografiez ceva suntem renumiţi.

— Dar dacă ne fotografiază el? replică Peter.

— Pst! şopti prietenul său şi stinse lanterna.

Peter tăcu îngrozit. Amândoi se scufundară în întuneric.

Ceva... sau cineva... cobora spre ei. Peter se lăsă pe vine. Justus îşi pregăti aparatul de fotografiat.

Foarte aproape se auzi rostogolitul pietrelor care se desprinseseră din povârniş şi, în acea clipă, clipi bliţul lui Justus. În lumina fulgerului Peter văzu doi ochi mari roşii, care se repezeau direct spre ei.

După aceea fiinţa îmblănită trecu de ei, săltă în stradă şi se îndepărtă în salturi. În spatele ei se mai rostogoliră alte câteva pietre care se opriră la picioarele băieţilor.

— Un iepure! şopti Justus dezamăgit. L-am speriat.

— Noi? exclamă Peter. Nici nu-ţi închipui ce m-a speriat el pe mine!

— Acesta este doar efectul unor zgomote sau mişcări nocturne asupra unui sistem nervos sensibil, spuse Justus. Hai, dăi drumul!

Îl luă pe Peter de braţ şi îl trase după sine.

— Acum nu mai trebuie să ne furişăm. Bliţul meu a trezit fantoma, dacă există una.

— N-ar fi bine să cântăm? întrebă Peter, care avea mari reţineri în a-l urma pe Just. Dacă vom cânta destul de tare, atunci s-ar putea să nu mai auzim oftaturile şi suspinele.

— Atunci care mai e poanta, spuse Primul Detectiv netulburat. Nu am venit tocmai pentru ca să auzim suspinele şi oftaturile, dar şi urletele, ţipetele, zornăitul de lanţuri şi toate celelalte, tot apanajul strigoiului?

Peter nu-i mai preciză că nu simţea deloc nevoia să audă nişte suspine, ţipete, urlete sau zornăit de lanţuri. Ştia însă că părerea lui nu conta. Dacă Justus era hotărât să facă ceva, nimic şi nimeni nu-i puteau schimba hotărârile.

Cu cât se apropiau mai mult de zidurile vechi, cu atât clădirea li se părea mai mare, mai sumbră şi mai neospitalieră. Peter îşi dădea toată silinţa să nu se mai gândească la toate poveştile pe care le spusese Bob despre castel.

După ce urmară drumul de-a lungul unui zid deteriorat, pătrunseră în curtea castelului.

— Am ajuns, spuse Justus şi se opri.

Deasupra lor se înălţa către cer un turn. Un altul, ceva mai mic părea că îi priveşte ameninţător. Ferestrele prăfuite oglindeau vag lumina stelelor. Deodată le fâlfâi ceva în jurul capului.

— Văleu! strigă Peter. Un liliac!

— Liliecii mănâncă insecte, îi aminti Just, nu oameni.

— Dar dacă unul are poftă de oameni, cine ştie?

Justus întinse mâna spre poarta masivă sculptată şi rosti sigur pe el:

— Trebuie să intrăm.

— Mi-ar place să-mi pot convinge şi picioarele. Ele ar cam vrea să se întoarcă.

— Şi ale mele, recunoscu Justus. Dar ale mele trebuie să mă asculte. Hai!

Şi cei doi porniră. Peter nu putea să-şi lase prietenul singur într-o casă cum era acest castel al fantomei; deci îl urmă. Urcară

o veche scară din marmură şi trecură de terasa pavată. Just tocmai vroia să pună mâna pe clanţa uşii când Peter îl apucă de braţ.

— Stai! Auzi? Muzica fantomelor!

Câteva clipe, cei doi avură senzaţia că disting nişte sunete bizare, care păreau că vin de departe. După aceea se auzi doar concertul nocturn al insectelor şi, din când în când, zgomotul pe care îl produceau pietrele care se desprindeau din stânci.

— E doar o închipuire, spuse Justus, dar nu prea convingător. Sau e de la un televizor de dincolo de munţi, există asemenea fenomene acustice deosebite.

— Ei da, aşa se poate explica totul, mormăi Peter. Dar dacă era orga veche cu fantoma albastră?

— Atunci ne interesează în mod deosebit, glumi Just. Hai să intrăm!

Apucă clanţa şi apăsă. Cu un scârţâit prelung, care îl făcu pe Peter să se cutremure, uşa se deschise. Înainte de a-i părăsi tot curajul, cei doi se strecurară înăuntru, iar razele lanternelor le dezvălui un antreu mare şi întunecat.

Trecură pe lângă nişte coridoare întunecoase care păreau că le suflă în faţă aer stătut şi ajunseră într-o sală mare, înaltă, care se întindea pe două etaje. Justus se opri:

— Aici e salonul castelului. Rămânem exact o oră, după aceea ieşim!

— *Afară!* auziră deodată un ordin sumbru din toate părţile.

ECOUL DE PE LUMEA CEALALTĂ

— Ai auzit? şopti Peter. Fantoma spune să ieşim. Măi, Justus, nu e bine să ţi se spună aşa ceva de două ori.

— Stai!

— *Stai!* spuse vocea fantomatică, de data aceasta mai clar.

— Mi-am închipuit, constată Justus. E doar ecoul. Salonul este foarte înalt şi rotund. Zidurile rotunjite reflectă foarte bine sunetele. Domnul Terrill a ţinut seama de acest lucru. Numea această încăpere salonul ecoului. Bună idee.

— *Dee*... i se păru lui Peter că i se şopteşte.

Justus avea însă dreptate. Nu trebuie să te temi de ecou.

— Am glumit doar, spuse Peter curajos. Am observat şi eu că e doar ecoul.

Începu să râdă în hohote. Brusc toată încăperea se umplu de un râs sinistru.

— *Ha, ha, ha, ha! Ho, ho, ho, ho!* răsună în jurul lor.

Într-un ultim chicot râsul sumbru amuţi. Peter înghiţi în sec.

— Eu am fost? întrebă el.

— Da, tu, îi şopti prietenul. Dar, ajunge.

— Nu te teme, şuşoti Peter. N-o să se mai întâmple.

— Ia vino în partea asta, Justus îl trase după el. Acum putem vorbi. Ecoul funcţionează doar când eşti în mijlocul salonului. Voiam să verific dacă nu acesta este izvorul fenomenelor acustice care i-a speriat aşa de mult pe foştii vizitatori.

— Trebuia să-mi spui şi mie, spuse Peter.

— Salonul ecourilor era menţionat deseori în hârtiile lui Bob, constată Justus. Probabil tu ai sărit partea asta?

— Poate, dar am citit cu mare atenţie relatarea familiei din New York care a petrecut o seară aici şi după aceea a dispărut, spuse Peter.

— Probabil că s-au întors la New York, presupuse Justus. Cred că este adevărat eră, de cel puţin douăzeci de ani, nu a mai petrecut nimeni o noapte întreagă în această clădire. Misiunea noastră este să găsim ce i-a speriat pe toţi aceşti oameni. Dacă este o fantomă veritabilă, poate a fostului proprietar, Stephan Terrill, ar fi o descoperire mare!

— Ce altceva ar putea fi? întrebă Peter, în timp ce lumina peretele rotund al salonului. O scară în spirală ducea spre etaj, dar nu avu intenţia să urce. Peretele era acoperit cu un tapet din stofă, rupt în multe locuri, iar de jur împrejur se zăreau bănci sculptate. În câteva nişe se aflau armuri cavalereşti. De pereţi atârnau mai multe tablouri mari. Erau portretele unuia şi aceluiaşi bărbat în costume diferite. Un tablou prezenta un lord din Anglia, altul un cocoşat, un clovn, un pirat. Peter ajunse la concluzia că e vorba despre fostul proprietar, Stephan Terrill, în unele din rolurile sale. Justus îi întrerupse meditaţia:

— Mi-am verificat cu mare atenţie senzaţiile. În această clipă nu mi-e frică. Sunt numai puţin agitat.

— Şi eu, îl aprobă Peter. De când nu se mai aude acel ecou sinistru, consider că este o casă ca oricare alta.

— În mod logic, trece un oarecare timp până ce castelul fantomei acţionează asupra vizitatorilor. La început, au doar o

vagă senzaţia de disconfort; după aceea o frică insuportabilă care se transformă în panică.

Peter nu-l asculta prea atent. Lumina din nou tablourile de pe perete. Deodată surprinse ceva care îl înspăimântă. Îl cuprinse o frică insuportabilă. Ochiul piratului îl privea fix. Celălalt ochi era acoperit cu o pânză neagră. Dar ochiul deschis îl privea, nu exista nici un dubiu. Sclipea umed şi, în timp ce Peter îl fixa, acesta clipi.

— Just! abia reuşi el să vorbească. Tabloul! Se uită la mine!

— Care tablou?

— Ăsta. Peter îndreaptă raza lanternei spre tabloul cu piratul. Am văzut cum se uita la noi.

— E doar o iluzie, îşi linişti prietenul. Dacă un pictor realizează un tablou cu privirea îndreptată înainte, atunci ai senzaţia că te priveşte, indiferent în ce loc te afli.

— Dar ochiul acela nu este pictat! îl contrazise Peter. Este un ochi adevărat. Tabloul are un ochi adevărat!

— Cred că te înşeli, spuse Justus. Se vede clar că este un ochi pictat. Să verificăm.

Justus se apropie de tablou şi Peter îl urmă după o uşoară ezitare. Acum îndreptară amândoi lanternele asupra tabloului şi Peter constată că Justus avea dreptate, ochiul era pictat. Părea aproape real dar nu avea luciul unui ochi omenesc.

— Cred că totuşi m-am înşelat, recunoscu Peter. Dar sunt convins că l-am văzut clipind. Doamne, suflă. Simţi şi tu?

— Mi-e rece. Ne aflăm într-un curent de aer. Asemenea zone reci apar deseori în casele cu fantome.

— Atunci şi aceasta este una, şopti Peter Shaw clănţănind din dinţi. Simt un curent îngheţat de parcă trece un întreg regiment de fantome. Mă trec fiori. Mi-e frică! Pur şi simplu frică!

Mai stătu o clipă în loc şi încercă să-şi stăpânească clănţănitul dinţilor. Nu ştia de unde venea acel curent îngheţat. După aceea văzu cum se formau deasupra capetelor lor nişte nori ciudaţi, de parcă un duh gigantic încerca să prindă contur. Atunci senzaţia de frică se transformă într-o panică insuportabilă.

Se întoarse brusc. Totul se întâmpla fără voia sa, picioarele executau acest lucru pentru el. Ele îl duseră rapid spre uşa mare şi după aceea pe scări în jos. Gonea ca un iepure.

Lângă el fugea şi Justus Jonas. Niciodată nu-l văzuse Peter pe prietenul său fugind din faţa vreunui pericol.

(Justus Jonas bate în retragere? Parcă îmi vine să mă bucur! Dar mă abţin. Şi cu toate că atitudinea şi comportamentul său mă îndeamnă la critici, eu totuşi nu cred în forţe supranaturale din castelul fantomei.)

— Nu ziceai că picioarele tale ascultă de voinţa ta! îi strigă el lui Justus.

— Evident! îi răspunse prietenul. Vreau să fug!

Dădeau năvală ca pompierii. În urma lor rămaseră zidurile tăcute şi sumbre ale castelului şi acea teribilă senzaţie de frică, care le pătrusese în toate fibrele corpului.

FANTOME LA TELEFON

Cu toate că Peter avea picioarele mai lungi, abia dacă putea ţine pasul cu prietenul său. Brusc, i se tăie respiraţia.

Auzea paşi chiar în spate.

— E cineva după noi, anunţă el fără glas, e cineva... chiar în spatele nostru...

Justus scutură din cap.

— E... doar... ecoul... de la stânci... gâfâi acesta din urmă.

Paşii urmăritorului sunau înfricoşător în urechile lui Peter şi, mai presus de toate, sunetele acestor paşi nu aveau nimic omenesc.

După ce depăşiră peretele de stâncă, dispărură şi paşii. Justus iar avusese dreptate. Dar senzaţia de frică înspăimântătoare pe care o simţise Peter în salonul rotund al castelului sigur nu fusese provocată doar de ecou. Acest lucru îl ştia cu siguranţă.

Nici pentru tot aurul din lume nu s-ar fi oprit din fugă.

Mai reduseră însă din viteză, deoarece stâncile îngustaseră drumul, ajuns ca o potecă. Dar mergeau grăbit. Li se părea singurul lucru normal. Alergau într-un ritm domol; când depăşiră o cotitură a drumului, clădirea întunecată şi sinistră deja dispăruse. În depărtare, în vale, se vedeau luminile oraşului. Şi, la mai puţin de o sută de metri, îi aştepta maşina.

Morton, credinciosul şofer, era probabil la volan. Brusc auziră însă din spate un ţipăt strident. Era un strigăt aşa de pătrunzător, dar gâtuit, de parcă... Nu! Peter nici nu îndrăznea să se gândească de ce sunase strigătul aşa ciudat.

Ornamentele de la portiere şi de pe capotă sclipeau în lumina stelelor. Portiera din spate se deschise brusc şi Peter se prăvăli pe bancheta din spate, unde şedea Bob care se trăsese într-o parte. Justus se înghesui şi el pe banchetă.

— Morton! strigă Justus. Du-ne acasă!

— Am înţeles, domnul meu, spuse cu demnitate bărbatul înalt şi motorufl puternic începu să toarcă sub capotă. Maşina se puse în mişcare şi, din ce în ce mai repede, ţâşneau prin serpentinele care îi ducea spre şosea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bob, când ceilalţi doi prieteni se mai liniştiră, ghemuiţi între pernele de piele. Cine a ţipat?

— Nu ştiu, spuse Justus.

— Nici nu vreau să ştiu, recunoscu Peter. Dacă ştie cineva, sper că va păstra pentru sine.

— Dar ce s-a întâmplat? insistă Bob. Aţi văzut fantoma albastră?

Justus scutură din cap.

— Nu am... văzut nimic. Dar acest nimic a băgat spaima în noi.

— Nu e chiar aşa, îl corectă Peter. Eram deja dinainte înspăimântaţi. Iar ceva a dat amploarea.

— Chiar sunt fantome în castel? întrebă Bob. Şi toate poveştile alea nu sunt simple invenţii?

— Aş îndrăzni să spun că această casă este un loc de întâlnire pentru toate duhurile, fantomele, pentru toţi strigoii şi vârcolacii de pretutindeni, explică Peter care putea respira acum

uşurat, deoarece maşina se îndepărta de locul întâmplărilor. Acolo nu ne mai întoarcem niciodată!

Se răsuci spre Justus care se lăsase pe spate şi îşi freca buza inferioară între degetul mare şi arătător, deci gândea foarte intens.

— Sigur nu mai mergem acolo? i se adresă Peter plin de speranţă.

Se pare însă că Justus nu îl asculta. Privea pe geamul maşinii şi îşi maltrata în continuare buza inferioară.

Când maşina ajunse în cele din urmă la firma Jonas, Justus îi mulţumi lui Morton şi îi comunică că va suna când va avea nevoie de maşină pentru următoarea cursă.

— Să sperăm că atunci veţi avea mai mult succes, spuse şoferul. Trebuie să recunosc că aceste curse îmi plac în mod deosebit. Este o schimbare binevenită, după toţi bancherii aceia graşi sau bătrânele bogate pe care trebuia să le plimb în mod obişnuit.

Justus îi invită pe prietenii săi în curte. Unchiul Titus şi mătuşa Mathilda erau în căsuţa lor de lângă depozit. Băieţii puteau să-i vadă prin fereastra deschisă stând la televizor.

— Nu e prea târziu, spuse Justus. Ne-am întors din expediţia noastră mai repede decât mi-am închipuit.

— N-am aceeaşi părere, interveni Peter care încă mai era palid.

Şi Justus avea pete albe în jurul nasului; dar robustul de el putea fi destul de încăpăţânat atunci când era nevoie şi spuse brusc:

— Sper că ai înregistrat ţipătul? Astfel am putea să-l ascultăm şi să-i identificăm provenienţa.

— N-am înregistrat nici un ţipăt! replică Peter ironic. Mă gândeam doar cum s-o şterg mai repede, nu să înregistrez. N-ai realizat chestia asta?

— Dar îţi cerusem să înregistrezi toate sunetele deosebite, insistă Justus. Recunosc însă că, de data aceasta, există circumstanţe atenuante.

Îşi conduse prietenii spre culoarul III, termenul codificat pentru intrarea cea mai accesibilă spre *Centrală*; o poartă mare din scânduri de stejar, care se sprijinea de o grămadă de blocuri de granit rămase de la demolarea unei case.

Justus pescui dintr-o ladă cu tot felul de fiare ruginite o cheie mare. Descuie poarta de stejar, o deschise şi toţi trei se strecurară înăuntru.

Acum se aflau într-un vechi cazan de tablă care provenea de la o maşină cu aburi. Înaintară uşor aplecaţi; la celălalt capăt se afla o deschizătură rotundă care ducea direct în *Centrală*. Justus aprinse lumina şi se aşeză la birou.

— Aşa, spuse el, acum să vedem exact ce s-a întâmplat. Peter, care era cauza fugii tale de astă-seară din castelul fantomei?

— Nu a existat nici o cauză, explică Peter. Am fugit fiindcă aşa mi-a venit.

— Să formulez întrebarea atunci altfel. Care a fost motivaţia fugii?

— În salonul ecourilor m-am simţit la început ciudat. Era ceva ce mă deranja. Mai târziu, mi s-a făcut frică. Şi aceasta s-a transformat, brusc, în groază. Nu-mi doream altceva decât s-o şterg.

— Hm! Justus îşi freca buza inferioară. Ai avut aceleaşi senzaţii ca şi mine. Mai întâi ceva ciudat, apoi frică şi, în cele din urmă, pur şi simplu groază. Dar ce se întâmplase? Am auzit, de câteva ori, ecoul, am simţit un curent rece...

— Un curent îngheţat, îl corectă Peter. Şi mai gândeşte-te la tabloul care mă fixa cu un ochi adevărat!

— Probabil era doar o închipuire, presupuse Justus. De fapt nu am văzut şi nu am auzit nimic care ne-ar fi putut înspăimânta. Dar ne-a fost frică. Întrebarea este de ce ?

— Cum de ce? repetă Peter. Orice casă veche, părăsită, îţi provoacă o teamă şi acel castel este aşa de sinistru că şi strigoii s-ar speria!

— Asta ar fi o explicaţie, îl aprobă Justus. Ar trebui să mai mergem o dată acolo ca să...

În acel moment sună telefonul.

În *Centrală* telefonul nu mai sunase până atunci. Justus solicitase racordarea postului cu o săptămână în urmă, când se hotărâseră definitiv să înfiinţeze biroul de investigaţii.

Taxele urmau să le plătească din banii pe care îi vor câştiga de la domnul Jonas pentru diferite reparaţii sau prestaţii.

Telefonul fusese înregistrat pe numele lui Just, dar evident că nu era încă în cartea de telefon. Nimeni nu ştia că aveau telefon.

Dar cu toate acestea el suna şi nu se mai oprea. Peter înghiţi în sec.

— Răspunde, i se adresă el lui Justus.

— Imediat. Justus ridică receptorul. Alo? rosti el în microfon. Alo!

Ţinea receptorul direct lângă un microfon cu amplificare pe care îl confecţionase dintr-un vechi radio de automobil.

În acest fel puteau auzi şi ceilalţi ce se vorbea la capătul firului. Dar se percepea doar un zumzet ciudat care părea că vine de foarte departe.

— Alo! insistă Justus încă o dată.

Dar nu primi nici un răspuns. În cele din urmă puse receptorul în furcă.

— Probabil vreo greşeală, constată el. Ce voiam să spun...

Telefonul sună din nou.

Cei trei se priviră speriaţi. Justus întinse mâna spre receptor, dar parcă îl reţinea o forţă nevăzută.

— Da... alo! repetă el scena.

Din nou auziră acel zumzet ciudat şi impersonal, care părea că vine de foarte departe.

Deodată distinseră o voce gâjâită; părea că de ani de zile vorbitorul, nu-şi exersase glasul, iar acum făcea un efort să pronunţe cuvintele.

— *Să nu*... silabisi vocea şi se opri, de parcă depunea un efort imens. Urmară şi următoarele cuvinte: *mai veniţi!* Şi repetă. *Să nu mai veniţi!*

Vocea se pierdu într-un gâfâit şi din nou se auzi zumzetul ciudat.

— Unde să nu mai venim? întrebă Justus în receptor.

Dar nu primi răspuns. Mult timp nu mai scoase nici unul dintre ei vreun cuvânt. Justus puse receptorul în furcă. Peter se ridică, motivând gestul:

— Trebuie să plec acasă. Tocmai mi-am amintit că mai am de rezolvat ceva.

— Şi eu, sări Bob în picioare. Vin cu tine.

— Cred că tanti Mathilda are nevoie de mine, rosti Justus, ridicându-se în picioare.

Aproape că se călcau pe picioare, aşa se grăbeau să dispară din *Centrală*.

Vocea de la telefon nu le spusese totul.

Dar nu era greu de ghicit ce intenţiona să le spună.

Să nu mai vină... la castelul fantomei!

(Aşa ar suna şi recomandarea mea pentru aceşti flăcăi impertinenţi... Nu am nimic împotriva celor care se joacă de-a detectivii,... tot joacă se cheamă. Dar unde ar putea duce o asemenea acţiune în care cei trei îşi permit să intervină în calitate de detectivi ai unei întreprinderi particulare utilată chiar cu telefon. Cei trei îşi cam bagă nasul în culisele viitorului meu film! Un film de Hitchcock!)

CAPCANA

— Avem de rezolvat o problemă, spuse Justus în după-amiaza următoare. Era împreună cu Peter în *Centrală*. Bob lucra la bibliotecă. Justus se uita încruntat la o foaie de hârtie.

— Adică, mai bine zis, două probleme, continuă Primul detectiv.

— Vrei să-ţi spun cum putem rezolva toate problemele? îl întrebă Peter. Du-te la telefon, sună-l pe domnul Hitchcock şi spune-i că ne-am răzgândit în ceea ce priveşte castelul fantomei. Spune-i că ne iau frisoanele când vedem vreun castel fie şi în depărtare, că ni se moaie picioarele şi fug de la sine.

Justus se făcu că nu aude.

— Prima problemă ar fi, constată el, să aflăm cine ne-a sunat ieri seară.

— Nu *cine*, accentuă Peter. Ci *ce*... Era doar o fantomă, sau doar un strigoi sau un vârcolac, sau pur şi simplu duhul unui om mort?

— Duhurile nu au obiceiul să dea telefoane. Şi acest lucru este valabil şi pentru stafii, fantome ori vârcolaci.

— Asta era pe timpuri. De ce să nu se modernizeze şi ele? Vocea de aseară nu era pentru mine deloc omenească.

Justus se încruntă din nou. Părea derutat.

— Trebuie să-ţi dau dreptate, Peter. Problema se complică şi mai mult, mai ales că despre vizita noastră la castelul fantomei ştiam noi trei şi Morton.

— Şi cum e treaba cu sufletele care nu aparţin vreunui om? întrebă Peter.

— Dacă în castelul fantomei umblă într-adevăr fantome, răspunse Justus, atunci trebuie să dovedim asta şi sigur am deveni celebri. Ar trebui să aflăm mai multe lucruri despre Stephan Terrill. Dacă a blestemat casa, atunci trebuie să presupunem că propriul său suflet umblă pe acolo.

— Sună destul de clar, recunoscu Peter.

— Primul lucru pe care va trebui să-l facem este să găsim pe cineva care l-a cunoscut pe Stephan Terrill, în perioda filmului mut şi care ar putea să ne povestească ceva despre el.

— Dar e cam multişor de atunci! îl întrerupse Peter. Pe cine am mai putea găsi?

— Nouă ni se pare mult, fiindcă suntem încă foarte tineri. La Hollywood trebuie să fie mulţi oameni care l-au cunoscut pe Terrill.

— Da, evident! Cunoşti tu pe cineva?

— Cel mai bine ar fi, preciză Justus, dacă l-am găsi pe managerul domnului Terrill. Pe *Gâjâit*.

— Gâjâit? exclamă Peter mirat. Ce nume mai e şi ăsta?

— O poreclă. De fapt se numea Jonathan Rex. Uite o poză a lui.

Primul detectiv îi întinse o fotocopie a unui articol de ziar ce avea şi o poză. Bob Andrews făcuse fotografia. În fotografie se vedea un bărbat înalt, chel, la gât având o cicatrice oribilă.

Tocmai îl saluta pe un domn mic de statură, brunet, care zâmbea blând. Bărbatul înalt avea nişte ochi oblici, fioroşi.

— Hopa! exclamă Peter. Deci aşa arăta Stephan Terril. Trebuie doar să te uiţi la el ca să ţi se facă frică. Cicatricea şi ochii te îngrozesc.

— Ai greşit. Domnul Terrill e cel scund, cel cu zâmbetul nevinovat.

— Şi ăsta? se miră Peter. El a jucat în toate rolurile acelea oribile? Acest om cumsecade?

— Are o figură obişnuită, dar avea o mobilitate aparte a feţei că se putea transforma oricând în orice monstru, explică Justus. Dar dacă nu ai citit...

— Am citit doar relatările despre castelul fantomei, recunoscu Peter.

— În orice caz, se spune că Stephan Terrill, atunci când nu era în faţa aparatului de filmat, era atât de complexat de defectul său de vorbire, încât abia dacă putea lega o conversaţie. De aceea l-a angajat pe *Gâjâit* ca manager în toate problemele de afaceri. Gâjâitului îi era uşor să convingă pe orice partener de afaceri.

— Asta e clar, spuse Peter. Tipul pare că ar scoate cuţitul de îndată ce unul din partenerii de afaceri ar spune nu.

— Dacă l-am găsi, desigur ca ar putea să ne povestească tot ce ne interesează.

— Ai vreo idee?

— Cartea de telefon. Poate locuieşte prin zonă.

Peter găsi destul de repede numele managerului.

— Acesta e! exclamă el. Jonathan Rex. Să-l sunăm?

— Cred că e mai bine să nu-i anunţăm vizita noastră. Dar sun după automobil.

— A fost o lovitură de maestru că ai câştigat maşina, spuse Peter, în timp ce Just forma numărul. Nici nu-mi vine să mă gândesc ce vom face când vor trece cele treizeci de zile.

Just termină convorbirea urgent.

— Am eu planurile mele, spuse el. Dar despre ele mai târziu. Să-i spunem mătuşii Mathilda să nu ne aştepte la cină.

Doamna Jonas le promise că le va păstra ceva de mâncare. Dar când ajunse Morton cu maşina strălucitoare în faţa porţii depozitului, se arătă nemulţumită:

— Doamne Dumnezeule! spuse ea. Niciodată nu ştie omul ce e cu tine Justus! Acum te plimbi cu o maşină care a fost făcută pentru un şeic. Să nu te îmbolnăveşti de grandomanie.

Cum se va manifesta această „boală“ nu mai continuă.

Pe Justus nu-l sperie această profeţie; se instală comod pe banchetă între pernele din piele.

Morton căută pe mai multe hărţi până ce găsi adresa lui Jonathan Rex. Şoseaua era destul de laterală, dincolo de lanţurile de dealuri.

Exact în clipa în care urcau o pantă îi veni lui Justus una din ideile sale sclipitoare.

— Morton, spuse el. În drumul nostru, cam pe acolo, cred că trecem şi pe lângă locul de unde se bifurcă drumul spre Canionul Negru.

— Exact, răspunse şoferul. Este cu puţin înainte de creastă.

— Atunci să o luăm puţin şi spre râpă. Vreau să mă uit la ceva.

După câteva clipe ajunseră la intersecţia spre râpă, pe unde fuseseră în seara precedentă şi pe care o părăsiseră atât de grăbiţi. În timpul zilei părea mai prietenoasă, dar numai cu puţin.

Când ajunseră la gardul de scânduri putrede care oprea pietrele de pe povârniş, Morton le atrase atenţia:

— Priviţi! exclamă el. Urme proaspete de maşină se suprapun peste urmele noastre de ieri! Nu am vrut să atrag atenţia domniilor voastre, ieri seară, dar am avut impresia la un moment dat că suntem urmăriţi.

Peter şi Justus se priviră surprinşi.

— Încă o problemă de rezolvat, preciză Justus. Dar asta mai târziu. Acum aş vrea să mă uit prin jurul castelului fantomei.

— Excelent! spuse Al doilea detectiv. Atâta timp cât nu intrăm înăuntru sunt de acord.

De data aceasta, în plină zi, nu avură nevoie de mult timp să parcurgă drumul îngust şi plin de pietre, până sus la castelul fantomei.

— Şi acolo am fost noi azi noapte? întrebă Peter. E tare!

Justus o luase înainte şi înconjură toată clădirea: cercetă chiar povârnişul abrupt din spate.

— Ne interesează orice amănunt care ar putea să ne dovedească că un om şi-a găsit aici refugiul, explică el. Logic, ar trebui să găsim o urmă de picior, un chiştoc de ţigară...

Dar toate cercetările nu duseră la nici un rezultat. În cele din urmă se opriră pe o latură a clădirii.

— Un lucru este sigur: oamenii nu vin aici, trase concluzia Justus satisfăcut. Dacă castelul este locuit, atunci e numai de duhuri. Şi acest lucru trebuie să-l dovedim.

— Eu cred lucrul acesta chiar şi fără dovezi, încercă să-l convingă Peter.

În acea clipă răsunară nişte ţipete omeneşti. Îngroziţi, priviră spre intrarea castelului.

Două făpturi ţâşniră urlând pe poartă şi alergară înnebunite pe potecă spre şosea.

Una dintre făpturi se împiedică şi căzu. Ceva strălucitor îi zbură din mână şi rămase la marginea drumului. Nici nu-i păsă, sări în picioare şi alergă din toate puterile după însoţitorul său.

— Astea sigur nu erau duhuri, şopti Peter după ce îşi reveni din supriză. Dar probabil că au întâlnit câteva înăuntru.

— Haide repede! şi Justus păşi într-un ritm foarte alert în josul povârnişului. Trebuie să vedem cine erau cei doi.

Peter îl urmă. Cei doi fugari nu se mai vedeau. Justus ajunse la locul în care unul dintre ei căzuse şi ridică o lanternă scumpă care avea ceva gravat. Monograma reproducea literele SN.

— SN., citi Justus. La cine te gândeşti?

— Skinny Norris! explodă Peter. Skinny? Dar asta e imposibil! Ce să caute el aici?

— Ia gândeşte-te ce ne-a povestit Bob? Cum s-a tot ţinut după el şi cum a dispărut una din cărţile noastre de vizită. Şi Morton a avut senzaţia, aseară, că suntem urmăriţi! Şi ar fi tipic pentru Skinny să ne caroteze ca să se împăuneze cu laurii noştri sau să ne distrugă toată afacerea.

— Aşa este, îl aprobă Peter dus pe gânduri. Skinny ar face once ca să te tenteze măcar odată. Dar dacă într-adevăr a fost cu un prieten înăuntru, atunci au ieşit destul de repede! pufni el în râs.

Justus avea o figură gravă, gânditoare, în timp ce băga lanterna în buzunar.

— Nici noi n-am fost mai inceţi, îi aminti prietenului său. Cu mica diferenţă că noi vom mai încerca o dată să intrăm, în timp ce Skinny, aş putea să fac şi un pariu, nu va mai veni niciodată. Ştii ceva? Eu mă duc acum încă o dată înăuntru să mă uit la lumina zilei!

Înainte ca Peter să poată protesta, se auzi de deasupra lor o troznitură puternică.

O bucată uriaşă de stâncă se rostogolea pe povârnişul abrupt, direct spre ei.

Peter schiţă gestul de a se arunca la pământ, dar Justus îl apucă de mână.

— Stai! strigă. Trece pe lângă noi!

Avusese dreptate.

La numai zece metri, stânca se izbi de pavajul străzii după care se rostogoli mai departe.

— Dacă ne nimerea bolovanul, îşi dădu părerea pe loc Peter, atunci castelul fantomei avea în noaptea asta doi noi locuitori.

— Priveşte! îl făcu atent Justus, apucându-l din nou de braţ. Acolo sus este cineva ascuns în tufişuri. Pariez că Skinny Norris s-a urcat ca să ne trimită bolovanul!

— Dacă a fost el, se bâlbâi Peter furios, atunci ar fi timpul să îl învăţăm minte. Justus, hai să punem mâna pe el!

Porniră amândoi pe povârnişul abrupt, ferindu-se de tufe şi bolovani.

Pe vârful dealului văzură o făptură dispărând în depărtare. Ocoliră un bolovan gigant şi se opriră să-şi tragă sufletul.

În faţa lor se vedea o crăpătură în stâncă, ca un fel de grotă. Probabil rămasă de la vreun cutremur.

În clipa în care se apropiară de această grotă, un uruit le atrase atenţia. De sus venea o avalanşă de pietre şi de pământ în direcţia lor.

Peter încremeni.

Justus acţionă fără să ezite. Îşi apucă prietenul de braţ şi îl împinse spre intrarea grotei, cât putu de mult înăuntru.

Îndată masa de piatră şi pământ trecu prin dreptul intrării. Câteva pietre căzură şi înăuntru. Altele construiră în faţa deschizăturii un zid masiv şi, pur şi simplu îi blocară pe cei doi băieţi în interiorul muntelui. Celelalte pietre se izbiră zgomotos de pavajul străzii.

(O grotă nu-i un loc prea confortabil ca să stai pe gânduri! Cu toate acestea unele informaţii din arhivă despre castelul fantomei sunt totuşi demne de luat în seamă. Ca să nu uităm vocea sinistră a celui de la telefon, căruia îi era aşa de greu să articuleze cuvintele... În locul lui Justus Jonas şi eu m-aş fi interesat ceva mai mult de Gâjâit. N-am fost prea clar?)

BĂRBATUL CU CICATRICEA

Când tunelul avalanşei se linişti, în jurul băieţilor era un întuneric de-ţi băgai degetele în ochi. Aerul era aproape irespirabil din cauza prafului.

— Just, tuşi Peter, de aici nu mai ieşim. Suntem prinşi ca într-o capcană! O să ne sufocăm.

— Respiră prin batistă până se aşează praful, îl sfătui Just, apropiindu-se prin întuneric de prietenul său, îi puse mâna pe umăr. Nu-ţi face griji din cauza aerului. Grota merge destul de adânc în munte şi pentru noi este suficient aer. Avem chiar şi o lanternă, mulţumită lui Skinny Norris.

— Şi tot datorită lui suntem aici! exclamă Peter furios. Când îl prind îl strâng de gât!

— Din păcate nu cred că vom putea dovedi că el a declanşat avalanşa, spuse Justus.

La ultimele cuvinte, conul de lumină al lanternei despică bezna din jur. Încet, Justus începu să plimbe lumina pe pereţi.

Se aflau într-o grotă, înaltă cam de doi metri şi lată cam de un metru şi jumătate. În depărtare, se îngusta într-o crăpătură, necirculabilă.

Unde fusese, înainte, intrarea, era acum înţepenit un bolovan imens.

Alte pietre căzuseră deasupra şi alături, iar pământul umplea spaţiile dintre ele.

— Suntem complet izolaţi de lumea exterioară, constată Justus.

— Nici acum nu poţi să te dezbari de tonul tău teatral, se plânse Peter. De ce nu spui pur şi simplu: De aici nu mai ieşim. Am mierlit-o!

— Nu vreau să susţin că nu mai ieşim de aici, deoarece nu s-a dovedit încă acest lucru, replică Justus. Ia ajută-mă! Hai să împingem bolovanul... Dacă am putea să-l deplasăm?

Dar nu avură succes. Amândoi împinseră cu toată forţa în bariera naturală, dar degeaba. Se opriră gâfâind ca să-şi tragă sufletul.

— Poate ne va căuta Morton, spuse Peter descurajat. Dar n-o să ne poată găsi. Atunci va alarma poliţia şi cercetaşii. Dar nimeni nu ne va auzi prin zidul ăsta de pietre, şi când o să ne găsească, va fi hăt, peste o săptămână. Şi atunci... Dar ce faci acolo? se întrerupse el din peroraţie.

Justus Jonas era lângă peretele din spate în genunchi şi privea încordat printr-o crăpătură îngustă, luminând cu lanterna.

— Aici sub praf, este cenuşă de la un foc, constată el. Se pare că vreun drumeţ s-a adăpostit cândva în această peşteră.

Întinse mâna, şterse praful dintr-un loc şi scoase din cenuşă un ciomag de grosimea unui braţ. Unul din capete era ascuţit, dar vârful se rupsese fiind carbonizat.

— Acesta, preciză el, este frigarea în care şi-a prăjit ceva. Pentru noi este binevenit.

Peter privi ciomagul cu neîncredere. Probabil era de foarte mult timp acolo şi arăta a fi aproape putrezit, aşa că reflectă:

— Cu ăsta nu deplasăm noi nici măcar o pietricică, dacă te-ai gândit la aşa ceva.

— N-am sugerat asta, îl asigură Justus.

— Dacă Primul detectiv avea un plan, de obicei, nu îl expunea de la început. Dar nici Al doilea detectiv nu întrebă nimic, când prietenul său îşi desprinse briceagul de la curea.

Justus deschise lama mare şi se apucă să ascută vârful carbonizat al ciomagului.

După ce îl ascuţi suficient, se apropie de barajul de pietre şi pământ care le tăia drumul spre libertate. Lumină cu grijă toată suprafaţa, privi cu atenţie un colţ al peretelui şi apăsă vârful ciomagului în pietriş. Simţi cum băţul s-a izbeşte de un obstacol. Trase ciomagul înapoi şi încercă câţiva centimetri spre dreapta.

Justus răsucea şi împingea cu grijă ciomagul şi găsi, în cele din urmă, o cale printre pietrele mai mici.

Băţul nu mai întâmpină nici un obstacol. Justus îl trase spre el; câteva bucăţele de pământ se rostogoliră spre interior.

Dar cei doi văzură chiar un mic orificiu prin care pătrundea lumina zilei.

Justus mai sondă câteva locuri din baraj. Dar mereu dădea de obstacole ceea ce nu-l determină să renunţe. După câtva timp scobise în partea de sus a zidului de jur împrejurul unui pietroi de mărimea unei mingi de fotbal.

— Aşa, spuse el plin de satisfacţie, Peter împinge piatra spre stânga, acum în jos şi... la dreapta. Cred că planul meu va da roade.

Peter se sui pe unul din bolovanii din peşteră şi apăsă exact cum îi spunea Justus.

La început, pietroiul opuse rezistenţă, dar brusc începu să cedeze şi se rostogoli în afară, cărând după el o duzină de alte pietre.

În urma lui rămase o gaură de vreun metru, dar tocmai în partea de sus a barajului.

— Justus, eşti un geniu! exclamă Peter.

— Termină! tresări Primul detectiv. Să nu mai îmi spui aşa. Îmi dau doar silinţa să-mi folosesc la maximum inteligenţa nativă prin exerciţii permanente.

— Ei, da! recunoscu Peter. Ai reuşit să găseşti o ieşire. Sper să avem loc să trecem prin gaură.

Totul se termină cu bine şi cei doi ieşiră din grotă.

— Doamne! îşi arătă disperarea Peter. Suntem buni de expoziţie!

— La prima staţie de benzină putem să ne spălăm şi să ne curăţăm praful de pe haine, sugeră Justus. Şi după aceea ne continuăm drumul spre domnul Rex.

— Cum? Tot mai ai chef să-l vizităm pe domnul Rex? întrebă Peter.

Justus pornise deja la vale pe panta plină de bolovăniş. Când ajunseră în stradă o luară spre locul unde îi aştepta Morton cu maşina.

— Logic, gândi cu glas tare Primul detectiv. Acum este deja prea târziu ca să mai putem cerceta pe lumină castelul fantomei. Timpul abia ne ajunge ca să-l vizităm pe domnul Rex.

Când îi văzu, Morton îi întâmpină cu un strigăt de uşurare. Probabil că alergase în sus şi în jos în jurul automobilului.

— Mulţumesc cerului! Eram deja îngrijorat. S-a întâmplat ceva cu domniile voastre? întrebă el, privindu-le mâinile, faţa şi hainele.

— Mai nimic, spuse Justus. Aţi văzut cumva, acum circa o jumătate de oră, doi tineri ieşind din Canionul Negru?

— Cam acum o oră, spuse Morton, în timp ce urcau în maşină. Doi flăcăi alergau în direcţia asta; când m-au văzut, m-au evitat şi au luat-o prin tufişuri. Cred că aveau acolo parcată o maşină, deoarece, după scurt timp, ţâşni de acolo o maşină sport de culoare albastră.

Peter şi Just se priviră şi dădură din cap. Skinny Norris avea o maşină sport albastră.

— Şi după aceea, continuă Morton, am auzit avalanşa. Cum nu mai apăreaţi, am început să mă tem de soarta dumneavoastră. Eu am, din păcate, sarcina strictă să nu părăsesc automobilul, dar dacă nu aţi fi venit, mă hotărâsem, acum un minut, să vă caut.

— Aţi auzit avalanşa după ce au plecat ceilalţi doi cu maşina? întrebă Justus.

— După, răspunse Morton. Noi unde mergem, domnii mei?

— Strada Valea de Sus, 915, silabisi Justus.

Peter ştia ce îl frământa pe Justus.

Dacă Skinny Norris şi însoţitorul său plecaseră înainte de avalanşă, atunci cine o declanşase şi îi închisese în peşteră?

Peter se uită la prietenul său. Justus îşi frământa buza inferioară, căzut pe gânduri.

— Acum îmi explic cum au apărut celelalte urme de anvelope, constată el. Maşina lui Skinny Norris le-a lăsat. Dar atunci pe cine am zărit noi, sus pe munte, după ce Skinny şi prietenul său fugiseră de acolo?

— Poate a fost *marele necunoscut*? glăsui Peter. În orice caz n-a fost vorba nici de duhuri, spiriduşi sau strigoi din poveste.

— Nu! Sigur a fost o fiinţă umană, aprobă Justus. Morton, când ajungem la o staţie de benzină, să oprim câteva clipe ca să ne putem spăla.

După ce se curăţară cât de cât, îşi continuară drumul prin numeroasele serpentine până în vârful unui deal, după care ieşiră într-o vale largă.

Maşina coti la dreapta şi Morton descoperi, după doi kilometri, strada Valea de Sus.

La început strada era largă, aproape cât un bulevard, mărginită de vile scumpe. Dar, pe la jumătate, începea să se îngusteze, iar serpentinele deveneau din ce în ce mai dese. Pantele laterale ale dealurilor erau abrupte, în unele porţiuni chiar verticale; la marginea drumului abia dacă mai avea loc câte un mic bungalow sau un şopron. Strada Văii de Sus se termina în dreptul unui perete stâncos vertical. Aici era o mică platformă, unde cu greu putea să întoarcă un automobil.

Morton opri motorul surprins.

— Am ajuns la capătul străzii. Dar nu văd pe nicăieri vreo casă omenească.

— Acolo e o cutie poştală! arătă Peter. Pe ea scrie „Rex - 915". Atunci... şi casa trebuie să fie pe undeva?

Coborî împreună cu Justus. Parul cutiei de scrisori era sprijinit de un tufiş uscat. În spatele acestuia, se vedeau nişte trepte cioplite în stâncă, care suiau dealul printre tufişuri şi copaci.

Începură să urce şi cei doi detectivi şi, după câteva clipe, pierdură din vedere maşina.

Cotiră şi le apăru în faţă o casă de ţară, demodată, cu acoperiş de ţiglă, care părea lipită de peretele de stâncă. Lângă casă erau mai multe voliere şi înăuntru zburau sute de papagali pitici, ţipând strident.

Băieţii se opriră ca să privească păsările viu colorate din colivii. Auziră paşi în urma lor. Se întoarseră şi îl fixară speriaţi pe bărbatul care venise în urma lor pe potecă. Era înalt şi complet chel. Ochii îi erau acoperiţi de nişte ochelari de culoare închisă, o cicatrice urâtă se întindea de la o ureche peste gât până la claviculă.

Cuvintele lui se concretizau în şoapte ameninţătoare:

— Staţi pe locul unde vă aflaţi! Nu vă mişcaţi! Aţi auzit?

Tinerii încremeniră în timp ce bărbatul se apropia.

În mâna stângă avea un cuţit lung, o macetă, care strălucea în lumina soarelui.

FANTOME, FANTOME

Bărbatul înalt cu cicatricea se apropia de cei doi cu paşi mari.

— Staţi pe loc! comandă el. Nici o mişcare, dacă vă e scumpă viaţa!

Peter considera că acest ordin era complet inutil. Se simţea paralizat. În acea clipă intui că maceta trece fulgerător între el şi Justus, la mică distanţă şi rămase înfiptă în pământ în spatele lor. Chelul scoase un strigăt dezamăgit!

— Am ratat!

Îşi scoase ochelarii fumurii şi îi privi cu nişte ochi surprinzător de prietenoşi. Acum parcă nu mai le era frică de el.

— Era un şarpe în iarba din spatele vostru, preciză el. Nu ştiu dacă era un şarpe cu clopoţei sau dacă există asemenea vieţuitoare pe aici. Am vrut să-l omor cu cuţitul, dar nu am ochit suficient de bine.

Scoase din buzunar o batistă cu pătrăţele roşii şi albe şi îşi şterse fruntea.

— Am mai tăiat din tufele astea, spuse el. Aceste crăci uscate se aprind foarte uşor. Dar a fost un chin pe căldura asta. Beţi o limonadă?

Şoaptele sale guturale le păreau acum fireşti băieţilor, fiind vorba de rana care provocase acea cicatrice oribilă de la gât.

Jonathan Rex o luă înainte spre casă. Într-o încăpere cu un întreg perete de geamuri, un fel de geamlâc, se aflau mai multe fotolii de grădină şi o masă. Cuburi de gheaţă înotau într-o carafă mare cu suc. În spatele geamurilor se vedeau coliviile cu păsări.

— Cresc papagali. E destul de rentabil, explică domnul Rex în timp ce umplea trei pahare cu limonadă.

După care se scuză şi se duse în încăperea alăturată.

Justus sorbea limonada dus pe gânduri.

— Ce zici de domnul Rex? întrebă el.

— Ei da, pare destul de simpatic, răspunse Peter. Mai ales dacă reuşeşti să te obişnuieşti cu vocea sa.

— Da, e foarte amabil. Dar mă întreb de ce a spus că a tăiat tufişurile cu cuţitul. Mâinile şi braţele le avea complet curate. Dacă într-adevar ar fi tăiat crengi uscate ar fi fost pline de resturi de frunze praf şi de coajă.

— Dar de ce să-şi fi căutat o scuză pentru noi? Nici nu ne cunoaşte.

Justus scutură din cap.

— Tot ce se poate. Dar dacă a lucrat ceva timp pe afară, atunci cum îţi explici că ne aşteaptă aici un ulcior cu limonadă şi cuburi de gheaţă?

— Omule, ai dreptate! şopti Peter surprins. Dar desigur există o explicaţie şi pentru asta. Probabil că îi place tare mult să bea limonadă.

— Aşa poţi găsi o explicaţie pentru toate, dar de multe ori nu poţi şti dacă e cea justă.

Primul detectiv tăcu când Jonathan Rex apăru în încăpere.

Îmbrăcase o cămaşă sport cu guler şi tocmai îşi lega o eşarfă în jurul gâtului.

— Pe unii îi deranjează aspectul cicatricii mele, şopti el. De aceea o ascund când am oaspeţi. E o mică zgârietură pe care mi-am procurat-o în insulele Malaieziei. Dar, ia spuneţi, ce vă aduce la mine?

Justus scoase o carte de vizită.

Domnul Rex o studie:

— Cei trei detectivi? Aha! Eu cu ce vă pot ajuta?

Justus îi explică că ar vrea să-i pună câteva întebări despre Stephan Terrill.

Rex întinse mâna spre ochelarii săi de soare, pe care îi pusese pe masă.

— Ochii mei sunt sensibili la lumină, şopti el. Noaptea văd cel mai bine... Ce vreţi să aflaţi despre vechiul meu prieten, Stephan Terrill?

— Ne-ar interesa, spuse Justus, dacă domnul Terrill ar fi în stare să apară ca strigoi răzbunător, în fosta sa casă, şi să gonească eventualii vizitatori.

Privirea pătrunzătoare din spatele ochelarilor fumurii părea că-i cercetează cu atenţie pe Peter şi pe Justus.

— E o întrebare bună, bombăni bărbatul. Aş vrea să vă răspund în felul următor: Prietenul meu se identificase cu rolurile pe care le-a interpretat în filme, fantome, monştri, piraţi şi criminali. Dar era un om foarte timid şi cumsecade. De aceea avea nevoie de mine ca manager. Era mult prea complicat pentru el să ducă tot felul de tratative de afaceri. Uitaţi-vă numai la poza asta.

Întinse mâna spre o fotografie înrămată care se afla în spatele său pe o măsuţă.

Tinerii o priviră.

Reprezenta doi bărbaţi în canatul unei uşi, care dădeau mâna. Unul din cei doi era *Gâjâitul*, celălalt era ceva mai scund şi părea mai tânăr. Era probabil originalul fotografiei pe care o văzuseră între notiţele lui Bob.

Poza avea şi o dedicaţie: „Prietenului meu, Jonathan Rex,din partea lui Stephan”.

— Acum vă daţi seama, spuse domnul Rex, de ce trebuia să mă ocup eu de afacerile sale. Ştiam să fac faţă la toată lumea şi nimeni nu îndrăznea să se obrăznicească. Şi aşa Stephan putea să se dedice în totalitate rolurilor sale. Lua totul foarte în serios. Îi făcea plăcere să-şi sperie şi să-şi îngrozească publicul. Că vocea sa a făcut ca ultimul lui film să fie un „succes” comic i-a rupt inima. Un singur lucru nu putea suferi: să se râdă de el. Ar trebui să pricepeţi asta.

— Evident, spuse Justus. Pot să-mi închipui cum s-a simţit. Şi eu urăsc să se râdă de mine.

— Vezi, şopti bărbatul. Cât a rulat filmul, Stephan, săptămâni întregi, n-a mai ieşit din casă. Tot mereu se comenta în presă că în cinematografe, publicul izbucnea în hohote de râs la filmul său. Am încercat să-l conving să uite totul, dar n-a

putut. Voia ca nimeni să nu-l mai vadă vreodată. Am făcut rost de toate filmele sale, contra unei sume uriaşe şi i le-am adus. Banca care îi acordase un împrumut pentru construcţia clădirii a condiţionat castelul ca garanţie a împrumutului. Era pe atunci încă tânăr şi crezuse că va mai turna multe filme. Adevărul era că nu avea nici un fel de economii. Şedeam amândoi în salonul castelului.

M-a privit cu ură aş putea spune. „Niciodată nu mă va scoate nimeni de aici, mi-a spus el, spiritul meu nu va părăsi niciodată această casă”.

Bărbatul cu vocea gâjâită tăcu. Lentilele ochelarilor de soare păreau ochii imenşi ai unei fiinţe ciudate. Peter se cutremură.

— A naibii chestiei reflectă el. Sună de parcă ar fi avut intenţia să intre în lumea duhurilor.

— Aşa este, îl aprobă Justus. Continuaţi, domnule Rex. Deci domnul Terrill era un om foarte cumsecade. Un asemenea om nu cred că s-ar transforma într-un strigoi ca să bage spaima în vizitatorii castelului.

— Ai dreptate, tinere, spuse bărbatul. Dar s-ar putea ca acea forţă care provoacă la toţi asemenea groază să nici nu fie spiritul vechiului meu prieten. Ar putea să fie provocată de un alt duh, mult mai rău. Eu am credinţa că aceste duhuri umblă pe acolo.

— Alte duhuri? rosti Peter, având un nod în gât. Mult mai rele?

— Da. Există două posibilităţi, răspunse Rex. Cred că ştiţi că maşina lui Stephan Terrill a fost găsită pe stâncile de la malul oceanului?

Băieţii dădură din cap afirmativ.

— Şi probabil aţi auzit şi de biletul pe care l-a lăsat în castel, acel blestem veşnic?

Din nou băieţii dădură din cap, cu ochii fixaţi asupra lui Jonathan Rex.

— Poliţia, continuă Rex, era convinsă că prietenul meu intenţionat a părăsit şoseaua şi eu cred că aşa a fost. În orice caz nu l-am mai văzut niciodată pe Stephan după această ultimă discuţie, despre care v-am povestit. Mi-a ordonat să plec şi m-a pus să-i promit că nu voi mai călca vreodată în casă. Care or fi fost ultimele lui gânduri, când a scris acel bilet? Rostul vieţii sale, până atunci, fusese să-i înspăimânte pe oameni.

Apoi aceştia au râs de el. Oare nu o fi hotărât ca, după moarte, să răspândească în continuare groaza, poate numai ca să dovedească că nimeni nu are voie să râdă nepedepsit de el?

— Vorbeaţi despre două posibilităţi, îi aminti Justus bărbatului chel care tăcuse, dus pe gânduri. Şi spuneaţi şi ceva despre alte duhuri, mai rele.

— Da, aşa este! Când a construit castelul, Stephan şi-a procurat din toată lumea materiale din anumite clădiri, în care se spunea că sunt fantome.

Din Japonia, a primit o grindă desprinsă dintr-un templu, străvechi, bântuit de fantome. Alte părţi lemnoase i-au venit din Anglia, dintr-un palat în ruină, unde se spânzurase o fată frumoasă ca să nu se mărite cu bărbatul pe care i-l alesese tatăl său.

Făcuse rost şi de nişte pietre de la un castel de pe Rhin prin care se spunea că umblă fantoma unui trubadur nebun. Legenda povestea că trubadurul căzuse în dizgraţia stăpânului său şi petrecuse mulţi ani în temniţa castelului. După moartea acestuia sunetele melodiei care îi adusese condamnarea se auzeau în sala de dans.

— Oh, cerule, exclamă Peter. Dacă toţi aceşti tipi umblă acum prin castelul fantomei, nu mă miră că nimeni nu mai poate sta acolo.

— Poate că sunt acolo, dar poate că nu, şopti Jonathan Rex.

Ştiu doar că tot felul de derbedei, vagabonzi şi hoţi ocolesc castelul fantomei. O dată pe lună, fac o excursie până la castel, ca să văd în ce stare mai este monumentul prietenului meu din tinereţe.

Şi în toţi aceşti ani nu am văzut urme proaspete.

Justus medita că ceea ce spunea chelul corespundea cu observaţiile făcute de el şi de Peter.

Nu avea însă nici un motiv să amintească că cineva, oricine o fi fost, declanşase o avalanşă de pietre asupra lor.

— Şi cum să interpretăm articolele din ziar în care este vorba despre muzica bizară din orgii domului Terrill şi despre fantoma albastră? punctă el cu o întrebare.

— Asta nu ştiu. Eu nu am văzut niciodată fantoma albastră. Ştiu numai că Stephan a amintit, cu puţin timp înaintea morţii sale, despre o muzică ciudată din orgă, în sala de proiecţie. Ca să fie sigur, a încuiat uşa şi a întrerupt curentul. Muzica însă tot se mai auzea. Abia când intra în încăpere dispărea.

Peter sughiţă. Domnul Rex îşi scoase ochelarii şi îi privi pe cei doi băieţi.

— N-aş putea să jur că în castelul fantomei umblă vechiul meu prieten sau o altă fantomă, şopti el. Dar eu însumi n-aş

avea curajul să-mi petrec acolo o noapte nici pentru zece mii de dolari.

O GREŞEALĂ CU URMĂRI IMPREVIZIBILE

Mathilda Jonas stătea la soare şi împărţea ordine:

— Justus! Stivuieşte barele de fier aici lângă gard. Peter! Ajută-l pe Justus la cărat. Bob, ţii tu evidenţa mărfurilor intrate?

În această zi, era mult de lucru la firma Jonas. Bob şedea pe o cadă răsturnată şi controla numărul mărfurilor după nota de livrare. Se întreba dacă vor avea vreodată timp să se întâlnească în *Centrală*.

Trecuseră două zile de când îl chestionaseră pe Gâjâit şi încă nu avuseseră timp să se întâlnească în linişte. Doamna Jonas îi solicitase continuu.

Iar când ea nu avea ceva de lucru pentru băieţi, atunci Bob era de serviciu la bibliotecă, iar Peter avea de lucru acasă.

Domnul Jonas făcuse un „turneu” de aprovizionare şi lucrurile intrate în depozit nu se mai terminau. Cum treaba mergea greu, putea să treacă o săptămână până vor avea din nou timp să clocească asupra rezolvării noilor enigme.

Către prânz, li se dădu o pauză, când doamna Jonas ridică privirea şi văzu camionul firmei intrând pe poartă. Unchiul lui Just, Titus Jonas, mic de statură, dar cu un nas mare şi o mustaţă

gigantică, trona ca un rege pe platformă. Şedea într-un superb fotoliu din lemn, frumos sculptat. Când era în „turneul“ de achiziţii, cumpăra tot ce îi plăcea lui.

Doamna Jonas scoase un strigăt când opri camionul:

— Doamne Dumnezeule! Titus Andronicus Jonas, ce ai mai cumpărat de data asta? Ne aduci pe toţi în sapă de lemn!

Domnul Jonas îi făcu un semn de salut cu pipa. În cealaltă mână ţinea ca pe un evantai ţevile metalice ale unei orgi, înaltă de vreo doi metri.

— Am cumpărat o orgă, Mathilda! anunţă domnul Jonas de pe camion. Avea o voce profundă de bas. Vreau să învăţ să cânt la orgă. Hai, Patrick, Kenneth! Trebuie să dăm jos cu grijă acest instrument valoros.

Domnul Jonas sări ca un băieţandru din camion. Patrick îl urmă şi Kenneth împinse orga pe dispozitivul de ridicare, fixat în partea din spate a platformei. Când instrumentul fu aşezat cum trebuie, Patrick cuplă câteva manete şi platforma respectivă coborî încet.

— O orgă? Mathilda Jonas era aşa de surprinsă, încât uitase să îi mai pună la treabă pe băieţi. Ce nevoie ai de o orgă?

Domnul Jonas pufăi din pipă.

— Să învăţ să cânt, draga mea, răspunse el. Doar pe timpuri am cântat la flaşnetă, la circ.

Apoi dădu alte ordine, iar Patrick şi Kenneth coborâră din camion şi celelalte părţi ale orgii.

Cei doi irlandezi erau aşa de puternici încât nu mai folosiră platforma mobilă din spatele camionului.

Domnul Jonas decise ca orga să fie montată lângă gard, în apropierea casei. Patrick şi Kenneth ridicau, cărau, trăgeau şi, în cele din urmă, toate piesele instrumentului erau la un loc şi aşteptau să fie montate.

— Este o orgă veritabilă cu foale, le explică domnul Jonas băieţilor plin de mândrie. Am descoperit minunăţia asta într-un mic teatru, care tocmai se demola, în apropiere de Los Angeles.

— Of, Doamne, oftă doamna Jonas. Sunt tare fericită că vecinii noştri locuiesc aşa de departe.

— Ia închipuiţi-vă o adevărată orgă mare? spuse domnul Jonas. Pot fi montate la o astfel de orgă şi alte ţevi astfel încât sunetele să nu poată fi percepute de urechea umană.

— Pot fi numite sunete cele care nu pot fi auzite, unchiule Titus? întrebă Justus.

— Da, dacă alte vieţuitoare le pot auzi. Mă refer la elefanţii, care au urechile foarte mari, zâmbi domnul Jonas.

— Dar la ce ar folosi o orgă ale cărei sunete nu le poţi auzi? întrebă Peter. Ce elefant va sta să asculte un concert de orgă?

— Nu poţi şti niciodată, băiatul meu, nu poţi şti, repetă Titus Jonas. Cred că oamenii de ştiinţă ar găsi un răspuns dacă s-ar ocupa în mod serios de această problemă.

— De altfel, interveni Bob, există nişte fluiere pentru câini, pe care noi oamenii nu le auzim. Tonul lor este mult prea sus.

— Ai dreptate, îl aprobă domnul Jonas. Ar fi bine dacă s-ar putea face la circ nişte fluiere pentru elefanţi, care să fie exact inversul fluierelor pentru câini. Cu sunete foarte joase, nu înalte.

— Adică un fel de infrasunet, interveni Justus, sunete, mai bine spus vibraţii care să fie atât de încete încât să nu poată fi auzite. Să fie situate mai jos de pragul sunetului sau de bariera sonică. Sunetele care sunt prea înalte pentru percepţia oamenilor se numesc ultrasunete.

(Foarte interesantă această lecţie de acustică... Trebuie să recunosc că are cunoştinţe destul de temeinice în domeniul ştiinţelor acest Justus Jonas. Se pare că a realizat importanţa unor conexiuni şi începe să-şi dea seama că un detectiv bine pregătit trebuie să cerceteze, din când în când, anumite fenomene care îl derutează foarte uşor pe amatorul care bâjbâie prin întuneric.)

Toţi erau aşa de preocupaţi de orgă, încât nimeni nu observă maşina albastră sport care ţâşni pe poarta mare şi se opri scrâşnind din frâne în spatele lor.

Cel care conducea, un flăcău înalt, slab şi palid, claxonă insistent. Băieţii tresăriră şi se întoarseră toţi trei speriaţi.

Individul de la volan şi ceilalţi doi pasageri izbucniră în râs.

— Skinny Norris! strigă Peter, când îl văzu pe lungan coborând din maşină.

— Ce mai vrea şi ăsta? mormăi Bob.

Familia lui Skinny petrecea, în fiecare an, o perioadă scurtă de timp în Rocky Beach, dar pentru Peter, Bob şi Just, această perioadă era mult prea lungă. Fiindcă Skinny Norris era foarte mândru de capacitatea sa intelectuală şi mai avea şi avantajul că era proprietarul unui automobil, era convins că el merita rolul de vioara întâi între tinerii din orăşel.

Cei mai mulţi băieţi şi cele mai multe fete nici nu voiau să audă de el. Dar reuşise să-şi găsească câţiva adepţi care îi apreciau dărnicia ca şi petrecerile.

Skinny se apropie de cei trei detectivi ţinând în mână o cutie de pantofi acoperită, în timp ce prietenii săi râdeau nechezând, urmărind scena din maşină.

La mică distanţă de grupul celor trei, scoase o lupă mare din buzunarul pantalonilor şi începu şă privească în jur prin lupă.

Domnul Jonas şi cei doi irlandezi nu erau de faţă.

— Ia priviţi! spuse el încercând să se exprime cât mai elegant. Aici ar trebui să fie. Semne particulare: boarfe nefolosibile cum se găsesc numai în curtea lui Jonas.

Această reprezentaţie voit comică fu urmată de nechezatul aprobator al celor din maşină.

Peter strânse pumnii.

— Ce doreşti Skinny? întrebă el.

Skinny se făcu că nu l-a auzit. Îndreptă lupa spre Justus şi se prefăcea că îl priveşte cu atenţie; după aceea băgă lupa în buzunar.

— Chiar aşa, dumneavoastră nu puteţi fi altul decât Justus Mac Sherlock, uluitorul detectiv, spuse el afectat. Am să vă prezint un caz în faţa căruia şi Scotland Yard-ul a capitulat: o crimă oribilă, a cărei victimă a fost o fiinţă nevinovată, o crimă pe care sper că-o veţi elucida.

Chiar din clipa în care îi întinse cutia de pantofi lui Justus, cei trei detectivi *mirosiseră* cam ce se afla înăuntru.

Cu toate acestea Justus ridică capacul şi privi conţinutul cu atenţie, în timp ce Skinny aştepta rânjind. În cutie era un şobolan mare, care îşi dăduse însă tare de mult duhul.

— Credeţi că veţi putea elucida această groaznică crimă, Mac Sherlock, întrebă Skinny Norris. Am stabilit şi o recompensă considerabilă pentru arestarea vinovatului. Cincizeci de timbre din colecţia mea.

Prietenii din maşină se amuzau copios. Justus rămase impasibil. Privea calm şi cu demnitate.

— Îmi dau seama că vrei ca făptuitorul să fie pedepsit în mod exemplar, spuse el deoarece se pare că victima face parte din cercul tău de prieteni apropiaţi.

Râsetele din maşină amuţiră, iar faţa tânărului înalt şi slab începu să se înroşească.

— După cât se poate constata, continuă Justus, victima a decedat ca urmare a unor tulburări ale aparatului digestiv, care

probabil aveau o cauză. Respectivul nu mai putea înghiţi lăudăroşeniile unei anumite persoane pe care până una alta o vom numi SN.

— Crezi că asta e o glumă? întrebă Skinny Norris dezumflat.

Ghinionul său era că inspiraţia îl părăsea exact în momentul în care avea mai mare nevoie de ea.

— Aha, bine că mi-am amintit. Am şi eu ceva pentru tine, spuse Justus şi puse cutia pe o grămadă de vechituri.

Până la biroul domnului Jonas erau numai câţiva paşi. Just întră repede şi se întoarse cu lanterna pe care o găsise în Canionul Negru.

— Aici este o monogramă - SN., i se adresă el. Poate însemna Skinny Norris?

— Sau înseamnă Speriosul Nărod, interveni Peter hlizindu-se. Ai mai exersat cursele pe distanţe scurte, Skinny?

— Dă-o încoace! se răsti tânărul şi îi smulse lanterna din mână lui Justus. Se întoarse pe călcâie şi alergă spre maşină. Detectivilor! strigă el ironic celor trei băieţi. Mor de râs! Tot oraşul o să-şi bată joc de voi.

Pneurile scrâşniră când maşina ţâşni înapoi pe poarta deschisă. Justus, Peter şi Bob priviră în urma ei.

— Deci el ne-a furat cartea de vizită la bibliotecă, oftă Bob. Şi acum ştie că noi suntem cei trei detectivi.

— În fond, acest lucru trebuie să-l ştie toată lumea, replică Justus. Acum este însă mai important ca oricând să nu dăm greş în primul nostru caz.

Privi în jur. Unchiul Jonas, Patrick şi Kenneth erau lângă gard; meştereau la orgă.

Mătuşa intrase în casă ca să pregătească masa.

— Acum nu ne vede nimeni, spuse el. Dacă ne grăbim, am putea să ţinem o scurtă şedinţă înainte ca mătuşa Mathilda să ne cheme la masă.

O luă înainte spre tunelul II, când se întâmplă nenorocirea.

Dus pe gânduri, Justus călcă pe o bucată de ţeavă care se rostogoli de sub piciorul său.

Alunecă şi se prăbuşi. Când se ridică, Bob şi Peter văzură cum strânge din dinţi.

— Mi-am scrântit glezna, se văită el. Când ridică cracul pantalonului, observară cu toţii că glezna se umflase deja. Presupun, spuse Justus nemulţumit, că va trebui să mă dau pe mâna unui medic.

AVERTISMENTUL ŢIGĂNCII

Ce ghinion! Era la două zile după accidentul lui Justus. Unchiul Titus îl duse imediat cu maşina la spital, unde rămase toată ziua pentru câteva radiografii. După aceea i se aplicară nişte feşe elastice şi îl expediară acasă.

Dr. Atlman spusese că, în curând, va putea să se deplaseze şchiopătând şi chiar îi ceruse să mişte glezna, când îi va permite.

Dar deocamdată, Justus zăcea în pat şi avea piciorul înfăşurat în bandaje de vreo doi kilometri.

Între timp, domnul Hitchcock putea să găsească o altă casă cu fantome pentru filmul său.

Se părea că cei trei detectivi vor trebui să abandoneze cazul înainte de a-l fi început.

Peter şi Bob erau pe marginea patului şi păreau tare dărâmaţi.

— Te doare? întrebă Peter, când Justus îşi însoţi mişcarea de o strâmbătură.

— Nu aşa de mult pe cât o merit. A fost o neglijenţă. Dar să ne continuăm discuţia. Primul punct la ordinea de zi este telefonul acela enigmatic pe care l-am primit de îndată ce am vizitat castelul fantomei. Morton a susţinut că, în seara aceea, ne-a urmărit cineva. E clar că a fost Skinny Norris.

— Ar fi fost şi foarte uşor pentru el, presupuse Bob. Skinny ştia că acea clădire ne interesează.

— Dar Skinny nu ar fi putut să-şi modifice aşa de mult vocea la telefon, obiectă Peter. Suna sumbră şi cam neclară. Vocea lui Skinny e aproape un nechezat de cal.

— În acest caz îţi dau dreptate, spuse Justus. Dar până acum este singura concluzie la care am ajuns şi eu. Când îşi schimbă poziţia piciorului, iar se strâmbă. Până nu mă convinge cineva de altceva, eu nu pot crede că fantome fără trup pot vorbi la telefon.

— Aşa e, recunoscu Bob. Şi mai departe? Cum e cu acel *necunoscut* care a declanşat avalanşa de pietre asupra voastră?

— Da, spuse Peter strângând din dinţi. E un mister? Ce mi-ar place să pun mâna pe el!

— În momentul de faţă nu mă interesează, apuse Justus. Astăzi ştim sigur că nu a fost Skinny Norris. Şi dacă nu are legătură cu cazul nostru? Poate era un copil sau un drumeţ care a declanşat din greşeală acea avalanşă?

— Dar pentru o greşeală era mult prea bine orientată acea avalanşă, mormăi Peter.

— Deci lăsăm răspunsul deschis până avem mai multe date. Tocmai mi-am amintit cum ne-a minţit domnul Rex, când am fost cu Peter la el. De ce a spus că a lucrat cu maceta în tufişuri, când se vedea de la o poştă că nu era adevărat? Şi cum de avea ulciorul cu limonadă pregătit, de parcă aştepta în acea clipă o vizită?

În faţa acestor două întrebări toţi trei căzură pe gânduri.

Peter se scărpină în cap.

— Fir-ar să fie! spuse el. Cu cât avansăm, cu atât dăm de mai multe enigme.

În clipa aceea intră şi mătuşa Mathilda pe uşă.

— Am uitat să vă spun. Ieri dimineaţă s-a întâmplat ceva trăznet, exact înainte de a te întoarce tu de la spital, în agitaţia de după aceea, aproape că am uitat.

— Ceva trăznet? întrebă Justus şi toţi trei deveniră foarte atenţi.

— O ţigancă bătrână a venit la uşa casei. Poate ar fi bine să nici nu vă spun ce a trăncănit.

— Dar te rog, tanti Mathilda, chiar mă interesează foarte mult. Zău!

— Ei bine, era oricum o aiureală. Dar această babă, plină de riduri, a bătut la uşă şi mi-a spus pe limba aia a ei că a auzit de accidentul tău şi că venise să te avertizeze.

Să avertizeze? O ţigancă bătrână?

Băieţii se priviră miraţi.

— În orice caz, încheie doamna Jonas, am înţeles, în cele din urmă, când şi-a strâns cărţile că să te fereşti de literele CS sau de cineva al cărui nume începe cu literele astea. De accidentul tău ar fi vinovat CF şi CF te va mai lovi, dacă nu te fereşti. Am râs, la început, şi i-am spus că ar putea avea dreptate. CF ar putea să însemne ceva, ca de exemplu „căi ferate“. Săraca părea atât de bătrână şi de zăpăcită, că îmi venea să cred că nu era prea zdravănă la cap.

Zicând acestea, doamna Jonas ieşi din cameră şi îi lăsă singuri pe cei trei detectivi care se priveau muţi de uimire.

(O figură nouă - o nouă apariţie enigmatică. Oare câtepersoane mai sunt amestecate în această enigmă şi joacă câte un rol în jurul castelului fantomei? Ia să vedem pe cine suspectează cei trei detectivi?)

— CF, rosti Bob cu teamă în glas. Castelul fantomei...

— Poate că Skinny Norris a trimis-o pe babă, gândi Justus cu glas tare. Numai că Skinny nu are atâta fantezie. Să vină cu un şobolan mort, da, dar de mai mult nu-l cred în stare.

— Cineva, începu Peter, vrea să ne împiedice să ne ocupăm de castelul fantomei. Mai întâi, vine avertismentul sinistru de la telefon. După aceea cărţile de joc ale unei ghicitoare ne transmit al doilea avertisment. Cred că nu mai e o bagatelă. De aceea propun să votăm dacă n-ar fi mai bine să abandonăm cazul, aşa cum ni s-a atras atenţia. Cine este pentru să ridice mâna?

Mâna lui Bob se ridică prima. Îl urmă Peter.

— Majoritatea este pentru.

Justus îşi privi prietenii.

— Vreţi să râdă Skinny Norris de noi? întrebă el. Până una alta este convins că nu facem doi bani ca detectivi. Şi, în curând, va spune acest lucru la toţi oamenii. De aceea trebuie să acţionăm cât mai repede. Şi nu observaţi, continuă el, că aceste avertismente adaugă acestui caz câte o nouă enigmă?

— Ce vrei să spui? întrebă Peter.

— Nimeni din cei care au fost înainte în castel nu a primit vreun avertisment. Noi suntem primii sfătuiţi să nu mai dăm pe

acolo. Din aceasta eu trag concluzia că ne aflăm foarte aproape de rezolvarea cazului.

— Şi dacă este aşa, interveni Peter, la ce ne foloseşte? Tu zaci aici şi noi nu putem face nimic, înainte ca tu să fii pe picioare.

— Nu ai dreptate. Azi-noapte nu am putut să dorm şi atunci am elaborat un nou plan de bătaie. Voi doi continuaţi cercetările fără mine în castelul fantomei, în timp ce eu stau în pat şi mă gândesc la diferitele enigme pe care mai trebuie să le rezolvăm.

— Eu în castelul fantomei? sări Bob. Pe mine mă apucă groaza doar când ascult sau citesc despre el.

— Nu aştept de la voi să faceţi cine ştie ce descoperiri senzaţionale, spuse Justus. Totuşi sper că acele senzaţii de teamă, de frică insuportabilă şi, după aceea, de groază, să vă cuprindă pe rând. Şi, când veţi avea aceste senzaţii să verificaţi cât de puternice sunt. Când încep şi unde încetează?

— Unde? ţipă Peter. Data trecută le-am simţit din creştet până-n tălpi, prin toate oasele, în fiecare fibră, dacă vrei să ştii acest lucru cu exactitate. Dar tu cum îţi închipui toată chestia asta, că mâna mea dreaptă va tremura de frică, în timp ce stânga nu?

— Mă refeream până la ce distanţă de castel aveţi senzaţia de frică, explică Justus. Şi când plecaţi de acolo, la ce distanţă vă părăseşte groaza? Acest lucru e important.

— Ultima oară m-a ţinut vreo douăzeci de kilometri, spuse Peter. Până acasă, în pat.

— De data aceasta, vă rog să-mi faceţi plăcerea să mergeţi foarte încet şi măsuraţi când simţiţi teamă, frică, ameninţare sau groază. Şi opriţi-vă, din când în când, ca să puteţi verifica dacă senzaţia nu vă părăseşte.

— Încet? Peter râse strident. Să măsor?...

— S-ar putea să nici nu simţiţi ceva, mai spuse el, deoarece, mâine, veţi merge în timpul zilei. Veţi verifica casa pe timp de lumină. Dacă aveţi chef puteţi să vă ascundeţi după uşă şi să aşteptaţi până se întunecă, ca să vedeţi dacă vă apucă frica.

— Nu se poate aşa ceva, îl avertiză Peter. Să ne ascundem în spatele uşii?...

Bob oftă uşurat:

— Fără mine, Peter. Mâine sunt de serviciu la bibliotecă şi chiar şi poimâine.

— Bine că mi-ai amintit, spuse Peter. Şi eu am treabă. Deci, mâine nu se poate.

Justus îşi frământa buza inferioară, iar creierul lucra la turaţie maximă. După un timp, cedă:

— În acest caz, va trebui să facem altceva.

— Exact asta voiam şi eu să propun, interveni Peter.

— Mai sunt câteva ore de lumină, spuse Justus. Trebuie să cinaţi mai devreme şi să mergeţi încă de astăzi la castel.

(Ce minte, domnule? Stăruinţa sa îmi aminteşte de profunzimea acelor oameni de ştiinţă care lucrează la un experiment important.)

FANTOMA ALBASTRĂ

— Fir-ar să fie! izbucni Peter. De ce trebuie ca Justus să aibă mereu ultimul cuvânt.

— Asta mă întreb şi eu ? scânci Bob.

În faţa lor se înălţa povârnişul pe care era cocoţat castelul fantomei. Turnurile, geamurile sparte şi viţa sălbatică care acoperise totul se vedeau în lumina apusului de soare.

Bob se înfioră:

— Până unde mergem? În două ore apune soarele. După aceea ne cuprinde întunericul.

Peter se uită în urmă, strada era plină de pietre. În spatele unei curbe îi aştepta Morton cu automobilul. Acesta îl ajutase pe Bob să se caţere peste un bolovan uriaş după care se întorsese să păzească maşina, îndeplinindu-şi prin aceasta una din obligaţiile de serviciu.

— Crezi că Skinny Norris ne-a urmărit şi de data aceasta? întrebă Peter.

— Nu! Am controlat în permanenţă drumul, spuse Bob. În afară de aceasta, Justus e convins că Skinny va ocoli cu mare atenţie de acum încolo castelul.

— Iar noi avem datoria să dovedim că avem nervii mai tari decât ai lui Skinny, oftă Peter.

Bob ţinea aparatul de fotografiat, Peter magnetofonul.

Amândoi aveau lanternele legate de curea. Urcară împreună scara de la intrare.

Uşa era închisă.

— Ciudat... Peter se încruntă. Aş putea să jur că Skinny nu a tras uşa când a fugit ieri.

— Poate a trântit-o vântul, presupuse Bob.

Peter apăsă pe clanţă. Uşa se deschise cu un scârţâit prelung ceea ce îi făcu să tresară speriaţi.

— E doar o balama ruginită, îl linişti Bob. Nici un motiv să intrăm îi panică.

— Dar cine o face? întrebă Peter.

Intrară în hol, dar nu închiseră uşa după ei.

Într-o parte a holului era o încăpere mare, plină de mobile vechi, scaune şi mase masive, sculptate, şi un cămin gigant.

Just îi rugase să se uite puţin prin castel şi să fotografieze.

Bob nu observase nimic deosebit prin cameră, dar totuşi făcu câteva poze cu bliţul. Apoi pătrunseră în salonul rotund, în care Just şi Peter se speriaseră de ecou. Armurile medievale şi portretele domnului Terrill în diferite roluri alcătuiau un loc sinistru, aproape lugubru. Atmosfera părea foarte prietenoasă, datorită unei raze de soare care pătrundea printr-un geam prăfuit, aflat la jumătatea scării care urma spre catul de sus.

— Hai să ne gândim că ne aflăm într-un muzeu, îşi sfătui Bob prietenul. Ştii ce simţi? Curiozitate. Deci nu trebuie să ne fie frică.

— Aşa e, confirmă Peter. Chiar că e ca într-un muzeu. Totul e aşa de prăfuit şi de vechi. E mort...

— *Mort! Mort! Mort!* le răsună în timpane.

— Ecoul!

— *Ecoul,ecoul,ecoul,ecoul,ecou!* răspunseră pereţii.

Peter îl trase pe Bob într-o parte.

— De aici ecoul nu se mai formează.

Lui Bob îi plăcea ecoul, îi plăcea să strige: *Hei!* şi după aceea să asculte răspunsul îndepărtat al ecoului. Dar acum nu avea nici un chef să asculte răspunsul din acest salon al ecoului.

— Să ne uităm la tablouri, propuse el. Care te-a privit cu un ochi adevărat?

— Cel de colo! arătă Peter cu mâna peretele opus, tabloul unui pirat cu un singur ochi. Pentru o clipă ochiul a fost viu, iar după aceea era cel pictat.

— Lasă că lămurim noi lucrurile, se avântă Bob. Suie-te pe un scaun şi vezi dacă ajungi până la el.

Peter trase unul din scaunele sculptate spre perete, exact sub tablou. Dar, chiar dacă se ridica pe vârfuri, nu putea ajunge la rama tabloului.

— Deasupra este o galerie, sau aşa ceva, spuse Bob. Tablourile sunt legate cu nişte sârme de balustradă. Dacă mergem sus, s-ar putea să tragem tabloul spre noi.

Peter tocmai cobora de pe scaun, iar Bob se îndrepta spre scară, când simţi cum îl trage cmeva de cureaua de pe umăr a aparatului de fotografiat. În aceeaşi secundă, văzu cu coada ochiului în spatele său o făptură înaltă, în nişa îngustă şi întunecată. Scoase un ţipăt şi alergă spre uşă. Dar nu ajunse prea departe.

Cureaua de pe umăr îl trase înapoi; îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi într-o parte pe pardoseala de marmoră.

În cădere văzu o făptură uriaşă care pornise ameninţător spre el. Era în armură şi în mână avea o sabie pe care o îndrepta spre capul său.

Bob ţipă din nou. Se rostogoli într-o parte. Sabia mare se izbi de pardoseală, exact în locul în care fusese mai înainte Bob.

Cel din armură se prăbuşi şi el cu un zgomot infernal la pământ. Sunetul era asemănător cu cel al rostogolirii unui butoi plin cu cutii goale de conserve pe panta unui deal.

Între timp, cureaua îi alunecase de pe umăr şi Bob se rostogoli pe pardoseală până ce se izbi de perete. Privi speriat în urmă, crezând că bărbatul din armură îl urmăreşte. Dar ce zări îi ridică părul măciucă.

Capul celui cu armura se desprinsese şi se rostogolea separat de trup după el. Bob privi mai cu atenţie şi descoperi că armura era goală. Coiful se desprinsese în cădere şi sărise pe pardoseală în direcţia lui.

Tânărul se ridică în picioare şi îşi scutură praful de pe haine. Aparatul zăcea lângă armură, cureaua mai atârna de un colţ metalic al acesteia de care se agăţase când trecuse Bob pe lângă nişă.

Ridică aparatul de jos şi îl fotografie pe Peter care aproape murea de râs.

— Acum am şi o poză cu fantoma din castel care râde, spuse Bob. Cred că o să-i placă lui Justus.

— Iartă-mă, Bob. Peter îşi şterse ochii şi deveni din nou serios. Îţi venea să mori de râs cum târai armura aia ruginită după tine.

Bob se uită la armura de pe jos. Stătuse pe un mic piedestal în nişă. Acum evident era deteriorată. Ruginise în câteva locuri, dar, în rest, era destul de bine întreţinută. O fotografie. După aceea mai fotografie portretul ciclopului şi alte câteva tablouri.

— Te-ai săturat de râs? îl întrebă pe Peter. Aici e o uşă pe care încă n-am observat-o. Are şi o plăcuţă uşa. Făcu ochii mici ca să poată citi ce era scris: *Sală de proiecţii.*

Peter se apropie.

— Tata mi-a povestit că toţi marii artişti aveau cinematograful lor, acasă. Acolo îşi proiectau filmele proprii pentru prieteni. Hai să intrăm!

Bob trebui să tragă foarte puternic de uşă. Se deschidea foarte greu, de parcă ar fi ţinut cineva contra dinăuntru. Când, în cele din urmă o deschiseră, îi întâmpină un aer umed şi stătut.

Încăperea din faţa lor era complet în întuneric. Peter îşi scoase lanterna de la brâu. În raza ei de lumină băieţii putură vedea că sala de proiecţie era de fapt o încăpere cu circa o sută de fotolii pluşate. În colţul opus se distingea vag silueta unei orgi.

— Aici e la fel cum era pe timpuri în cinematografe, spuse Peter. Uită-te la orgă. Sigur e de cel puţin zece ori mai mare decât cea a domnului Jonas. Să ne uităm la ea!

Bob îşi desprinse şi el lanterna, dar aceasta nu funcţiona.

Probabil se stricase când căzuse. Lanterna lui Peter dădea însă suficientă lumină. Traversară încăperea şi urcară spre orgă.

Nu simţeau nici un fel de teamă. Ciocnirea ridicolă a lui Bob cu armura goală le dăsuse o altă stare.

Orga veche, ale cărei tuburi uriaşe se înălţau spre tavan, era plină de praf şi de păianjeni.

Bob făcu o poză pentru Justus. După aceea scrutară în jur.

Fotoliile pluşate erau rupte. Unde ar fi trebuit să fie ecranul, atârnau doar câteva fâşii albe de pânză. Cu cât stăteau mai mult în încăpere, cu atât aerul li se părea mai înăbuşitor şi mai umed.

— Aici nu e nimic deosebit, spuse Peter. Să vedem ce e pe sus?

Reveniră din sala de proiecţii înapoi în salonul ecourilor şi urcară treptele care duceau la catul de sus.

La jumătatea drumului, cam pe unde încerca soarele să pătrundă prin geamul prăfuit, se opriră şi se mai uitară o dată în jur.

Zidurile castelului erau chiar lângă peretele stâncos al Canionului Negru.

— Mai avem două ore de lumină, preciză Bob. Putem să ne uităm în linişte la tot.

Pe galerie descoperiră că toate tablourile erau prinse direct de marginea balustradei.

Apucară amândoi sârmele care ţineau tabloul piratului şi îl traseră în sus. Avea o ramă grea, dar, în cele din urmă, reuşiră să îl tragă şi să-l cerceteze la lumina lanternei. Era un tablou foarte obişnuit; vopseaua de ulei strălucea încă. Bob presupuse că acest luciu îi crease lui Peter o iluzie optică, încât acesta avusese impresia că îl priveşte un ochi viu. Peter nu părea prea convins de argument.

— Am crezut că e chiar un om, spuse el. Dar se poate să mă fi înşelat. Să-l punem la loc.

Lăsară tabloul în jos la locul său şi urcară la etaj. Aveau de gând să înceapă să cerceteze casa de sus în jos.

Urcară până într-un turnuleţ rotund ce se înălţa mult deasupra castelului. Avea nişte lucarne înguste ca un adevărat turn de cetate, acoperite cu geamuri.

Cei doi băieţi priviră afară. Se aflau deasupra culmii dealurilor care se profilau în stânga şi în dreapta Canionului Negru. Cuprindeau cu privirea în jur la distanţă de câteva mile.

Peter scoase surprins un strigăt:

— Uită-te! O antenă de televizor!

Într-adevăr, pe culmea cea mai apropiată era o antenă pe care o înălţase cineva care locuia în valea alăturată, pentru a putea recepţiona programele mai bine.

— Undeva în apropiere trebuie să mai fie o vale, presupuse Peter. Acest ţinut nu e chiar aşa pustiu pe cât pare.

— Pe aici prin munţii ăştia, sunt zeci de asemenea văi, explică Bob. Priveşte ce abruptă este panta. Doar vreo capră neagră ar putea să se caţere. Dacă vrei să treci dintr-o vale în alta, trebuie să faci un ocol până la şosea şi înapoi.

— Ai dreptate, spuse Peter. Deci asta ar fi pe aici pe sus. Să coborâm un cat, poate mai găsim ceva.

La etajul de dedesubt, ieşiră mai întâi într-un coridor lung. La celălalt capăt al palierului, o uşă era deschisă, îşi aruncară ochii prin încăpere. Probabil aceasta fusese biblioteca lui Stephan Terrill, unde lăsase scrisoarea de adio. Sute de cărţi erau aliniate pe rafturi.

Şi aici atârnau tablouri pe pereţi. Semănau cu cele din salonul ecourilor.

— Aici ar trebui să cercetăm mai cu atenţie, decise Peter.

Intrară. Tablourile erau interesante; toate îl reprezentau evident tot pe Stephan Terrill în scene din filmele sale. În fiecare tablou era surprins altfel: pictat ca pirat, ca tâlhar, vârcolac, idiot, vampir sau monstru marin. Lui Bob i-ar fi plăcut să vadă aceste filme.

— I se spunea „omul cu o mie de feţe“, îşi aminti Peter, în timp ce treceau de la un tablou la altul. Uită-te ce e aici?

Se opriră în faţa unei nişe mici, în care se afla un sarcofag. Era exact ca sarcofagul unei mumii egiptene, cum putea fi văzute prin muzee. De capacul închis era prinsă o tăbliţă argintie. Peter îndreptă lumina lanternei asupra ei, iar Bob se aplecă ca să descifreze textul gravat. El suna în felul următor:

CEEA CE ASCUNDE ACEST SARCOFAG A FOST LĂSAT DE PROPRIETARUL SĂU HUGO WILSON PRIN TESTAMENT BĂRBATULUI CARE I-A DĂRUIT MULTE ORE DISTRACTIVE LUI STEPHAN TERRILL

— Ai rămas cu gura căscată, spuse Peter. Şi ce crezi că ar putea fi înăuntru?

— Poate o mumie? presupuse Bob.

— Sau vreun alt obiect preţios. Ne uităm?

Se opintiră amândoi şi ridicară capacul sarcofagului. Nu fusese încuiat dar era foarte greu.

Abia îl ridicaseră pe jumătate, când Peter scoase un strigăt şi îi dădu drumul.

Acesta se închise printr-un pocnet de vibrară pereţii.

— Ai văzut şi tu? şopti Peter.

Bob înghiţi în sec.

— Am văzut, e un schelet.

— Un schelet frumos, curat şi alb care rânjea la noi!

— Presupun că a fost lăsat de Hugo Wilson lui Stephan Terrill prin testament, pentru orele distractive, explică Bob. Propriul

schelet al domnului Hugo Wilson. Hai să mai deschidem o dată ca să fac o poză pentru Justus.

Peter nu prea era încântat de această perspectivă, dar Bob îl linişti, explicându-i că, de fapt, scheletul nu se compune decât din câteva oase care nu pot pune pe nimeni în pericol.

Deschiseră sarcofagul şi Bob reuşi să facă o fotografie a scheletului cu rânjet cu tot. Era convins că îl va interesa pe Just.

În timp ce Bob trăgea filmul şi regla bliţul, Peter se îndreptă spre fereastră.

Privi afară şi scoase un mormăit:

— Ar trebui să ne grăbim. Se întunecă.

Bob îşi privi ceasul.

— Nu se poate. Mai avem cel puţin o oră până apune soarele.

— Şi crezi că soarele ştie asta? Priveşte şi tu.

Bob veni lângă fereastră. Într-adevăr se întuneca. Soarele dispărea în spatele unei culmi. Razele abia dacă mai luminau o fereastră a castelului, sus, în turn.

— Uitasem că soarele apune în aceste văi mult mai devreme, spuse el.

— Să mergem, propuse Peter. Dacă stau şi mă gândesc unde nu aş vrea să fiu pe întuneric, atunci sigur aici nu aş vrea să fiu.

Ieşiră pe coridor.

Când priviră în lungul acestuia, constatară că la ambele capete erau trepte. Dar pe care din ele veniseră, nu mai ştiau cu siguranţă. Peter se hotărî să o ia pe cele mai apropiate.

Când ajunseră la etajul de dedesubt era şi mai întuneric. Şi nici nu dibuiră imediat scara. În cele din urmă, găsiră în capătul coridorului după o uşă o scară îngustă.

— Nu am trecut pe aici, spuse Bob. Hai mai bine să ne întoarcem.

— În orice caz duc în jos, răspunse Peter. Şi noi oricum vrem să coborâm, şi asta cât mai repede. Vino cu mine!

Coborâră scara îngustă. Când dădură drumul uşii, aceasta se închise trasă de un resort. Era întuneric beznă în jurul lor.

— Mai bine să căutăm drumul pe care am venit, propuse Bob cu teamă în glas. Nu-mi place în întuneric. Nici măcar pe tine nu pot să te văd.

— Ţie nu-ţi place aici, şi culmea, nici mie. Cel puţin din acest punct de vedere avem aceeaşi părere, constată Peter. Unde eşti?

Întinse mâna după Bob. Fii atent să nu ne pierdem unui de altul, Îa-o în sus ca să ajungem din nou la uşă.

Urcară împreună treptele, dar nu mai reuşiră să deschidă uşa.

— Cred că nu se poate deschide decât din partea cealaltă, spuse Bob şi îşi dădea silinţa să rămână calm. Vrem sau nu vrem coborâm.

— Avem nevoie de lumină! spuse Peter. Dacă am găsi comuta... Spun prostii, doar am o lanternă, o lanternă nouă...

— Atunci aprinde-o, propuse Bob. Am senzaţia că aici, pe întuneric, îmi cade tavanul în cap. Şi parcă se întunecă din ce în ce mai mult.

— Fii atent! spuse Peter cu o voce nesigură, nu mai am nici o lanternă. Îţi aminteşti, când am închis sarcofagul? Cred că am lăsat-o acolo.

— Formidabil. Iar a mea e stricată de când m-am ciocnit cu armura.

— Poate s-a deplasat doar bateria, presupuse Peter.

Căută pe pipăite lanterna lui Bob şi acesta auzi cum mâna lui Peter se loveşte de ea. Un minut, nu se întâmplă nimic. Se zări doar o pâlpâire slabă.

— E pe undeva o întrerupere, presupuse Peter. E ca o luminare. Dar totuşi e lumină. Hai dă-i drumul!

Coborâră în grabă scara îngustă, mult mai repede decât şi-ar fi închipuit Bob că ar putea merge cu bandajul ghipsat.

Peter o luase înainte cu lanterna care abia lumina. În cele din urmă, treptele se terminară şi presupuseră că au ajuns la parter. Luminară în jur pe cât se putea, ca să vadă unde se aflau. Era un hol pătrat cu două uşi. Erau nehotărâţi pe care din ele să o deschidă, când Peter îl apucă pe Bob de braţ.

— Ascultă! spuse el. Auzi şi tu acelaşi lucru?

Bob deveni atent. Şi auzi muzica de orgă, sunetele slabe, lugubre ale orgii.

Cineva cânta la orga veche din sala de proiecţie. Deodată Bob simţi o teamă insuportabilă despre care vorbise şi Justus.

— Vine din direcţia aceasta, şopti Peter şi arătă spre o uşă.

— Atunci să o luăm pe acolo, arătă Bob spre cealaltă uşă.

— Nu! îl contrazise Peter. Aceasta duce în sala de proiecţie. Şi ştim că de acolo putem să ieşim afară. Pe cealaltă uşă s-ar putea să ne rătăcim. Mai bine pe aici!

Peter deschise uşa şi o porni hotărât pe coridorul întunecat din spatele ei, mână în mână cu Bob.

Muzica se auzea mai clar, dar tot suna ca fiind de departe, ca un fel de melodie a duhurilor cu sunete stridente şi modulate.

Bob mergea primul, Peter se ţinea de el, dar cu cât se apropia mai mult de sursa de muzică, cu atât mai insuportabilă devenea nervozitatea lor.

Peter deschise uşa şi se pomeniră chiar în sala de proiecţii. Nu putea fi nici o eroare, deoarece, în lumina slabă a lanternei distingeau vag spetezele fotoliilor. Departe, în celălalt capăt al încăperii, se vedea o uşoară lumină albastră, fără contururi clare. Era cam la un metru jumate deasupra pământului şi părea că fâlfâie uşor. Între timp orga scotea sunete sinistre.

— Fantoma albastră! şopti Bob.

În acea clipă, senzaţia de teamă care era la limita suportabilităţii, se transformă în groază.

(Exact cum îşi închipuise Justus Jonas.)

Se repeziră de-a lungul încăperii spre uşă. Peter o deschise, traversară salonul ecourilor şi o luară spre ieşire.

Uşa era încă deschisă, astfel că cei doi ţâşniră pe terasa acoperită cu dale. Dar piciorul lui Bob se agăţă într-o crăpătură.

Peter alerga aşa repede, încât nici nu observă. Bob căzu şi ateriză într-o grămadă de frunziş. Fără să se mai gândească, se ascunse sub frunze ca un şoarece în gaură.

Aştepta încordat ca fantoma albastră să îl urmărească şi inima îi bătea ca un ciocan pneumatic. Respira aşa de precipitat, încât abia mai putea auzi ceva. Când îşi dădu seama de acest lucru, îşi ţinu respiraţia.

Şi, în liniştea care intervenise, auzi cum îl vânează fantoma albastră. Se apropia cu paşi târşâiţi, păşea pe dalele terasei. Respiraţia i se auzea din ce în ce mai înspăimântător. Brusc nu se mai auziră paşii. Era deci exact deasupra sa. Încremenind câteva clipe, lui Bob i se păru o veşnicie şi respiră în profunzime. Se aplecă şi îl apucă pe Bob de umăr. Când îi simţi atingerea, Bob scoase un ţipăt care aproape că declanşă o avalanşă de pietre.

(Castelul fantomei se pare că are surprize selecte. Însă, o fantomă care poate, în mod concret, să pună mâna pe cineva mă cam surprinde.)

SEMNE SECRETE

— Şi ce s-a întâmplat, Bob când fantoma albastră te-a apucat de umăr?

Întrebarea o pusese Justus. Pentru prima oară, după trei zile, cei trei detectivi se întâlniseră pentru o consfătuire în *Centrală*.

Peter fusese plecat cu părinţii în vizită la nişte rude, în San Francisco. Bob fusese ocupat la bibliotecă deoarece cărţile se catalogau după noi criterii; iar, un alt voluntar se îmbolnăvise şi Bob lucrase de dimineaţa până seara. Justus petrecuse şi el aceste zile mai mult culcat, ca să i se vindece glezna cât mai repede.

— Ei? insistă Justus. Ce s-a întâmplat după aceea?

— După ce am ţipat? ezitarea lui Bob dovedea că această discuţie nu prea îi făcea plăcere.

— Exact! După ce ai ţipat.

— De ce nu îl întrebi pe Peter? evita Bob răspunsul. Doar a fost şi el de faţă.

— Bine, deci! Peter, povesteşte tu ce s-a întâmplat.

Acesta din urmă părea foarte jenat, dar cedă:

— Am căzut, spuse el. Bob zbiera aşa de tare, când l-am apucat de umăr, încât, de spaimă, am căzut grămadă peste el. Şi atunci a început să mă lovească în mine.

Răcnea într-una: „Lasă-mă, fantoma dracului! Şterge-o în lumea ta, altfel te ia naiba!” M-a umplut de vânătăi pe braţe, când am încercat să-l ţin, până ce a priceput că eu eram, că mă întorsesem să-l caut.

— Bob e curajos ca un leu, chiar dacă nu are forţa necesară, spuse Justus. Deci tu ai observat că el rămăsese în urmă şi te-ai întors să-l cauţi. Auzea cum gâfâiai şi a crezut că este fantoma care se apleca asupra sa. Aşa-i?

Bob încuviinţă. Situaţia i se păruse destul de penibilă; el, ascuns acolo în grămada de frunze, ţipând, realiză că era Peter. Crezuse într-adevăr că se lupta cu fantoma albastră.

Justus îşi frământa buza inferioară. Părea nemulţumit de ceva.

— Şi când, în cele din urmă, aţi terminat trânta, aţi mai constatat şi altceva, spuse el. Spaima vă dispăruse?

Peter şi Bob se priviră.

Cum de aflase Justus?

Această veste o păstraseră pentru încheiere.

— Da, aşa a fost, răspunse Peter. Dispăruse.

— Deci senzaţia nu depăşeşte zidurile castelului, spuse Justus. Este o descoperire foarte importantă.

— Crezi? întrebă Bob.

— Sunt sigur, îl asigură Justus. Cred că şi pozele sunt gata. Te rog, Peter, adu-le din camera obscură. Ia să închid lucarna, unchiul Titus face un scandal teribil.

Şi avea dreptate.

Domnul Jonas reuşise să monteze în sfârşit orga pe care o achiziţionase. În timp ce fusese obligat să stea în pat, Justus îşi procurase de la bibliotecă o carte despre orgi şi îi dăduse unchiului său tot felul de sfaturi preţioase.

Acum domnul Jonas îşi încerca opera. Cânta un vechi cântec marinăresc, pe gustul lui Patrick şi Kenneth, şi accentua în mod deosebit acompaniamentul cu acorduri de bas, iar melodia o interpreta cu tot felul de tremolouri.

Băieţii deschiseseră mai devreme trapa de aerisire din acoperişul *Centralei*, savurând reprezentaţia muzicală. Când domnul Jonas apăsa clapele joase, obiectele din *Centrală*

începeau pur şi simplu să vibreze. Bob avea senzaţia că sunetele îl ridicau de pe scaun. Din când în când, îl treceau şi fiori.

După ce Justus închise capacul şi zgomotul măcar, în parte, nu se mai auzea aşa de puternic, Peter aduse pozele pe care le făcuse Bob în castelul fantomei. Mai erau încă umede, dar puteau fi privite.

Justus cerceta fiecare fotografie cu o lupă puternică. Pe rând, le dădea la rând lui Bob şi Peter. Cel mai atent verifică pozele din biblioteca domnului Terrill şi cea cu armura care îl pusese pe Bob în dificultate.

— Foarte bine, Bob, îl lăudă Justus. Cu o excepţie. Nu ai făcut nici o poză cu fantoma albastră cum cânta la orgă.

— Crezi că aş fi avut curaj să mă duc până acolo şi să fotografiez o sclipire care cântă la o orgă stricată? se enervă Bob.

— Nimănui nu i-ar fi ars să facă în acel moment o poză, preciză Peter. Eram prea înfricoşaţi. Nici tu nu ai fi făcut-o, Just.

— Nu, nici eu, îl aprobă Justus. Cuprins de spaimă e tare greu să te stăpâneşti. Şi totuşi, o astfel de poză ar fi contribuit mult la rezolvarea problemei.

Peter şi Bob aşteptau.

Justus, stând în pat, avusese timp trei zile să verifice toate ipotezele despre care încă nu le povestise nimic.

— Ştiţi, continuă Justus, aventura voastră, dintr-un anumit punct de vedere, a fost foarte neobişnuită. Fantoma a apărut deci în castel abia înaintea apusului de soare.

— Înăuntru nu mai ajungeau razele de soare, relată Peter.

— Cu toate acestea, soarele nu apusese. Până acum n-a mai vorbit nimeni despre apariţia stafiilor înainte de a se face noapte. Dar hai să vedem ce ne prezintă şi celelalte poze.

Luă fotografia cu armura în mână:

— Această armură, spuse el, încă străluceşte şi nici prea ruginită nu pare.

— Era ruginită doar în câteva locuri, explică Bob.

— Şi nici aceste cărţi şi tablouri din biblioteca domnului Terrill nu par prea prăfuite.

— Aveau ceva praf pe ele, preciză Peter. Dar nu mult.

Justus se uită cu mare atenţie la scheletul din sarcofag.

— Şi acest schelet... are un testament tare ciudat...

În această clipă începu să tremure toată rulota care era de fapt *Centrala* lor. O bucată de fier de afară se izbi de peretele rulotei.

Un acord toarte puternic din orga domnului Jonas aproape că ridicase vehicolul de la pământ.
— Ajutor! strigă Peter. Cred că e un cutremur!

(Aş putea folosi această secundă de spaimă a celor trei detectivi ca să vă atrag atenţia asupra unui fapt. Adică asupra însuşirilor vizibile ale unor obiecte care par nefolosite, dar care nu au nevoie nici de cârpă de praf şi nici de vreo soluţie de lustruit, pentru a nu arăta părăsite de ani de zile. Să fie de vină doar aerul deosebit care ar exista în castelele cu fantome?)

— Unchiul Titus încă nu-şi dă seama cât tărăboi face când e vorba să cânte la orgă, se enervă Justus. Dacă mai continuă în acest fel, cred că cel mai bine ar fi să amânăm întrunirea. Dar înainte de asta mai am ceva pentru voi.
Întinse fiecăruia câte o bucată mare de cretă.
Părea o cretă obişnuită, ca cea de la şcoală, numai că bucata lui Peter era albastră iar cea a lui Bob roşie.
— Pentru ce ne trebuie cretă? întrebă Peter.
— Ca să marcăm locul pe unde vom trece cu semnul celor trei detectivi. Justus luă o bucată de cretă albă şi desenă un semn mare de întrebare pe perete. Aceasta înseamnă, spuse el, că unul din cei trei detectivi a trecut prin acest loc. Culoarea albă este pentru Primul detectiv. Un semn de întrebare albastru e pentru Peter, Al doilea detectiv, iar unul roşu este semnul tău, Bob. Dacă m-aş fi gândit mai înainte la acest lucru, nu v-aţi fi rătăcit prin castelul fantomei. V-aţi fi marcat drumul cu semne de întrebare şi aţi fi găsit cu uşurinţă drumul la întoarcere.
— Omule, dar ai dreptate, izbucni Peter.
— Şi mai gândiţi-vă cât de simplu e totul, explică Justus mai departe. Semnul de întrebare este simbolul cel mai des folosit. Dacă cineva vede pe un perete sau pe o uşă un semn de întrebare, îşi va închipui că acolo s-au jucat nişte copii şi îl va uita în clipa următoare. Numai pentru noi semnul de întrebare are o anumită semnificaţie. Putem marca cu el un anumit drum, o cale, putem semnala un ascunziş sau să însemnăm o anumită casă suspectă. De acum încolo va trebui mereu să aveţi această bucată de cretă asupra voastră.
Peter şi Bob promiseră că aşa vor face şi abia atunci anunţă Justus şi cel mai important punct din ordinea de zi:
— Am sunat la biroul domnului Hitchcock. Henrietta mi-a spus că, mâine dimineaţă, are o consfătuire cu echipa de filmare

şi atunci se va decide dacă filmul va fi făcut peste ocean, în Anglia, într-un vestit castel cu fantome. Aceasta înseamnă că noi va trebui să-i prezentăm până mâine dimineaţă, raportul nostru. Iar aceasta înseamnă...

— Nu! În nici un caz! explodă Peter. Fără mine! Dacă mă întrebaţi atunci eu vă declar sus şi tare că acest castel al groazei este locuit de fantome şi din partea mea poate să şi rămână aşa. Nu mai am nevoie de alte dovezi.

— Cât timp am zăcut la pat, am avut mult timp de gândire, continuă Justus, şi atunci mi-au apărut totuşi nişte elemente foarte suspecte şi ciudate pe care ar trebui să le verificăm. Şi ceea ce este şi mai important este faptul că trebuie să acţionăm foarte rapid pentru a putea oferi domnului Hitchcock raportul nostru, în timp util. De aceea cred că este bine dacă aţi aranja să ajungeţi mai târziu la cină. Deoarece astă-seară, vrem nu vrem, trebuie să rezolvăm enigma cu acest castel al groazei.

(Nici nu mă gândesc să-l număr pe Justus printre cunoscuţii mei nepreţuiţi; dar totuşi trebuie să recunosc că a încercat să-şi compenseze imobilizarea forţată cu o gândire mai intensivă. Anunţul său lapidar însă mie mi s-ar părea mult prea devreme sigur de succes. Sau detectivul din voi s-a aliat deja cu Justus?)

UN DUH ŞI O OGLINDĂ

În faţa lui Justus şi a lui Peter se înălţa în întuneric castelul fantomei. Luna nu era nicăieri de văzut; numai câteva stele se zăreau deasupra râpei, scufundate şi ele în beznă.

— Mai întuneric nu se poate face, spuse Justus cu voce reţinută. Am putea să intrăm acum.

Peter îşi cântărea în mână lanterna nouă, mult mai puternică. O cumpărase cu banii săi de buzunar, cea veche se mai afla încă în bibliotecă, lângă sarcofag.

Urcară treptele crăpate până pe terasă. Justus şchiopăta uşor; îşi menaja glezna prinsă strâns în nişte bandaje.

Paşii răsunau puternic în întuneric. De undeva un animal mic ţâşnise din ascunzişul său; se grăbea să dispară din fascicolul de lumină al lanternei.

— Orice o fi fost, isteţ animal, constată Peter. Nu vrea să rămână prin preajmă.

Justus nu răspunse. Pusese mâna pe mânerul uşii pe care-l răsuci. Uşa nu cedă.

— Ajută-mă, spus Justus. Cred că e înţepenită.

Puse şi Peter mâna pe butonul mare de alamă. Brusc nu mai simţiră nici o rezistenţă.

Se rupsese.

Dezechilibraţi de efort, cei doi căzură pe dalele terasei.

— Of! gâfâi Peter. Stai pe burta mea. Nu mă pot mişca şi nici nu pot să respir. Dă-te jos!

Justus se rostogoli într-o parte şi se ridică în picioare. După aceea se săltă şi Peter şi verifică dacă toate oasele-i mai erau la locul lor.

— Cred că le mai am pe toate, glumi el. Numai mintea, asta am uitat-o acasă.

Prietenul său îndreptă lanterna asupra butonului de alamă.

— Fii atent! Şurubul s-a desprins.

— Multă lume a mai circulat pe aici, în ultimele săptămâni, mormăi Peter. Se poate să fi cedat.

— Hm! Justus începu să gândească, după cum se vedea din expresia feţei sale rotunde. Mă întreb dacă cineva a lărgit lăcaşul şurubului.

— Cine să aibă aşa o idee? întrebă Peter. În orice caz nu mai avem nici o şansă să intrăm. Mai bine să ne întoarcem.

— Sunt convins că vom reuşi să intrăm pe altundeva, spuse Justus. Ce zici, încercăm uşile de la terasă?

O luă de-a lungul peretelui clădirii.

Şase uşi de sticlă, al căror toc era la nivelul pământului, dădeau spre terasă.

Primele cinci erau bine zăvorâte, dar a şasea era uşor întredeschisă. Justus împinse. Uşă cedă spre înăuntru, unde era beznă.

Lanterna lui Just mai împrăştie ceva din beznă, îndreptă raza luminii prin uşa deschisă. Zăriră o masă lungă cu scaunele de jur împrejur. Un capăt al mesei părea pregătit pentru un oaspete.

— Sufrageria, spuse Justus încet. Putem intra pe aici.

Razele lanternelor ţâşniră speriate în toate părţile şi luminară scaune frumos sculptate, o masă lungă de abanos, un bufet preţios dar şi sculpturile de pe lambriurile din perete.

— Se pare că aici sunt mai multe uşi, constată Justus. Prin care să o luăm?

— Văleu!

Peter scoase un strigăt înăbuşit, când se întoarse şi văzu o făptură feminină în haine lungi, învăluită, care îl privea. Era

îmbrăcată ca o femeie din tablourile secolului al XVII-lea, pe care Peter le văzuse cândva.

În jurul gâtului avea un laţ. Partea liberă a funiei atârna peste haine până la pământ. Mâinile îi erau ascunse de mânecile largi; privirea tristă era îndreptată spre băieţi.

Peter îl apucă pe Justus de haină.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Justus.

— Priveşte! îl invită Peter. Nu suntem singuri. Mai sunt musafiri pe aici.

Justus se întoarse şi Peter simţi cum încremeneşte şi el. Deci o vedea şi el, femeia care îi privea stătea nemişcată.

Peter credea că ştie cine este. Era fantoma acelei domnişoare nobile, despre care le povestise domnul Rex, cea care preferase să se spânzure decât să fie obligată de tatăl său să se mărite.

O clipă băieţii rămaseră ca paralizaţi. Apariţia fantomatică rămase şi ea nemişcată şi mută.

— Îndreaptă lanterna în direcţia aceea, şopti Justus. Când voi rosti „acum”!

Amândoi îndreptară lanterna spre făptură.

Dispăruse însă la fel precum apăruse.

În locul respectiv nu mai era altceva decât o oglindă care îi orbea datorită reflectării razelor de la lanterne.

— O oglindă! explodă Peter. Atunci făptura a stat în spatele nostru.

Se întoarse şi controlă cu lanterna toate colţurile. Dar nu mai era nimeni în cameră în afara lor.

— A plecat! spuse Peter. Şi acum o şterg şi eu! Era desigur o fantomă!

— Rămâi! Prietenul său îl apucă de încheietura mâinii. Ne-a apărut în oglindă o imagine fantomatică, dar s-ar putea să ne fi şi înşelat. Regret că ne-am grăbit. Ar fi trebuit să avem răbdare să cercetăm apariţia aceea neobişnuită.

— Răbdare! strigă Peter îngrozit. Atunci de ce nu ai fotografiat-o? Doar ai aparatul cu tine.

— Aşa este, spuse Justus necăjit. Uitasem complet de el.

— Sigur nu s-ar fi văzut nimic pe film. Duhurile şi fantomele nu se pot fotografia.

— Dar nici nu se pot oglindi, îi explică Justus. Iar femeia aceasta a făcut-o. Sau era dincolo de oglindă? Dar n-am auzit niciodată de o astfel de fantomă. Ar putea să apară încă o dată.

— Ai vrea tu, dar eu nu, replică Peter. Prin aceasta dovedim că în castel sunt fantome? Să mergem la domnul Hitchcock şi să-i povestim.

— Abia ne-am familiarizat, spuse Justus. Mai sunt multe lucruri pe care trebuie să le lămurim. Data viitoare n-o să uit să fotografiez. De abia aştept să fotografiez fantoma albastră în timp ce cântă la orgă.

Indiferenţa Primului detectiv se transmise şi asupra lui Peter, care ridică din umeri.

— Facă-se voia ta, glumi Al doilea detectiv. Dar nu desenezi un semn cu creta pe drumul nostru?

Justus se ruşină a doua oară.

— Ai dreptate! Aşteaptă.

Se duse spre uşa pe care intraseră şi desenă un mare semn de întrebare. După aceea mai desenă cu mare grijă, ca să nu se zgârie, pe masa de sufragerie. În cele din urmă se duse şi la oglinda mare de pe perete şi desenă şi acolo semnul lor secret.

— Dacă Morton şi Bob ne vor urma, trebuie să le sară în ochi, explică el apăsând puternic pentru ca linia cretei să se imprime pe sticla lucioasă.

— Pentru cazul că vom dispărea fără urmă, nu? întrebă Peter.

Justus nu răspunse. Sub apăsarea cretei, oglinda cedase şi se deschise o uşă. În spatele ei era un culoar care pătrundea în adâncimea castelului fantomei.

ÎN NEGURA GROAZEI

Cei doi detectivi priviră speriaţi în întuneric.

— Ce chestie? Un culoar secret!

— Mascat de o oglindă, preciză Justus încruntat. Trebuie să-l cercetăm.

Înainte ca Peter să articuleze vreun protest, Primul detectiv intră prin deschizătura care fusese până atunci acoperită de oglindă. Lumină cu grijă gangul îngust şi întunecat.

Nu părea a fi nimic altceva decât un coridor.

Pereţii erau din piatră prost finisată; numai în capăt se vedea o uşă.

— Hai cu mine, propuse Justus, să vedem unde duce acest culoar.

Peter îl urmă. Nu simţea nici un imbold deosebit să pătrundă în gang, dar nici nu dorea să rămână singur. „În duet e mai bine” îşi spuse în sinea sa. Justus examină cu atenţie zidurile de piatră

la lumina lanternei, apoi se întoarse şi cercetă cu atenţie uşa cu oglindă.

Părea să fie o oglindă obişnuită montată să mascheze o uşă de lemn. Nu avea nici clanţă şi nici zăvor.

— Ciudat! murmură el. Trebuie să fie vreo trapă secretă prin care se deschide uşa.

Dădu drumul uşii. Se auzi cum se închide un zăvor. Acum erau zăvorâţi în gangul îngust.

— Ce-ai făcut? strigă Peter.

Primul detectiv încercă să găsească cu degetele ceva care să-i permită să deschidă din nou uşa.

Interiorul uşii era din lemn complet neted şi se potrivea exact în canat, încât abia se putea descoperi vreo crăpătură prin care să pătrundă o unghie.

— Trebuie să existe o modalitate ca să o deschidem, presupuse Justus. Aş vrea să ştiu cum de a cedat atât de uşor când am apăsat oglinda.

— Ce mai contează acum, spuse Peter. Vezi mai bine cum reuşeşti să o deschizi. Vreau să ies de aici.

— Sunt convins că la o adică putem sparge lemnul şi sticla oglinzii, dacă va fi nevoie, spuse Justus, în timp ce pipăia partea din spate a uşii. Dar sper să nu fie nevoie. O luăm în direcţia cealaltă.

Peter tocmai vroia să precizeze că părerile lui Just nu erau neapărat şi ale lui, dar Justus o luase deja în lungul coridorului şi ciocănea din loc în loc pereţii.

— Totul e masiv, constată el. Dar aici pare că în spatele pietrei sună a gol. Fii atent!

Mar ciocăni o dată. Peter ascultă. Şi atunci auzi şi el orga. Sunete lugubre, piuitoare păreau că pătrund din toate părţile în gangul îngust.

— Ascultă! Iar cântă fantoma albastră.

— Am auzit, răspunse Justus. Puse urechea pe perete şi ascultă un timp. Muzica părea că vine direct prin perete, constată el. După părerea mea suntem în spatele orgii din sala de proiecţie.

— Asta înseamnă că fantoma albastră e exact aici în spatele zidului?

— Sper, spuse Justus. Doar am făcut această excursie nocturnă ca să o întâlnim, să o fotografiem şi să-i luăm un interviu.

— Interviu? Ai avea curaj să vorbeşti cu ea?

— Dacă o prindem.

— Dar dacă ne prinde ea? întrebă Peter. Eu de asta mă tem.

— Îţi repet, tonul lui Justus devenise brusc sever, citind cu atenţie toate relatările, nicăieri nu s-a consemnat ca fantoma albastră să fi făcut cuiva ceva. Pe aceasta se bazează strategia mea. Pe când eram la pat, am tras câteva concluzii. Le-am ţinut pentru mine, ca să le verific. Cred că, în curând, vom constata dacă am avut sau nu dreptate.

— Dar dacă te-ai înşelat? întrebă Peter. Dacă nu ai dreptate şi fantoma albastră vrea să ne bage în gaşca sa de duhuri, atunci ce ne facem?

— Atunci voi recunoaşte că am greşit, zise Justus. Dar vreau să-ţi prevestesc ceva. În câteva clipe, ne va apuca o groază teribilă.

— În câteva secunde? strigă Peter. Dar tu cum crezi că mă simt în clipa de faţă.

— Ţi-e doar teamă. Groaza va veni.

— Atunci vreau să o şterg. Spargem oglinda şi o ştergem cât putem de repede.

— Stai! Justus îl apucă pe Peter de încheietura mâinii. Fii calm. Teama şi frica sunt doar senzaţii. Le simţi, dar te asigur că, în rest, nu se întâmplă nimic.

(Ei, ce credeţi? A spus Justus aceste lucruri doar ca să-i facă curaj prietenului său sau datorită concluziilor la care a ajuns e chiar convins de cuvintele sale?)

În timp ce Peter mai căuta un răspuns, o schimbare a culoarului îi atrase atenţia.

Odată cu muzica lugubră de dincolo de perete, se formaseră în aer diferite formaţiuni nebuloase. Erau peste tot, la podea, pe pereţi şi sub tavan.

Peter mişcă raza lanternei în sus şi în jos. În spotul de lumină norii de ceaţă căpătau forme de panglici şi cârcei, ca la plantele căţărătoare.

Sub privirea sa, se formară tot felul de făpturi înfiorătoare.

— Priveşte! vocea lui Peter tremura. Văd o mulţime de feţe. Uite acolo un balaur şi un tigru şi un pirat gras...

— Fii calm! spuse Justus. Şi eu văd tot felul de obiecte ciudate, dar ele au luat naştere doar în mintea noastră. E acelaşi lucru de parcă stai întins în iarbă şi te uiţi după nori. Ochiul îi

transformă în tot felul de făpturi. Negura asta e complet nevinovată. Dar cred că, în curând, ne va apuca groaza.

Îl apucă pe Peter strâns de mână, iar acesta se agăţă de el cu toată puterea.

Justus avusese dreptate.

Simţiră brusc cum groaza le pătrundea în corp prin toate fibrele, din creştet şi până în tălpi.

Pielea îi furnica sub senzaţia teribilă.

Numai faptul că era conştient, că şi Justus simţea acelaşi lucru şi nu se clintea, îl forţa pe Peter să rămână pe loc şi să nu alerge să spargă oglinda.

În timp ce fiorii de groază îi scutura din toate părţile, norii de ceaţă deveniră mai denşi şi formară figurine şi mai fantastice decât înainte.

— Negura groazei, spuse Justus.

Vocea nu îi era prea fermă, dar făcu totuşi câţiva paşi hotărâţi înainte.

Cu mulţi ani în urmă, fusese vorba de ele în relatările unor martori.

Reprezentau culmea senzaţiilor din castelul fantomei.

— Să încercăm să ieşim de aici dar nu înainte de a prinde fantoma albastră.

— Nu pot, abia reuşi Peter să articuleze printre dinţii strânşi.

— Încearcă.

— Sunt ca paralizat. Nu-mi pot mişca picioarele.

Justus căzu o clipă pe gânduri.

— Atunci e timpul să-ţi povestesc la ce m-am gândit pe când zăceam în pat, îl îmbărbătă el. Am ajuns la concluzia că în castelul fantomei este într-adevăr cineva...

— Păi asta am spus şi eu mereu!

— ...dar că nu este un strigoi sau o fantomă. Este un bărbat care e la fel de viu ca tine şi ca mine. Fantoma din castel este, după părerea mea, Stephan Terrill, actorul socotit mort.

— Cum? Peter era aşa de surprins încât uită chiar şi de groază. Crezi că el trăieşte de atâţia ani în acest castel?

— Exact. O fantomă vie care sperie oamenii şi îi goneşte din propria casă, ca să nu-i fie luată.

— Dar cum face asta? întrebă Peter. Doar ştim amândoi că nu există nici un semn că cineva intră şi iese de aici. Cum îşi procură cele necesare traiului?

— Asta nu ştiu. Va trebui să-l întreb pe el. Dar sper că ai înţeles acum. Ne-a speriat în mod intenţionat, ca să ne ţină la

distanţă de casă. Nu vrea să facă nimănui rău. Te simţi mai bine acum?

— Sigur, suspină Peter. Numai că tot mai am senzaţia că picioarele ar vrea să mă ducă altundeva.

— Atunci să ne încheiem cercetările şi să demascăm fantoma, decise Justus.

O porni spre uşa de la celălalt capăt al gangului şi Peter îl urmă chiar şi fără voie.

După explicaţiile lui Justus, totul părea foarte clar.

Stephan Terrill însuşi, maestrul groazei, trăise în toţi aceşti ani între ziduri părăginite şi băgase spaima în toţi musafirii nepoftiţi.

Ajunseră la uşa din capătul coridorului.

Spre surpriza lor se deschise cu mare uşurinţă.

Muzica lugubră se auzea acum mai clar şi, după rezonanţă, se aflau într-o încăpere mult mai mare.

— Sala de proiecţie, şopti Justus. Să nu aprinzi lumina. Să surprindem fantoma.

Unul lângă altul o luară pe pipăite de-a lungul unui perete.

Peter scoase un chiţăit când ceva moale şi neted căzu de sus şi se înfăşură în jurul capului său.

Era o perdea de catifea putrezită pe care o atinsese în trecere.

Reuşi să o îndepărteze fără să facă vreun zgomot.

Cotiră după un colţ şi acolo, în mijlocul peretelui sălii mari, în locul unde se afla orga veche, văzură ceva sclipind într-o lumină albăstruie, ceţoasă.

Se opriră.

Peter auzi în întuneric cum prietenul său îşi pregătea aparatul de fotografiat.

— Hai să ne furişăm mai aproape, şopti Justus, şi să-i facem o poză.

Peter privi în luminiscenţa aceea albastră şi deodată i se făcu milă de domnul Terrill.

După atâţia ani de singurătate, va fi un şoc groaznic pentru el când va fi descoperit.

— Şi dacă se sperie, şopti Peter. Nu vrei să-i atragem mai bine atenţia că suntem aici? Atunci va înţelege că nu avem intenţii rele.

— Este o idee foarte bună. Pornim încet spre el şi eu îl strig.

O luară spre lumina albăstruie, spre izvorul sunetelor lugubre din faţa lor.

— Domnule Terrill! strigă Justus cu glas tare. Domnule Terrill, vrem să vorbim cu dumneavoastră. Suntem prietenii dumneavoastră.

Nu se întâmplă nimic.

Muzica orăcăia mai departe, iar apariţia luminoasă rămase mai departe în aer.

Se apropiară şi Justus mai făcu o încercare.

— Domnule Terrill! insistă el. Eu sunt Justus Jonas. Lângă mine e Peter Shaw. Vrem numai să vorbim cu dumneavoastră.

Brusc, muzica încetă, iar forma luminoasă se mişcă. O luă uşor spre tavan şi rămase acolo.

Justus şi Peter rămaseră surprinşi, când văzură cum o şterge organistul fantomatic.

Abia atunci observară că mai era cineva lângă ei. Justus fu luat total prin surprindere.

Peter abia avu timp să-şi aprindă lanterna.

Raza de lumină surprinse două făpturi bărbăteşti, una mijlocie şi una mai mică; amândoi erau îmbrăcaţi în nişte burnusuri arăbeşti şi fiecare aruncă ceva alb în sus.

O plasă mare căzu peste Peter. Impactul îi azvârli lanterna din mână, iar aceasta se stinse.

Încercă să fugă dar piciorul i se prinse în ochiurile plasei şi căzu pe duşumeaua mochetată. Se rostogoli şi se zbătu disperat, dar trebui să constate foarte repede că nu avea nici o şansă, era ca un peşte în plasă.

Cu cât se zbătea mai mult, cu atât se strângea mai tare plasa.

— Just! strigă el. Ajutor!

Prietenul său nu-i răspunse.

După ce se rostogoli cu greu pe o parte şi aproape îşi rupse gâtul văzu şi de ce.

Cei doi bărbaţi îl luaseră pe Justus la mijloc, ca pe un sac de cartofi. Era şi el la fel de bine înfăşurat în plasă ca şi Peter.

Cu o mică lanternă, ca izvor de lumină cei doi bărbaţi îl cărau pe băiatul vânjos unul de umeri şi celălalt de picioare prin sală şi dispărură pe o uşă.

Probabil că greutatea sa le cam dădea de furcă. Peter zăcea nemişcat în plasă. Putea vedea în acel întuneric doar raza de lumină care bătea în tavan şi lumina făptura albăstruie.

Făptura părea să pulseze; era ba mai mare, ba mai mică, de parcă fantoma albastră râdea de el.

(O situaţie absurdă, dar motivată pentru o fantomă cu simţul umorului. Cei doi care au plecat să demaşte o fantomă se zbat în nişte plase foarte reale şi puternice. Oare unde mi-o fi rămas bucuria pentru necazul lui Justus? Recunosc! De acum mă îngrijorează soarta Primului şi celui de Al doilea detectiv.)

ÎN BECIUL CASTELULUI

Imediat după aceea, lumina albastră păli şi dispăru în totalitate. Bezna coborî ca o pătură asupra lui Peter. Mai încercă să se zbată, să scape dar se încurcă şi mai mult în ochiurile plasei mari.

„Ăsta da ghinion!” gândi el necăjit. În loc să surprindă un domn distins într-o mascaradă cu fantome, fuseseră chiar ei surprinşi. Şi se pare că îi pândiseră.

Peter se gândi la Bob şi la Morton care îi aşteptau jos în stradă.

Oare îi va mai vedea vreodată? Îşi va mai vedea părinţii? Îşi plângea de milă, cum nu i se mai întâmplase niciodată în viaţă.

Deodată apăru o lumină în încăpere care se îndreptă spre el. Când ajunse suficient de aproape, Peter distinse o lanternă

puternică pe care o ţinea în mână un bărbat înalt. Era îmbrăcat în haine lungi de mătase ca un prinţ din Orient.

Bărbatul ajunse lângă Peter şi îi lumină faţa. Peter văzu nişte ochi oblici feroci şi o gură plină de dinţi de aur.

— Trăzniţilor, spuse bărbatul. De ce nu aţi fost deştepţi şi nu aţi abandonat castelul ca şi ceilalţi? Acum trebuie să ne ocupăm de voi.

Duse degetul la beregată şi scoase un sunet urât. Peter pricepu. Sângele îi îngheţă în vine.

— Dar cine sunteţi? întrebă el. Ce aveţi de gând?

— Ha! spuse bărbatul. Jos în beci!

Îl apucă pe Peter ca pe un sac, îl ridică pe umăr şi o luă în direcţia din care venise.

Peter atârna de umărul bărbatului şi, în beznă, nu putea distinge mai nimic.

Observă totuşi că o luase pe o uşă, de-a lungul unui coridor şi după aceea în jos pe o scară îngustă.

Ajunseră într-un loc în care era rece şi mirosea a mucegai; mai trecuseră prin câteva uşi şi pătrunseră în cele din urmă, într-o încăpere mică, semănând cu o celulă. Beciul! De jur împrejur erau prinse de zidurile umede belciuge.

Ceva alb ca o larvă zăcea într-un colţ. Alături şedea arabul mai scund şi ascuţea un cuţit lung.

— Unde este Abdul? întrebă orientalul.

Cel întrebat îi dădu drumul lui Peter să cadă pe duşumeaua de piatră, chiar lângă larvă, care dovedi a fi Justus, înfăşurat complet în plasă.

— S-a dus după Linda, spuse arabul mic cu o voce profundă. Ascunde perlele noastre împreună cu bătrâna Rosa. Trebuie să cădem de acord ce vom face cu vulpoii ăştia, pe care i-am prins.

— Eu cred că îi lăsăm în această cămăruţă ospitalieră şi încuiem uşa, spuse celălalt. Aici nu îi găseşte nimeni şi (în curând) chiar că avem de-a face cu nişte stafii în acest castel.

— Bună idee, grohăi arabul. Dar ca să fim siguri cred că ar fi bine să-i crestăm puţin.

Duse degetul mare deasupra tăişului cuţitului. Peter simţea că nici nu mai poate înghiţi. Ar fi vrut să-i şoptească ceva prietenului său, dar Justus nu se mişca deloc şi Peter gândea ca nu cumva să fie rănit.

— Mă duc să o caut pe Linda.

Arabul băgă cuţitul în teacă şi se ridică în picioare, mai aruncă o privire asupra celor două baloturi.

— Ajută-mă, trebuie să ne ştergem urmele. Peştii aceştia nu mai scapă din plasa lor aşa de repede.

— Ai dreptate. Trebuie să ne grăbim.

Orientalul înalt agăţă lanterna de perete; lumina bătea direct pe cei doi băieţi.

Bărbaţii ieşiră din celulă. Peter auzi cum paşii lor se îndepărtează. Percepu un scrâşnet şi un bocănit, de parcă se rostogolea un bolovan pe pământ. Urmă linişte.

(Se pare că aceşti orientali sunt teribil de dibaci; se pricep aşa de bine să le transmită lui Peter şi Justus acele ameninţări groaznice!)

În sfârşit, începu şi Justus să vorbească:

— Peter, întrebă el, cum te simţi?

— Depinde la ce te referi, răspunse Peter. Oasele îmi sunt întregi, deci totul este cât se poate de bine!

— Mă bucur că nu eşti rănit. Vocea lui Justus suna foarte precipitată. Trebuie să mă ierţi, că ţi-am periclitat viaţa fără să vreau. Eram aşa de sigur!

— Eh, se poate întâmpla oricui, recunoscu Peter. Era logic. Cine ar fi crezut că dăm aici de o bandă de răufăcători. Afară nu se vedeau nici un fel de urme, că aici s-ar adăposti cineva.

— Da, şi eram aşa de convins că domnul Terrill e de vină în toate, spuse Justus, încât nici nu m-am gândit să suspectez şi pe altcineva. Ia spune, poţi să-ţi mişti mâinile?

— Pot să mişc degetul mic, dacă asta te ajută cu ceva, bolborosi Peter. M-am încurcat de tot în plasă.

— Spre norocul meu pot să mişc mâna dreaptă, spuse Justus. Mai am puţin şi scap de tot. Poate poţi să mă ajuţi şi să-mi spui unde să tai acum.

Peter îşi luă avânt şi se rostogoli într-o parte, iar Justus făcu acelaşi lucru. Justus era cu spatele spre prietenul său şi Peter putea vedea că ajunsese la briceagul de la brâu. Între cele opt lame se afla şi o şurubelniţă şi o foarfecă. Justus tăiase câteva fire din plasă încât putea mişca o mână.

— Taie mai la stânga, şopti Peter. Atunci îţi vei elibera şi mâna stângă... Aşa!

Foarfeca era mică şi plasa părea că este făcută din fire puternice, dar urmând indicaţiile lui Peter, Justus avansa rapid. După puţin îşi eliberase ambele mâini; după care totul merse

mult mai repede. Tocmai vroia să taie partea de jos a plasei, când se auziră paşi.

În prima clipă rămaseră nemişcaţi de spaimă. Dar mintea lui Justus lucră rapid şi el se rostogoli pe spate pentru a ascunde plasa tăiată, aşteptând cu inima bătând ca un ciocan pneumatic.

Nici nu se aşezaseră bine la loc că înăuntru intră o bătrână care avea o lanternă puternică pe care o ţinea deasupra capului. Era îmbrăcată ca o ţigancă cu nişte cercei mari din aur în urechi.

— Ei frumoşilor, trăncăni ea, vă simţiţi bine aici? N-aţi vrut să ascultaţi de avertismentele bătrânei Rosa, buna şi bătrâna Rosa care şi-a dat atâta silinţă! Acum vă e bine unde aţi ajuns? Să ascultaţi mereu de avertismentele unei ţigănci, porumbeilor, şi nu o să vă pară rău.

Atitudinea crispată a băieţilor îi atrase atenţia bătrânei, deoarece brusc se apropie de ei.

— Şmecherii! behăi ea. Cu mare îndemânare îl întoarse pe Justus într-o parte şi văzu plasa tăiată. Deci asta era! Porumbeii vor să zboare! Îl apucă pe Justus de încheietură şi îi răsuci mâna. Briceagul îi scăpă la pământ. Ea îl ridică repede. Deci va trebui să vă dăm o lecţie, frumoşilor, spuse ea, după care strigă: Linda! Funii! Adu nişte funii! Porumbeii noştri vor să zboare!

— Vin, Rosa, vin! răspunse o voce care nu avea accentul acela străin.

O femeie bine îmbrăcată apăru în canatul uşii. Avea o funie în mână.

— Sunt isteţi, mormăi ţiganca bătrână. Trebuie să-i legăm strâns, foarte strâns. Ajută-mă să-l ţin pe ăsta să-l leg.

Peter nu reuşi să facă nimic altceva decât să privească cum cele două femei îl legau pe prietenul său. Mai întâi tăiară toată plasa, după aceea îi legară mâinile la spate şi apoi picioarele. În cele din urmă, duseră o funie de la mâini printr-un belciug ruginit din perete.

Fiindcă plasa din jurul lui Peter era neatinsă îl înfăşură doar cu o funie şi o înnodară strâns.

— Acum nu mai au cum să scape, fato, behăi ţiganca bătrână. Nu se mai pot dezlega. Am reuşit să-i conving pe bărbaţi să nu-i brutalizăm. Să nu fim sadici, nu avem voie să vărsăm sânge. Îi lăsăm doar aici şi închidem uşa spre beci. Nu vor mai putea spune nimănui ce s-a întâmplat.

— Păcat de ei, spuse cealaltă femeie. Sigur sunt nişte tineri de treabă.

— Nu te muia acum. Linda! ţipă ţiganca. Am votat şi nu ai voie să acţionezi împotriva hotărârilor. Grăbeşte-te, trebuie să ştergem toate urmele şi să dispărem.

Roza ieşi afară, târându-şi papucii. Cealaltă luă lanterna şi le puse lumina băieţilor în ochi.

— De ce a trebuit să fiţi voi, flăcăilor, aşa de încăpăţânaţi? întrebă ea. Ceilalţi s-au speriat şi nu au mai venit a doua oară. O mică melodie cântată la orga groazei era suficientă şi nu mai apăreau. De ce a trebuit să fiţi aşa de încăpăţânaţi şi să veniţi mereu aici?

— Cei trei detectivi nu renunţă niciodată, spuse Justus cu încăpăţânare.

— Câteodată e mai înţelept să renunţi câteodată, răspunse femeia. Aşa, şi acum vă las singuri. Sper că nu vă temeţi de întuneric. Acum trebuie să plec.

— Înainte de a pleca, spuse Justus şi Peter îi admiră calmul cu care vorbea, aş vrea să vă întreb ceva. În ce afaceri criminale sunteţi implicaţi dumneavoastră şi aliaţii dumneavoastră.

— Vai ce frumos vorbeşti! râse femeia. Deci, tinere, noi suntem traficanţi. Facem comerţ cu obiecte preţioase din Orient, mai ales perle, şi casa asta veche este sediul nostru. De ani de zile am reuşit să ţinem toată lumea la distanţă, fiindcă am transformat castelul într-unul cu stafii. Este un ascunziș formidabil.

— Dar de ce vă îmbrăcaţi aşa de strident? întrebă băiatul mai departe. Atrageţi atenţia oricui care vă priveşte.

— Pe noi nu ne vede nimeni, tinere, continuă femeia. Şi nu pot să-ţi răspund la toate întrebările, căci altfel nu mai aveţi la ce să vă gândiţi. Rămâneţi cu bine în caz că nu ne mai vedem, ceea ce totuşi sper.

Luă lanterna şi ieşi repede. După ce uşa se închise, un întuneric de nepătruns îi înconjură pe cei doi băieţi.

Peter îşi simţi gâtlejul uscat; limba i se lipise de cerul gurii.

— Just! spuse el. Zi ceva. Vreau să aud ceva.

— Oh, iartă-mă! vocea lui Justus suna îngrijorată. Tocmai mă gândeam.

— Tot te mai gândeşti?

— Evident! Nu ţi-a atras atenţia faptul că Rosa, ţiganca, atunci când a ieşit a luat-o la dreapta şi că a plecat pe coridor în această direcţie?

— N-am observat. Şi, în fond, ce importanţă mai are?

— Era direcţia opusă, nu drumul pe care am venit noi. Deci nu a mai luat-o spre încăperile castelului, ci mai jos prin aceste catacombe. Şi asta ar explica şi de ce în jurul castelului nu se văd nici un fel de urme doveditoare că cineva s-ar ascunde aici.

(Toată stima! Chiar şi aici, legat fedeleş, condamnat la moarte prin înfometare în beciurile castelului, celulele din creierul Justus tot mai lucrau la intensitate maximă.)

— Şi dacă tot gândeşti, întreabă Peter, nu ştii cum am putea ieşi de aici?

— Nu! răspunse Justus. Oricât mă străduiesc nu pot să-mi închipui cum am putea ieşi fără ajutor din afară. Trebuie să-ţi cer iertare, Peter. M-am înşelat din toate punctele de vedere în privinţa acestui caz.

Peter nu ştia ce să răspundă la această constatare. Cei doi zaceau legaţi fedeleş tăcând şi trăgând cu urechea la cel mai mic zgomot. La un moment dat, ţâşni un şoarece peste ei. Iar undeva se auzeau picături de apă, rar, de parcă ar fi măsurat minutele prizonierilor.

PE URMELE SEMNELOR DE ÎNTREBARE

Morton şi Bob Andrews erau îngrijoraţi.

De mai mult de o oră îi aşteptau pe Just şi pe Peter.

La fiecare cinci minute, Bob cobora din maşina elegantă şi îşi arunca privirea asupra dealurilor din Canionul Negru.

La fiecare zece minute, cobora şi Morton şi scruta în jur.

Era de parcă ai privi în gura unui şarpe uriaş. În cele din urmă Morton spuse:

— Cred că ar trebui să mă duc să-i caut.

— Dar nu aveţi voie să lăsaţi maşina singură, Morton, îi aminti Bob. Nu aveţi voie să plecaţi de lângă maşină.

— Tânărul domn Jonas şi prietenul său sunt mai importanţi decât un automobil, spuse Morton. Mă duc să-i caut.

Coborî din maşină şi deschise portbagajul.

Bob îl urmă.

Şoferul scoase o lampă mare de semnalizare.

— Vin şi eu, Morton, spuse Bob. Sunt prietenii mei.

— Bine, să mergem împreună.

Morton ezită puţin, dar luă un ciocan mare din portbagaj, pentru a fi la nevoie cât de cât înarmat.

După aceea, porniră hotărâţi spre Canionul Negru.

Din cauza piciorului său, Bob nu prea putea să ţină pasul cu bărbatul înalt şi viguros. Dar Morton îl ajuta ori de câte ori drumul devenea mai dificil.

Mai repede decât şi-ar fi închipuit, ajunseră la castelul fantomei.

Primul lucru care le atrase atenţia era faptul că uşa de la intrare nu mai avea nici un fel de clanţă şi că de afară nu mai putea fi deschisă.

Morton descoperi butonul smuls, zăcând pe dalele terasei.

— Se pare că cei doi n-au intrat pe această uşă, presupuse ei. Ar trebui să căutăm altă intrare.

O luară în sus şi în jos de-a lungul faţadei şi luminară cu lanternele ferestrele şi uşile care dădeau spre terasă.

Deodată Bob văzu un semn de întrebare.

Era desenat pe una din uşile înalte de sticlă, care era şi întredeschisă.

— Pe aici au luat-o! exclamă el agitat şi îi explică lui Morton simbolul secret al celor trei detectivi. Deschiseră larg uşa şi intrară. În încăpere Morton roti lanterna în toate părţile. Se aflau într-o sufragerie.

— Nici un semn. Pe unde au dispărut de aici cei doi, spuse Morton îngrijorat. Sunt aici câteva uşi, dar nici una nu are semnul vostru.

Dar exact în acea clipă observă Bob oglinda mare. În mijlocul ei era desenat semnul de întrebare.

— Doar nu au dispărut prin oglindă, mormăi Morton. Cu toate acestea ar fi bine să verificăm.

Puse mâna pe rama oglinzii şi spre surprinderea sa, aceasta se deschise ca o uşă.

În spatele ei se afla un coridor îngust.

— O uşă secretă! exclamă Morton. Cu siguranţă că au trecut pe aici. Deci va trebui şi noi să o luăm pe acest drum.

Bob îşi dădu seama că niciodată nu ar fi îndrăznit să o ia singur prin acest culoar îngust şi întunecat, dar Morton păşi fără ezitare prin deschizătură.

Bob nu avea altă soluţie decât să-l urmeze.

După ce găsiră semnul Primului detectiv pe uşa de la celălalt capăt al culoarului, pătrunseră dincolo de o uşă şi se treziră în sala de proiecţie.

Morton lumină pereţii; perdele rupte de catifea, fotolii tocite şi orga veche, plină de praf.

Dar nu găsiră nici o altă urmă.

Bob observă o rază de lumină ciudată sub unul dintre fotolii. Se apleacă.

— Morton! exclamă el. Asta e lanterna nouă a lui Peter.

— Tânărul domn nu ar fi lăsat-o aici, presupuse Morton. Aici s-a întâmplat ceva. Trebuie să controlăm cu atenţie.

Se aşezară în patru labe şi o luară târâş pe spaţiul dintre fotolii. Morton ţinea lanterna exact deasupra mochetei.

— Aici, stratul de praf este înlăturat de peste tot!

Avea dreptate.

Şi exact în mijlocul locului unde nu mai era praf se vedea un semn de întrebare tras tremurat cu cretă.

Morton păru vizibil surprins când văzu semnul, dar nu îi spuse lui Bob la ce se gândea.

Se ridică în picioare şi cercetă cu atenţie duşumeaua până ce găsi urme de paşi imprimate în stratul de praf.

Le urmă de-a lungul şirurilor de scaune pe după pânza putrezită a ecranului şi printr-o uşă.

În spatele acesteia era un coridor.

O scară în spirală ducea în jos, într-o beznă de nepătruns.

Un al doilea coridor ducea în altă direcţie.

Pe când stăteau încă în uşă şi se gândeau în ce direcţie să o ia, Morton descoperi pe prima treaptă un semn de întrebare aproape invizibil.

— Deci mai jos, spuse el. Tânărul domn Jonas se descurcă. Ne-a lăsat un semn.

— Dar ce crezi dumneata că s-a întâmplat, Morton? întrebă Bob în timp ce coborau scara în spirală.

— Putem doar presupune, răspunse şoferul şi se opri pentru o clipă, să cerceteze un nou semn de întrebare de pe o altă treaptă. Dacă tânărul domn ar fi mers pe jos ar fi desenat semnele la înălţimea ochilor pe perete. Asta mă obligă însă să cred că a fost purtat şi a putut să deseneze semnele când cel sau cei care îl purtau îl puneau jos ca să se odihnească. La duşumea putea să ajungă fără să fie observat.

— Dar cine să-l fi dus în pivniţă? întrebă Bob speriat. Dacă e o pivniţă? Pare mai degrabă beciul unei închisori!

— E exact ca beciul pe care l-am văzut o dată într-un vechi castel din Anglia, unde eram angajat, explică Morton. Şederea acolo nu prea era plăcută. Dar cine l-a dus pe tânărul domn pe aici nu pot să spun. Mă tem că am pierdut urma.

Ajunseseră în josul scării.

Trei coridoare duceau de aici în direcţii diferite, dar fiecare într-o beznă totală.

Nu mai era nicăieri vreo urmă de cretă.

— Stingem lanterna şi ascultăm, propuse şoferul. Poate pe întuneric auzim ceva.

Ascultară cu atenţie în întuneric şi abia puteau să respire din cauza mirosului de mucegai.

Deodată se auzi un zqomot de parcă s-ar fi frecat două pietre una de alta. În clipa următoare văzură o geană de lumină foarte departe, pe coridorul din mijloc.

— Justus Jonas! strigă Morton cu voce tare. Alo!

Pentru o clipă văzură o femeie care avea o lanternă puternică în mână.

După aceea lumina dispăru şi auziră încă o dată scrâşnetul unor bolovani.

Din nou se scufundă totul în tăcere...

— După ea! ordonă Morton.

Alergă în lungul coridorului.

Bob şchiopăta în urma lui, dar se deplasa cât putu de repede.

Când îl ajunse din urmă pe şofer, Morton ciocănea într-un zid neted din beton. Coridorul era de fapt o fundătură.

— Pe aici a trecut! spuse Morton. Pot să jur. Acum va trebui să folosim şi alte mijloace.

Îşi scoase ciocanul mare de la brâu şi începu să izbească în perete.

Brusc însă deveniră amândoi atenţi.

Într-un loc sunase complet altfel, a gol.

Morton izbi de câteva ori în acel loc şi betonul începu să se sfarme. Într-un timp record, Morton făcu o gaură în peretele gros cam de cincisprezece centimetri care era din ciment turnat într-o ramă de metal.

Era o uşă secretă. Când Morton văzu că are de unde să o apuce, o zgâlţâi puternic.

După un timp, uşa cedă şi văzură un coridor care părea că duce direct în interiorul muntelui. Tavanul şi pereţii erau tăiaţi direct în stâncă.

— Un tunel! exclamă Morton. Cine i-a răpit pe băieţi a luat-o pe aici. Femeia face şi ea parte din bandă. Hai repede, înainte, că ne scapă!

Îl apucă pe Bob de braţ şi intrară amândoi în tunel. După numai câţiva metri, partea de jos îşi pierdu din netezime şi

tavanul coborî aşa de mult încât Morton trebuia să se aplece ca să mai poată înainta.

Din greşeală lovi lanterna de perete, îi scăpă şi lumina se stinse.

Bob se aplecă să o caute pe pipăite când auzi de jur împrejur fâlfâit de aripi, ţipete stridente şi un fel de ciripit.

În clipa următoare ceva moale se lipi în întuneric de el. După care încă o asemenea fiinţă şi încă una îi şterse capul.

— Lilieci! ţipă Bob îngrozit. Morton, ne atacă din toate părţile. Lilieci giganţi!

— Fii calm, băiete! spuse Morton. Nu-ţi pierde firea.

Îngenunche şi el şi pipăi duşumeaua aspră după lanternă.

Bob îşi adăposti capul sub braţe.

Corpuri mari şi moi de animale zburau din toate părţile spre el, iar una din zburătoare încercă să se aşeze chiar pe capul lui.

Scoase un ţipăt disperat şi se scutură.

— Morton! răcni el. Sunt aproape ca nişte porumbei! Sunt vampiri!

— Nu cred, domnul meu, spuse Morton când tocmai reuşise să aprindă lanterna,

Îndreptă raza de lumină spre tavan şi văzură zeci de fiinţe înaripate zburând în toate direcţiile.

Dar nu erau lilieci ci nişte păsări.

De îndată ce văzură lumina, zburară toate într-un vacarm agitat spre ea.

Morton stinse lanterna.

— Lumina le atrage, îi strigă lui Bob. Mergem pe întuneric mai departe. Hai, dă-mi mâna!

Bob îi dădu mâna şi şoferul preluă conducerea pe pipăite, pe drumul de întoarcere prin tunelul întunecat. Păsările rămaseră în urmă; sau cel puţin amuţiră în întuneric, aşa că amândoi ajunseră nestingheriţi înapoi la uşă.

Erau deja în beciul castelului fantomei.

Închiseră uşa de beton ca să nu intre păsările.

— Nu cred că cei doi prieteni au fost aduşi prin acest tunel, presupuse Morton. Răpitorii ar fi trebuit să-i pună jos ca să deschidă uşa ascunsă. Aceasta ar fi fost o ocazie fericită pentru tânărul domn Jonas să mai deseneze un semn. Dar aici nu e niciunul.

Nu, nu se vedea nici un semn.

Dar deodată începu cineva să strige şi nu mai avură nici un dubiu cui aparţinea vocea.

Justus striga după ajutor.

În clipa următoare îl auziră şi pe Peter.

Vocile veneau de undeva din spate, se auzeau foarte înăbuşit.

Morton o luă la fugă pe coridorul întunecat şi ajunse la o uşă închisă, pe care nu o observase când se repezise după femeia cu lanterna.

În spatele ei era o adevărată temniţă cu belciuge metalice fixate în perete.

Şi aici zăceau Justus şi Peter, legaţi ca nişte pachete de Crăciun.

Nu păreau prea entuziaşti de salvarea lor.

Erau chiar nemulţumiţi că nu fuseseră auziţi mai devreme.

În timp ce Morton tăia funiile şi plasele, le povestea că în timpul căutării văzuse o femeie misterioasă şi că spărsese uşa mascată; poate din cauza zgomotului nu îi auzise strigând.

— Trebuie să ieşim imediat de aici şi să chemăm organele competente, spuse el calm, în timp ce Justus şi Peter îşi scuturau praful de pe haine. Aceşti oameni sunt de-a dreptul periculoşi. Ar fi fost în stare să vă lase să muriţi aici.

Justus devenise brusc foarte atent când îi relatase Bob că fuseseră atacaţi de păsări.

— Ce fel de păsări? întrebă el.

— Ce fel de păsări? îl imită Bob supărat. Nu le-am întrebat în mod deosebit. Se comportau ca nişte mici vulturi în timp ce ne urmăreau.

— Dar erau paşnice, spuse Morton. Lumina le atrăgea. Erau un fel de papagali, dacă îmi permiteţi să constat acest lucru.

— Papagali? Primul detectiv sări în sus ca muşcat de un şarpe cu clopoţei. Veniţi cu toţii! Trebuie să facem neapărat ceva chiar acum.

Îşi smulse lanterna de la brâu şi ţâşni ca fulgerul afară din beciul sinistru.

(Ia te uită papagali!? Cititorul atent va constata că asemenea fiinţe nu îi sunt total necunoscute.)

— Ce l-a apucat? întrebă Peter când Bob îi dădu lanterna pe care o găsise în sala de proiecţie.

— Probabil i-a venit vreo idee, răspunse Bob. În orice caz nu putem să-l lăsăm singur.

— Bineînţeles, fu şi Morton de acord. Trebuie să mergem după el.

Alergară în urma lui Justus care cu tot bandajul său de la gleznă avea deja un avans de aproape cincizeci de metri. Peter îl depăşi pe Morton care rămăsese în urmă ca să-l ajute pe Bob.

Când aceştia intrară în cele din urmă în tunel, văzură lanternele celor doi, departe în faţă, după care dispărură la o cotitură a coridorului stâncos.

Înaintară repede fără să le pese de papagalii agitaţi care zburau în jurul lor.

În cele din urmă, ajunseră într-o porţiune de drum drept şi văzură luminile oprite în faţă.

Când îi ajunseră din urmă, stăteau în faţa unei uşi de lemn larg deschise.

Ieşind afară, se pomeniră împreună cu Justus şi Peter într-o colivie mare de sârmă, înconjuraţi de o mulţime de papagali speriaţi, care ţipau şi zburau în toate părţile.

— Suntem în voliera mare în care îşi ţinea domnul Rex papagalii! strigă Justus. Canionul Negru este, în ultima porţiune, paralel cu strada Văii de Sus, la mijloc fiind doar piscul dealului şi câteva zeci de metri de grohotiş. La această posibilitate nu m-am gândit. Între râpă şi stradă sunt câţiva kilometri şi între, ele se află acest deal.

Justus împinse cu toată forţa în uşa din plasă de sârmă care închidea colivia şi aceasta sări în lături.

Toţi patru se strecurară afară şi văzură că sunt doar la câţiva paşi de casa ţărănească a domnului Rex.

Prin fereastră îl văzură pe domnul Rex şi pe un bărbat scund cu o coamă deasă de păr.

Cei doi jucau cărţi de parcă n-ar exista în clipa aceasta nimic mai important de făcut.

— Să-i surprindem, şopti Justus. Stingeţi lanternele.

Îl urmară în tăcere în jurul casei, până la uşa din faţă. Justus apăsă pe sonerie.

Imediat se deschise uşa.

Domnul Rex şedea în hol şi îi fixa pe vizitatori.

Bob se putea convinge şi el acum cât de sinistru era acest bărbat chel şi cu cicatricea aceea urâtă de la gât.

— Ce vreţi? şopti Rex ameninţător.

— Am dori să stăm de vorbă cu dumneavoastră, domnule Rex, spuse Justus.

— Şi dacă acum n-aş avea poftă să fiu deranjat?

— Atunci, izbucni şi vocea lui Morton, vom chema poliţia şi vom cere o anchetă.

Domnul Rex părea neliniştit:

— Nu este nevoie, şopti el. Poftiţi înăuntru.

Toţi patru îl urmară în camera în care celălalt bărbat şedea la masă. Părea foarte firav, abia ceva mai înalt de un metru cincizeci.

— Acesta este vechiul meu prieten, Charles Grant, spuse Rex. Charlie, aceştia sunt băieţii care se ocupă de castelul fantomei. Aţi dat de ceva stafii?

— Da, spuse Justus pe un ton obraznic. Am rezolvat enigma în legătură cu castelul.

Suna aşa de convingător încât Peter şi Bob se mirară. Că ar fi rezolvat enigma auzeau acum pentru prima oară.

— Chiar aşa? întrebă Gâjâitul. Şi ce se ascunde acolo?

— Dumneavoastră şi acest bărbat de aici sunteţi fantomele care sperie oamenii. Şi acum câteva minute m-aţi legat pe mine şi pe Peter Shaw în beci şi ne-aţi lăsat acolo.

— Aceasta este o acuzaţie destul de gravă, şopti Rex. Şi cred că pot să fac pariu că nu poţi dovedi acest lucru.

Peter credea acelaşi lucru. Doar fuseseră legaţi de o ţigancă bătrână şi de o altă femeie.

— Priviţi-vă vârful pantofilor, domnilor, spuse Justus. Am desenat pe ele, când şedeaţi lângă mine, semnul nostru secret.

Cei doi bărbaţi îşi priviră pantofii, ceilalţi la fel. Pe vârful negru şi lucios al pantofilor celor doi era desenat cu cretă simbolul celor trei detectivi - un semn de întrebare.

INTERVIU CU O FANTOMĂ

Cei doi bărbaţi erau foarte surprinşi.

Nu mai puţin Peter, Bob şi Morton.

— Se îmbrăcaseră în haine de femeie şi aveau peruci, preciză Justus. Asta am constatat când am pus mâna pe pantofii lor şi am descoperit că aveau pantofi bărbăteşti. După aceea mi-am dat seama că cei doi membri ai bandei care ne ţineau prinşi nu erau decât aceşti doi bărbaţi costumaţi mereu altfel.

— Tu zici deci că cei doi arabi şi şeicul oriental şi cele două femei nu erau decât domnul Rex şi domnul Grant? întrebă Peter Surprins.

— Are dreptate, se auzi şoptind domnul Rex. Am făcut pe banda mare ca să vă speriem. Costumele cu mantii şi fuste pot fi îmbrăcate şi dezbrăcate foarte repede. Dar să nu credeţi că vrem să vă facem vreun rău.

Eram în drum spre voi ca să vă eliberez, dar m-au văzut prietenii voştri.

— Noi nu suntem ucigaşi, spuse bărbatul scund, domnul Grant. Şi nici traficanţi. Noi suntem doar fantome, chicoti el, dar domnul Rex îl privi cu seriozitate.

— Eu sunt un ucigaş, spuse el. Eu l-am omorât pe Stephan Terrill.

— A da, aşa este, tresări bărbatul scund de parcă uitase acest lucru.

(Aşa cum se întâmplă câteodată să uiţi să întorci ceasul.)

— Pe ăla l-aţi curăţat, continuă el, dar nu cred că are vreo importanţă.

— Presupun că poliţia va fi de altă părere, îl contrazise Morton. Domnilor, cred că cel mai bun lucru pe care îl putem face este să anunţăm primul post de poliţie.

— Nu! Aşteptaţi! *Gâjâitul* ridică braţul. Lăsaţi-mi puţin timp şi vi-l voi prezenta pe Stephan Terrill personal.

— Adică să ne prezentaţi fantoma sa? strigă Peter îngrozit la culme.

— Evident! Vorbiţi cu stafia sa şi ea vă va explica de ce l-am ucis.

Înainte ca cineva să se opună, *Gâjâitul* dispăru prin uşa camerei de alături.

— Nu vă impacientaţi, spuse domnul Grant. Nu vrea să fugă. Vine imediat. De altfel, uite-ţi briceagul, Justus Jonas.

— Mulţumesc frumos. Ţin tare mult la el.

După nici un minut uşa se deschise şi un bărbat intră în cameră. Dar nu era *Gâjâitul*. Bărbatul care intrase era ceva mai mic, dar nu cu mult, şi părea mai tânăr. Părul grisonat era pieptănat cu grijă şi purta un sacou în carouri. Zâmbind prietenos privi în jur.

— Bună seara, spuse el. Eu sunt Stephan Terrill. Doriţi să vorbiţi cu mine?

Toţi îl priviră fix, fără să scoată vreun cuvânt.

Chiar şi Justus rămase fără replică.

În cele din urmă, domnul Grant începu să vorbească.

— Este chiar Stephan Terrill, îi asigură el.

Şi deodată Justus se strâmbă de parcă ar fi muşcat dintr-un măr acru.

Era vizibil înfuriat pe sine:

— Domnule Terrill? întrebă el. Dumneavoastră sunteţi şi Jonathan Rex, *Gâjâitul*, nu-i aşa?

— Cum adică *Gâjâitul*? exclamă Peter. Dar acela este mai înalt şi n-are păr pe cap, şi mai ales...

— Cum doriţi, domnilor, răspunse Stephan Terrill.

Fulgerător îşi smulse peruca din cap şi apăru o ţeastă fără nici un fir de păr.

După aceea se lungi, făcu ochii mici, îşi schimbă forma buzelor şi spuse gâjâit:

— Nici o mişcare, dacă ţineţi la viaţa voastră!

Totul era aşa de convingător încât toţi tresăriră. Era chiar *Gâjâitul*.

Dar era şi actorul de cinema pe care toată lumea îl considera de mult timp mort.

Asta era evident până şi pentru Bob şi Peter. Domnul Terrill scoase ceva bizar din buzunar. Era o cicatrice artificială din material plastic.

— De îndată ce îmi lipeam chestia asta pe gât, îmi scoteam peruca, încălţam pantofii cu talonetele, Stephan Terrill era mort, explică el. Vorbeatn doar în şoaptă, gâjâit şi aşa speriam oamenii în noul rol.

Îşi puse din nou peruca şi părea iar foarte obişnuit. Toţi începură deodată să pună întrebări, încât el se văzu obligat să ridice mâna.

— Întâi să ne aşezăm, propuse el, şi eu vă voi explica totul. Vedeţi aici această fotografie? arătă el spre poza care îl reprezenta împreună cu *Gâjâitul*, când îşi dădeau mâna. Evident că este un trucaj, pentru ca iluzia să fie perfectă. Sunt doi bărbaţi complet diferiţi.

Cu mulţi ani în urmă, pe când eram la începutul carierei mele, mi-am dat seama că timiditatea mea şi defectul de vorbire erau mari piedici în discuţiile de afaceri. Nu-mi făcea plăcere să vorbesc cu alţi oameni.

Nu-mi puteam susţine nicăieri punctul de vedere. De aceea am inventat acest personaj, *Gâjâitul*, cum îi spuneţi voi, ca managerul meu.

Gâjâitul vorbea mereu cu un puternic sâsâit, care ascundea defectul meu de vorbire, şi părea în permanenţă ameninţător, încât tratativele de afaceri nu mai erau un impediment.

Nimeni, în afară de prietenul meu de aici, Charlie Grant, nu ştia că de fapt cei doi bărbaţi erau unul singur. El m-a ajutat să mă transform din Stephan Terrill în *Gâjâit*.

Acest procedeu mi-a fost de folos până am făcut primul film sonor. Toată lumea a râs atunci de mine! A fost terifiant! Eram la pământ cu nervii.

M-am retras în locuinţa mea. Când am aflat după aceea că banca vrea să îmi ia şi casa, mi-am pierdut tot curajul şi eram disperat. Când fusese construită casa, muncitorii descoperiseră o fisură în versantul Canionului Negru. Această fisură traversa dealul până în partea cealaltă, upde se termina strada Valea de Sus.

Am consolidat această fisură şi am plătit muncitorii să-mi fixeze o uşă mascată. După aceea am apărut ca Jonathan Rex, am cumpărat pământul din partea cealaltă a culoarului secret şi mi-am construit acolo o căsuţă. În acest fel puteam intra şi ieși din castel şi nimeni nu îşi dădea seama de rolul mei dublu. În acest timp, făceam plimbări lungi cu maşina de unul singur, ca să scap de depresiunile mele. Într-o zi mergeam pe faleză, mult deasupra mării.

Şi atunci mi-a venit ideea genială să înscenez un accident.

— Deci aţi proiectat intenţionat maşina peste marginea şoselei? interveni Justus.

Terrill dădu din cap.

— Da. Mai întâi, am scris biletul acela de despărţire şi l-am lăsat la loc vizibil. Şi atunci, într-o noapte furtunoasă, am împins maşina de pe şosea, evident după ce coborâsem din ea.

Şi acesta a fost pentru ceilalţi oameni sfârşitul lui Stephan Terrill. Şi pentru mine el dispăruse, era ca şi mort şi îngropat. Dar doream să păstrez castelul.

Gândul că ar putea aparţine altcuiva care l-ar folosi ca locuinţă era insuportabil.

Cu toate că acest castel era acum nelocuit, puteam să intru oricând în el prin coridorul secret.

Aşa am fost martor incognito la percheziţia făcută de poliţie şi am avut grijă să plece cât mai repede de acolo. Când am construit castelul, plănuisem nişte detalii tehnice care urmau să le producă fiori prietenilor mei. Mai târziu, acestea m-au ajutat mult să se creadă că în castel sunt fantome.

Când banca a trimis nişte lucrători să-mi ia lucrurile din casă am lăsat fantomele să se agite. După un timp, nu mai trebuia să fac mare lucru pentru a-i speria pe toţi care îmi treceau pragul.

Fantezia lor lucra pentru mine.

Aveam însă grijă ca, din când în când, imaginea de groază a castelului meu să nu pălească.

Şi pentru a-i înspăimânta pe cei care ar avea ideea de a cumpăra castelul, declanşam, din când în când, avalanşe de pietre. Planul meu funcţiona din plin.

Nimeni nu mai tânjea să cumpere Castelul groazei. Între timp am făcut economii pentru a-l răcumpăra. În calitate de Jonathan Rex, crescător de păsări exotice, aproape că strânsesem prima rată... Şi atunci mi-aţi încurcat planurile voi.

Actorul oftă şi făcu o pauză:

— Aţi fost mult mai tenaci decât toţi ceilalţi care fuseseră înainte aici.

— Domnule Terrill, întrebă Justus, care ascultase cu mare atenţie. Dumneavoastră ne-aţi sunat atunci, după prima vizită, cu vocea modificată, ca să ne speriaţi?

Bărbatul dădu din cap:

— Credeam că veţi renunţa.

— Dar de unde ştiaţi că vrem să revenim în seara aceea şi de unde ştiaţi cine suntem? întrebă Justus.

Stephan Terrill zâmbi:

— Prietenul meu, Charlie Grant, aici de faţă, este cercetaşul meu, spuse el. Chiar la intrarea în Canionul Negru este o căsuţă mică, bine adăpostită.

Acolo locuieşte Charlie.

Când vede că intră cineva în vale, mă sună, şi eu mă strecor rapid prin tunel pentru a întâmpina musafirii. Când Charlie a văzut Rolls-Royce-ul intrând în râpă, am recunoscut din descrierea maşinii că este vorba despre aceeaşi maşină, despre care citisem în ziar.

Şi evident că acolo se relatase că cel care câştigase concursul se numea Justus Jonas.

Voi, băieţi, aţi fost destul de rapizi în seara respectivă. Dar să nu mi-o luaţi în nume de rău.

Alţii au fost mult mai grăbiţi în retragerea lor.

M-am întors acasă şi am căutat în cartea de telefon. Cum n-am găsit numele, am sunat la informaţii şi am aflat că postul este nou instalat.

Aflând numărul am sunat.

— Da, mormăi Justus.

Peter se scărpină în cap.

Justus avea dreptate.

Soluţia multor enigme este foarte simplă, dacă găseşti calea.

Dar până atunci trebuie să-ţi cam spargi capul.

— Deci de aceea a şters-o Skinny Norris aşa de repede cu prietenul său. Mă refer la alt bărbat care a fost aici, când Peter şi cu mine venisem să vă vizităm, constată Justus.

— Da! Charlie mă avertizase şi eu eram deja în aşteptare. Dar fiindcă aţi venit aproape în acelaşi timp m-aţi luat prin surprindere.

Micul domn Grant interveni şi el:

— Când aţi trecut voi, n-aveam unde să-l mai anunţ pe prietenul meu, Stephan. De aceea am luat-o pe un drum lăturalnic ca să vă supraveghez.

I-am văzut pe ceilalţi băieţi cum fugeau mâncând pământul şi pe voi în urma lor.

Şi atunci, din greşeală, am atins un bolovan care s-a pus în mişcare, şi când v-aţi uitat în sus, m-aţi văzut.

— Aha! Deci dumneavoastră eraţi bărbatul care încerca să ne omoare! explodă Peter. Şi aţi declanşat avalanşa.

— Vă rog să mă credeţi nu a fost intenţionat, spuse domnul Grant foarte serios.

Era acolo o stivă de pietre pe care, la momentul potrivit, o atingeai numai şi aceluia, care vroia să cumpere castelul îi pierea pofta.

Voiam să mă ascund după ea şi, din greşeală, am atins stiva. M-am speriat tare mult la gândul că pietrele ar fi putut să vă atingă, cu toate că am văzut cum aţi dispărut în grotă.

Am observat cum vârful unui băţ iese prin grohotişul adunat în faţa intrării şi atunci mi-am închipuit că aţi scăpat.

Am mai aşteptat până v-am văzut ieşind teferi. Dacă nu aţi fi reuşit, aş fi venit să vă eliberez.

Peter nu mai ştia ce să creadă în legătură cu această problemă.

Explicaţiile domnului Terrill şi cele ale domnului Grant lămuriseră toate lucrurile.

Acum ştiau cum de erau mereu pregătiţi cei doi bărbaţi când detectivii soseau la castel.

Dar Justus tot nu era mulţumit.

— Cred că cele mai multe lucruri le-am lămurit, începu el. Dar câteva puncte tot au rămas neclarificate.

— Întreabă ce vrei să ştii, îl încurajă Stephan Terrill. Meriţi să afli totul.

— În după-amiaza în care v-am vizitat, domnule Terrill, spuse Justus, aveaţi pregătită o carafă cu limonadă, de parcă ne-aţi fi aşteptat.

După aceea ne-aţi spus că aţi tăiat tufişurile şi asta nu era adevărat. Sunt nişte fleacuri, dar totuşi aş vrea să ştiu ce a fost?

Actorul izbucni în râs.

— După ce v-aţi eliberat din grotă, spuse el, eraţi ocupaţi cu alte lucruri, şi nu l-aţi observat pe prietenul meu Charlie.

V-a urmărit pe drumul de întoarcere până la maşină. După aceea s-a ascuns în apropiere şi a auzit cum i-aţi spus şoferului adresa mea.

Nici nu plecaseţi bine, că m-a sunat. De îndată m-am pregătit pentru vizita voastră.

De la una din ferestrele mele se vede o parte din strada Văii de Sus. Şi Rolls-Royce-ul îl recunoaşte oricine. De cum l-am văzut, am făcut limonada.

După aceea m-am ascuns în tufişuri şi am luat cuţitul ca pretext.

Vă observam deja, pe când urcaţi spre casă. Până atunci nu decisesem încă cum să mă comport cu voi.

Dar atunci m-am hotărât să fim prieteni şi să vă ofer ceva de băut.

După aceea vroiam să vă sperii cu legendele sinistre despre castel ca să nu mai mergeţi încă o dată acolo. Deci staţi şi gândiţi-vă că, de fapt, mi-am dat multă silinţă să vă spun cât mai puţine neadevăruri.

Stephan Terrill a dispărut, pentru mine el nu mai există. V-am mai spus că nu am mai intrat niciodată pe uşa castelului.

Şi asta este adevărat. Intram şi ieşeam prin tunelul subteran. Fiindcă aveam acces prin cuşca mea de păsări, puteam intra şi ieşi oricând fără să fiu văzut. Astă-seară m-am cam grăbit şi am uitat uşa deschisă şi de aceea au intrat atâtea păsări în tunel.

Justus îşi freca din nou buza inferioară.

— Ar mai fi, domnule Terrill, ţiganca pe care aţi trimis-o să ne avertizeze. A fost prietenul dumneavoastră, domnul Grant, îmbrăcat în femeie, nu-i aşa?

— Aşa e, băiete. Când am aflat că voi activaţi ca detectivi, am ştiut că nu veţi renunţa prea uşor. Deci Charlie s-a îmbrăcat în ţigancă şi a adus al doilea avertisment.

Speram că aceasta vă va convinge să renunţaţi la alte vizite.

— Mi-a stâmit doar curiozitatea, domnule Terrill, recunoscu Justus.

Nimeni nu primise până acum asemenea avertismente. Mi s-a părut ciudat ca exact noi să fim avertizaţi.

Duhurile nu prea îşi pierd timpul cu avertismente. Deci mi-am dat seama că trebuie să fie un om care nu vroia să venim la Castelul fantomei.

Când am văzut după aceea fotografiile lui Bob am constatat că armura din salonul ecourilor nu era prea ruginită şi că în biblioteca dumneavoastră nu e prea mult praf.

După atâţia ani, ar fi trebuit să fie mult mai multă rugină şi mai mult praf.

Părea că cineva totuşi se mai ocupă de lucruri prin Castel, pe ascuns.

Şi omul care ar ţine cel mai mult la această clădire ar fi proprietarul ei, Stephan Terrill.

Şi aşa am ajuns la concluzia că aţi mai fi în viaţă, domnule Terrill.

Astă-seară, m-aţi cam derutat când aţi apărut ca bandă internaţională de contrabandişti şi ne-aţi luat prizonieri. Eu cred că dumneavoastră aţi fost unul dintre arabi, şeicul şi femeia mai tânără, iar domnul Grant juca rolul celuilalt arab şi al ţigăncii bătrâne?

— Ai dreptate, râse Stephan Terrill, făcându-i cu ochiul.

Am căutat în colecţia de peruci şi costume acele obiecte cu ajutorul cărora credeam că vă voi speria cel mai tare. Speram că veţi renunţa la activitatea voastră de detectivi în castel, dacă ar trebui să vă temeţi nu numai de fantome ci şi de răzbunarea bandei de traficanţi. Deveniseţi prea zeloşii.

Mda, cred că asta a fost toată povestea.

Mai este ceva ce aţi vrea să ştiţi?

— O mulţime de lucruri! interveni şi Peter. Mai întâi, ce era cu ochiul care s-a uitat în prima seară la mine?

— Era ochiul meu, spuse Stephan Terrill.

În spatele peretelui cu tablourile, este un coridor secret şi prin tablou e un un orificiu prin care puteam vedea totul.

— Dar când am cercetat cu Bob tabloul, interveni Peter, nu era nici un orificiu.

— După ce aţi fugit, am agăţat alt tablou, asemănător, în locul acela, spuse domnul Terrill. Pentru cazul că aţi reveni vreodată să verificaţi.

— Dar fantoma albastră? întrebă Peter în continuare. Şi orga veche care scoate sunetele acelea lugubre? Şi negurile groazei?

Şi fantoma din oglindă?

Şi curentul de aer din salonul ecourilor?

— Nu-mi place să vă explic aceste lucruri, spuse domnul Terrill. Este cam în felul în care un iluzionist îşi explică trucurile. Dar vă spun tot dacă vreţi neapărat?

— Eu cred că am reuşit să cunosc câteva din metodele dumneavoastră, domnule Terrill, îl întrerupse Justus.

Curentul de aer este gazul care apare la topirea gheţii uscate; pătrunde printr-un orificiu din perete.

Muzica sinistră era un disc, care era reprodusă printr-un amplificator şi difuzor din spate.

Fantoma albastră este probabil un fel de tifon îmbibat cu vopsea fosforescentă.

Negurile groazei erau probabil nişte produse chimice care produc fum. Printr-o conductă îl dirijaţi în culoar.

— Exact, băiete, recunoscu Ştephan Terrill. Presupun că ai reuşit să lămureşti toate fenomenele cu succes, din clipa în care ţi-ai dat seama că în spatele tuturor fenomenelor erau de fapt tot oameni.

— Da, aşa este, aprobă Justus. Şi fantoma din oglindă era de fapt o proiecţie. Numai un singur lucru nu am lămurit încă.

Cum aţi reuşit să produceţi acea senzaţie de teamă şi după aceea de groază la cei care vizitau castelul?

— Vă rog să nu-mi cereţi totuşi să vă explic chiar totul, se apără actorul. Unele dintre secrete aş vrea totuşi să le păstrez pentru mine. Voi aţi dezlegat multe lucruri ca să-mi anihilaţi planurile. Acum aş vrea să vă arăt ceva. Priviţi!

Deschise uşa pe care ieşeau ca să se transforme din terifiantul Gâjâit în Stephan Terrill.

Băieţii văzură o garderobă plină.

Costume de tot felul atârnau de perete.

Peruci numeroase erau întinse pe suporturi de lemn.

Şi într-un colţ era un vraf de cutii rotunde de tablă, în care se păstrează peliculele cinematografice.

— Aici, în această cameră, spuse actorul, doar aici trăieşte Stephan Terrill.

Acestea sunt costumele lui, ca şi toate perucile.

Şi acestea sunt toate filmele lui.

Ele sunt de fapt Eul meu. Stephan Terrill este de fapt doar un instrument care a creat din aceste costume şi peruci făpturi bizare şi a oferit la milioane de oameni o distracţie palpitantă.

Mulţi ani, Castelul fantomei a fost ultimul lucru de care eram mândru.

Aici mai reuşeam să-i înspăimânt pe oamenii care râdeau de mine. Şi tot timpul am continuat să exersez.

Am reuşit să îmi corectez defectul de vorbire. Am învăţat să vorbesc cu voce joasă, ca o fantomă, ca o femeie, ca un pirat, arab sau chinez. Visam la o reîntoarcere. Dar cu trecerea anilor, filmele în genul celor pe care le-am turnat, n-au mai fost la modă. Multe filme de groază, azi, sunt realizate numai ca să distreze publicul. În filmele vechi, pe care le arată la televizor, se

introduc şi alte voci şi sunete pentru a le face cât mai ridicole. Şi eu refuz să-mi irosesc talentul în astfel de glume ieftine!

Domnul Terrill se aprinsese. Izbi cu pumnul în palma stângă şi continuă precipitat:

— Dar acum s-a terminat totul pentru mine. Fantoma din Castelul groazei n-o mai pot juca şi voi pierde şi casa. Nu mai pot juca nici rolul *Gâjâitului*. Nu ştiu ce voi face în continuare.

Se opri ca să-şi recapete suflul şi Justus, care îşi maltratase buza inferioară, începu să vorbească:

— Domnule Terrill, întrebă el, în cutiile acelea sunt toate filmele acelea de groază pe care le-aţi făcut şi care au dispărut după retragerea dumneavoastră?

Actorul dădu din cap şi îl privi pe Justus cu atenţie.

— Ce ai de gând? se interesă el.

— Am o idee cum aţi putea recăpăta castelul şi cum aţi putea produce oamenilor în continuare fiori. Aş propune...

Şi ca în multe alte situaţii Justus avea o idee fantastic de bună.

(Justus este nepotul lui Titus Jonas şi nu este înrudit cu mine. Dar în ceea ce priveşte originalitatea ideilor sale nu aş putea nega anumite legături care ne apropie. Aşa că ajunşi în acest punct nu mi-a fost greu să mă ţin de promisiunea pe care mi-o smulsese prin şantaj. Şi deoarece, în multe situaţii, ne face plăcere să încurajăm tinere talente, m-am lăsat şi eu ispitit de acest lucru. De citit în paginile următoare! Simţul meu în ceea ce priveşte oamenii - aşa cel puţin sper - nu mă înşelase!)

COLABORARE PLĂCUTĂ

În dimineaţa următoare, în timp ce Morton şi elegantul Rolls-Royce îi ducea pe tinerii băieţi în mare viteză la domnul Hitchcock, la Hollywood, Justus nu părea prea fericit.

Peter bănuia ce îl doare. Justus tot nu-şi putea ierta că nu îşi dăduse mai devreme seama că *Gâjâitul* şi Stephan Terrill erau de fapt aceeaşi persoană.

Mergeau fără Bob la domnul Hitchcock.

Prietenul lor trebuia să lucreze iar în această dimineaţă.

— Când Morton vorbise despre faptul că în culoarul secret erau papagali, ieşi Justus din gândurile sale profunde, atunci imediat mi-am adus aminte de domnul Rex.

Deci coridorul ducea direct în colivia în care îşi ţinea el păsările. Şi evident că mi-am dat seama că a uitat din greşeală uşa deschisă.

Dar pe atunci nu realizasem, că domnul Rex este în realitate domnul Terrill.

— Toate celelalte aspecte le decodificaseşi deja, constată Peter. Chiar şi faptul că domnul Terrill mai este în viaţă, numai că, un timp, ai urmărit un indiciu greşit. Poţi să fii mândru de tine.

Justus scutură din cap.

De data aceasta nu au întâmpinat nici un fel de obstacole ca să ajungă la Alfred Hitchcock.

Paznicul de la poartă le făcu doar cu mâna şi, după câteva minute, Justus şi Peter şedeau din nou în biroul regizorului.

— Ei, băieţi, mormăi domnul Hitchcock. Ce aveţi de relatat?

— Am găsit un castel cu fantome, domnule, preciză Justus.

— Ei nu mai spune, chiar aşa? Alfred Hitchcock ridică mirat din sprâncene. Şi ce fel de fantome pot fi întâlnite acolo?

— Tocmai asta este problema, recunoscu Justus. În casa respectivă face pe fantoma un om care încă nu a murit.

— Hm! Sună interesant, domnul Hitchcock se lăsă pe spate în scaunul său rotativ. Ia povesteşte!

Marele regizor ascultă cu atenţie relatarea. Când Just îşi termină expunerea, domnul Hitchcock spuse:

— Mă bucură să aud că Stephan Terrill mai trăieşte. A fost un mare actor la vremea lui. Dar recunosc că mă interesează tare mult să aflu cum crează acea atmosferă de groază în castelul său şi îi bagă în sperieţi pe toţi cei care intră.

— Domnul Terrill n-a vrut să ne spună acest lucru, răspunse Justus. Dar cred că am ghicit.

Citeam recent într-o carte pentru a-l ajuta pe unchiul meu să monteze o orgă că anumite vibraţii care se află sub domeniul de frecvenţă, deci sunete care sunt prea joase pentru urechea umană, acţionează îndeosebi asupra sistemului nervos şi au nişte efecte ciudate.

Presupun deci că în orga aceea veche de la castel există nişte tuburi care produc vibraţii de joasă frecvenţă care nu pot fi auzite dar pot fi percepute de sistemul nervos uman.

La o anumită distanţă, aceste vibraţii produc teamă şi frică, iar în apropiere spaimă şi groază.

Dincolo de zidurile castelului efectul lor nu este simţit. Aceste lucruri le-au verificat într-o seară prietenii mei pentru mine.

Peter îl privi pe Justus. Deci din această cauză ceruse Justus ca el şi Bob să meargă în seara aceea la Castelul groazei.

Peter se pregăti să dea o replică tăioasă, dar Alfred Hitchcock luă din nou cuvântul:

— Tinere, spuse el, ai făcut o treabă bună şi ai rezolvat enigma Castelului groazei.

Dar ce se va alege de acum înainte de Stephan Terrill? Mi se pare că nu l-ai ajutat de loc pa actor, dezvăluindu-i secretul.

Justus se agita nervos pe scaunul său.

— Domnul Terrill are însă o idee, spuse el. Este chiar încântat de ea. Vrea să utilizeze toate economiile sale din crescătoria de păsări exotice ca să redobândească castelul.

Are un plan şi eu cred că banca îi va da şi un împrumut când îl va explica. Mai întâi, vrea să reapară ca Stephan Terrill, actorul dispărut atâţia ani, şi să se mute înapoi în castel. Evident că ziarele vor relata pe larg despre acest lucru.

— Bun, îl aprobă domnul Hitchcock şi îl privi pe Justus de sus. Şi altceva?

— După aceea vrea să permită vizitarea castelului contra cost. În sala de proiecţie va prezenta vechile sale filme de groază.

Oamenii vor putea vizita castelul în starea în care se află acum.

Turiştii vor veni în grupuri ca să se distreze la filmele respective şi să-i treacă fiorii la apariţia negurilor groazei şi a altor trucuri pe care domnul Terrill le-a montat prin castel.

Domnul Terrill va apărea în diferitele costume din filmele sale şi va prezenta personajele bizare pe care le-a jucat. Va fi desigur un mare succes.

— Hm! Alfred Hitchock îl scrută cu atenţie pe băiatul vânjos. Cred că nu greşesc, dacă presupun că în acest plan şi fantezia ta a avut un anumit rol. Dar asta numai colateral.

Voi, cei trei detectivi, aţi făcut o treabă foarte bună, chiar dacă nu aţi reuşit să-mi găsiţi o fantomă adevărată. Vreau să mă ţin de cuvânt şi să scriu o introducere la relatarea voastră când va fi gata cartea.

— Vă mulţumim, domnule, spuse Justus. Acest lucru îi va ajuta foarte mult pe cei trei detectivi.

— Poate fi şi asta o mulţumire, spuse domnul Hitchcock. Este aşa de dificil să găseşti o casă cu stafii veritabile încât am renunţat la acest plan. Dar povestiţi-mi ceva despre planurile voastre de viitor.

Peter era tentat să spună că planurile lor se referă la refacerea lor după aventurile palpitante din Castelul fantomei.

Justus însă i-o luă înainte:

— Noi suntem detectivi, domnule Hitchcock. O să ne uităm în jur dacă nu apare un nou caz.

Regizorul îl cercetă cu atenţie:

— Presupun că iar o să veniţi la mine şi în acest al doilea caz, dorind să-l reproduceţi într-o carte şi o să-mi cereţi o introducere?

— Nu, domnule, spuse Justus cu demnitate. Nu m-am gândit încă la asta. Evident dacă dumneavoastră aţi vrea...

— Nu te grăbi, tinere! se enervă domnul Hitchcock şi Justus se făcu mic, mic de tot. N-am spus nimic în sensul acesta. Nici un cuvânt măcar!

— Nu, domnule, încuviinţa Justus cu voce stinsă.

Bărbatul masiv îl privi cu severitate şi continuă:

— Mă gândeam acum la altceva. S-ar putea să apelez în anumite situaţii la serviciile voastre ca detectivi, însă numai dacă îmi sunt de folos.

— Oricând, domnule! se înscrise Peter la cuvânt.

(Dacă va apărea vreodată un al doilea caz, atunci tot mai era timp destul să discute despre el).

— Deviza noastră este: Preluăm orice caz.

— Şi pentru dumneavoastră în mod deosebit, domnule, continuă Justus.

Alfred Hitchcock zâmbi.

În spatele acestui zâmbet se ascundeau probabil anumite gânduri, dar cei doi prieteni puteau doar să ghicească câte ceva.

— Dacă veţi fi vreodată iar într-o situaţie ca aceasta, preciză el, atunci evident că voi subscrie pe prima pagină.

— Vă mulţumim, domnule! rostiră băieţii într-un glas, destul de veseli.

— ...cu o condiţie! încheie regizorul. Să fie un caz care să merite o nouă carte. Dacă însă cazul se va rezolva repede şi cu mare uşurinţă, nu mă simt obligat în nici un fel.

Justus aprobă.

— De acord! Vă rog să ne sunaţi de îndată ce veţi avea nevoie de noi.

Se ridică în picioare şi o porni cu Peter spre uşă.

Şi apoi continuă să spună:

— Rezultatul îl veţi aprecia dumneavoastră, domnule Hitchcock.

Cei trei detectivi ieşiră apoi pe uşă.

Constat acum fără nici un fel de reţinere că nu mi-ar displace să mai colaborez cu cei trei detectivi. Debutul lor era în orice caz în bun de tipar — ENIGMA DIN CASTELUL GROAZEI.

Cuprins

Seria **CEI TREI DETECTIVI**

Relatare de Robert Arthur

DEBUT EDITORIAL!

•

Pentru prima dată în România se tipăresc 54 de romane polițiste în care renumitul regizor american, Alfred Hitchcock, apare ca personaj.

Citind această carte veți recunoaște multe din scenele filmelor semnate de marele Hitch: *Psycho, Păsările, Rebecca.*

Enigme, mister tenebros, apariții terifiante, fantome, aventură, comori, momente de groază, exotism, umor!

Părintele suspensului, Alfred Hitchcock, împreună cu *Cei trei detectivi* vă invită la cea mai captivantă lectură.

În curînd vor apare următoarele titluri:

- ENIGMA DIN CASTELUL GROAZEI
- TAINA OCHIULUI DE FOC
- MISTERUL PISICII NEGRE
- BLESTEMUL MUMIEI ȘOPTITOARE

Difuzorii de carte se pot adresa editurii ATLAS t & t pe adresa: București, Calea Victoriei, nr. 33 - 35, sector 1
Telefon: 90/ 14 77 82; 14 00 55

ISBN 973 - 95646 - 1 -5 **Lei 150**